

*MIÉRT ÉRDEMES MEGISMÉTELNI A TÖRTÉNETEKET:
IDEGTUDOMÁNY, POLITIKA, HATALOM, TÖRTÉNELEM ÉS NARRATÍV MŰVELETEK.*

Bruce Palmer

John Snyder barátom nem szereti a történeteket, mert állandóan ismételve őket.

Arisztotelészianus ezekben a kérdésekben, azt mondja, semmi sem történik, mert a történet vége mindig megsemmisíti az elejét és a közepét. A történetek felfalják magukat.

Amikor először mondta ezt nekem, azt hittem, hogy csak ellenkezik műfajokat tanulmányoz és ír, irodalmat és kritikát tanít. Egy ilyen ember számára a történetek nem kedvelése enyhén szólva kontraproduktívnak tűnt. De azt kérdeztem magamtól (és John-tól a következő két-három évben), mi van, ha ez igaz? Akkor történetek időben és térben változhatnak. Hol másol pusztíthatnák el magukat, vagy ehetnék meg magukat? Ha a történetek léteznének térben és időben, akkor talán valamilyen kapcsolatban állnának a történelemmel. Ha ilyen kapcsolatuk volt, az azt jelentette, hogy az irodalomkritika hasonlít a történelemhez, és - ahogy néha gyanítottam - politikai tevékenység, amely a hatalommal és az igazságossággal foglalkozik.

Az ilyen elméletek vezettek a következőkhöz, a saját történetemhez arról, amit felfedeztem: A történetek nem dolgok, hanem a kizárás műveletei időben és térben, mozgások bizonyos pillanatokon és helyeken keresztül, amelyek csak a megszakítás és kizárás műveleteinek pontjaiként léteznek.

A történeteknek affinitása van a sétához. A séta egyfajta folyamatos előreesés egy lépéssel elkapom magam, majd ismét előreesem, és egy újabb lépéssel elkapom

magam. A tapasztalat és a tanulás kiveszi ebből a rángatózást, de az a fajta bukducsló járás,
amit itt leírok, tipikusan jellemző a gyerekekre, akik még csak most tanulnak járni. Minden
egy lépésnél a súlypontom

előre mozog, távolodva a stabil talajtól, amit a lábam biztosít. Ahhoz, hogy visszanyerjem a
stabilitást, a

1

súlypontja ismét egy stabil alaponEzt úgy teszem, hogy előre lépek .¹ Az időn és téren keresztül haladok, elesem és elkapom magam, ez egy művelet a hely és a pillanategymást követő pontjain keresztül . Minden egyes történetem is egy folyamatos zuhanás művelete, konkrét pillanatok és helyek sorozatán keresztül távolodik a tökéletességtől, és az ebből következő erőfeszitésem, hogy visszatérjek ehhez a tökéletességhez, egy olyan erőfeszítés, amely soha nem sikerül, mivel minden egyes történetem ismét távol esik attól a tökéletességtől, amelyet a saját összeomlása konstruál.

Az ebben a szövegben következő történetek arról szólnak, hogy minden egyes történetem egy olyan művelet az időben és a térben, amely a veszteség kizárásával azon dolgozik, hogy visszanyerje kezdeteit, és amelynek sikertelensége egy másik

történetbeomlik bele. Ezek a műveletek, történetek alakítják az idő és a tér szubsztanciáját

Ezért ismétlődnek a történetek.

Nem ezért kell a történeteket megismételni. Amikor a történetek megismétlődnek, nem pontosan ismétlik magukat . A dolgok változnakAzok, akiknek érdekében álltörténet egy bizonyos

befejezéseáltalában megpróbálják a történeteket pont itt megállítani, ha van rá hatalmuk, hogy megkíséreljék . történetek megállításaaz emberi közösségben ugyanazt a cselekvést igényli, mint az érzékelés megakadályozása a

testemben.Az idegrendszerem, ahol a történeteim földet érnek, a kirekesztésneurális útvonalai mentén jelent nekem. Ha elvágom ezt az utat, a jelentések leállnak, és többé nem lesznek otttörténetek. Semmi más nem állíthatja meg a történeteket, csak az erőszak, a pályák és a történetmesélők elpusztítása, a halál.

* * * * *

Ezt a történetet
dolgoké, melyek

megkell

ismételni. Azelőző a hely és az idő története, a

¹A testtartási rendszerem rendkívüli összetettségét, a tetszőleges számú idegpálya és a megfelelő izmok összekapcsolását, a szükséges visszacsatolási és előreccatolási mechanizmusokat Eric R. Kandel, James H. Schwartz és Thomas M. Jessell, szerkesztők, *Principles of Neural Science*, harmadik kiadás, New York:Elsevier, 1991. 39. fejezet, különösen az 596-600. fejezet.

meg történt velem, és az intellektuális narratívám részévé vált, egy olyan narratívává, amelyet később építettem fel, amikor a történetegy másik pontjáról visszanéztem.

Az én konstrukcióm olyan művelet volt, amely kizárta azt, ami velem történt, abból a történetből, amelyet az imént elmeséltem, és most megismétlem, még akkor is, ha a kettőt - azt, amelyet elmesélek, és azt, amelyet az imént elmondtam - csak néhány hasonló nyelvtani szerkezet és szó köti össze, amelyek az elsőbből a másodikbamutatnak. A megismételt történetem időben és térben megkonstruált műveletként mutatkozik meg.

Másképpen fogalmazva: Ebben az esszében egy kritikai narratívaelméletet próbálok kidolgozni, amely megfelel bizonyos kritériumoknak. Először is kell, hogy legyen tárgyi vonatkozása. Legtöbb kortárs kritikai elméletnek nincs hajlamos arra, hogy bizonytalanul vándoroljon az objektivitás és szubjektivitás, a relativitás és az igazság implicit vagy explicit kérdései között. Nem akarom azonban, hogy az anyagireferenciája határozza meg az elméletet. Marxista kritikai elméletnek van anyagi alapja; sőt, gyakran anyagi alapjavan. Még ha olyanok, mint Jameson, Williams, Lukács és Bakhtin finoman és nem mechanikusan is csinálják a marxista kritikai elméletet, mások általában determinisztikusan használják elméleteiket. Az emberi idegrendszer működése adja az én anyagi referenciámat; a narratíva működésével való rokonsága azt sugallja, hogy a történeteknek van egy anyagi aspektusuk, amely nem determinálja őket, hanem amelynek viszonylatában történetika működésük. Ez az affinitív viszony összeomlasztja az objektivitás és a szubjektivitás, a relativitás és az igazság megkülönböztetését azáltal, hogy az időt és a teret emberi, narratív és neurológiai műveletekként konstruálja. A szövegben neuronok és az idegrendszer működésére vonatkozó anyagot sugallja, úgy vélem, hogy a narratív műveletekről

alkotott elképzeléseim érvényesek, és fordítva.

Másodszor, és ismétlem, az elméletnek nem a dolgokon, hanem a műveleteken kell nyugodnia. A legtöbb kritikai elmélet nem, még akkor sem, ha a dolgok, beleértve a "valósat" és az "igazat", változnak. Egyetlen történet sem olyan, mint a többi. A dolgok nem megbízhatóak. A műveletek, mint Hegel, a történelem,

Planck-állandó és a neurológia szerint stabilabbak. Az, hogy a világ kronotopikus azt jelenti, hogy ami van, az valamilyen módon időben és térben működik.

Harmadszor, az elméletnek szisztematikusnak kell lennie, olyan egységet biztosítva a kritikus számára, amely különböző típusú, különösen írott szövegek esetében használható.

elbeszéléseleméletben nem jelenik meg egyértelműen és következetesen ilyen egység. Az én történetem az elbeszélői műveletek minimális egységét alany plusz igeként határozza meg egy olyan definíciót, amelyet néhány más elbeszéléselemélet-író is implikált. Ebből az egységből, az elbeszélés működésén keresztül minden más történet szisztematikus felépíthető és dekonstruálható.

Negyedszer, az elméletnek hasznosnak kell lennie. Valójában ez a narratív egység lényege.

Az elmélet hasznosságának teszteléséhez Henry Grady, a XIX. század végi amerikai

Délismert újságírójának *The New South című* könyvét használtam. Az 1890-ben megjelent könyvnek több előnye van. Széles körben ismert és befolyásos elemzés volt az amerikai Délről és annak történelméről, jól megírva, népszerű és könnyen hozzáférhető stílusban. Az elméletet egy rövid részletre, majd a könyvegészére alkalmaztam. Ez működött. Kritikai elbeszéléseleméletem alkalmazásafeltárta, amit a történészek már korábban is mondtak Grady szövegéről és arról a világról, amelyben helyet kapott. Ennél is érdekesebb, hogy a Gradyre való alkalmazás eleméletben rejlő uralomkritikát fedte fel; felfedte az elmélet saját elbeszélését. Ez kettős hasznosságot jelent. Az alkalmazott elmélet egyszerre tárja fel önmagát mint narratív műveletet feltárja a narratív műveleteket abban a történetben, amelyre alkalmazom.

Az, hogy az elmélet feltárja saját narratív működését, kielégíti az ötödik követelményt, amelyet narratív eleméletemmel szemben támasztottam: Meg kell

alkotnia saját explicit politikai

kifejezését.

Minden

kritikaielmélet politikai kifejezés, amelyet általában - a ködösítés érdekében - a lehető

legimplicitebbnek tartanak.

Az énnarratív elméletem úgy

működik, hogy feltárja

önmagátEzt

azesszé végén

teszi meg, mint egy

az uralom és az alárendeltség narratív működése, amelyet a férfiak és nőkviszonya köré építettem. Az elmélet önmagáról és általában a narratívákról kiderül, hogy olyan művelet, amelymindig diszkontinuitáshoz, különbséghez és újabb történetekhez vezet, olyan művelet, amelyet a múltat és jövőt és bizonyos fokú szociabilitást lehetővé tevő stabilitás érdekében egyre több és több befogadó történetkonstruálásával kell visszaszorítani. Ezeket a befogadóbb történeteket viszont mindig látni kellésnia egy következő történetnek, hogy elkerülhető legyen az a szándékos erőszak, amelyet a hatalmasok a történetek megállítására, minden narratív művelet leállítására, valamint az idő és a tér örökre ugyanotttörténő befagyasztására tett kísérletükkel alkalmaznak az uralkodásra. Ironikus módon a narratív műveletek zsarnoksága, atovábbi történetek elhallgatásának esetlegeslehetetlensége felülírja a hatalmasok erőfeszítéseit a narratív műveletek leállítására, bár gyakran csak nagy erőszakarán . Ennek az iróniának a rózsásabb változata az, hogy az elbeszélő műveletek zsarnoksága végül saját ellenszerét adja.

És ez egy másik történet.

Az én történetem nem arról szól, hogy Jánosnak miért kellene szeretnie a történeteket, hanem arról, hogy miért akarhatja, hogy megismétlődjenek.

Egészen a közelmúltig természetesnek vettem, hogy amit láttam, hallottam, megérintettem, szagoltam és megízleltem, az valóságos volt, pedig már régóta rájöttem, hogy nem az számít, hogy mi történt, hanem az, hogy az emberek mit gondolnak róla . A film tanítása arra készítetett, hogy elgondolkodjam a saját lehetségesbűnrészességemen abban, ami "valóságos", "odakint", "rajtam"túl Most már világosnak tűnik, hogy valamilétezik odakint, rajtamtúl. Hogy miaz nem tűnik annyira világosnak, ahogy az én viszonyom sem.

A neurológusok már régóta tudják, hogy az érzékszervem nem egy ablak, amelyen keresztül a "valóság" akadálytalanul bejut, nem passzív és objektív, hanem aktív,

szelektívSzámos

bizonyíték utal arra, hogy az idegrendszer megváltoztatja

önmagát.A

legáltalánosabb szinten

ezt nevezzük tanulásnak. ²

Mégis, az érzékszerveim

által adott információk erről a világról megbízhatatlannak tűnnek. Ugyanaz a pohár víz,

amelyet az imént még melegnek éreztem, amikor melegebb van, most

hűvösenek érzem.

Azt mondta "igen",

vagy azt,

hogyan "sejtem"?

Édesesebb a

savanyú után.

Színvakság. Szőke fiam

megfordul, hogy egy idegennek mutatkozzon.

Már régóta, a főiskola óta, én is észrevettem, hogy eltérés van a hatalmas mennyiségű információ között, amit az érzékeimen keresztül kapok, és a sokkal kisebb mennyiség között, amit kiválogatok a felhasználásra és az emlékezésre. Úgy tűnik, hogy a világ hatalmas mennyiségben érkezik hozzám, túlságosan sok ahhoz, hogy mindet felfogjam. "Szalvók" - így írta le Erwin Straus 1956-ban az ingerek retinára gyakorolt hatását.³ Michel Serres 1982-ben ugyanezt a fajta hatalmas mennyiségű tapasztalatot, információdarabkákat találta, amelyek az ember belsejéből, molekuláris szintünkről, a hihetetlen kakofóniából, "az intenzív káoszából", ebből a "dühösen tomboló óceánból", "ebből a hurrikánból, ebből a termikus üvöltésből" áradnak, amit soha nem hallunk. A tapasztalatok tömegei, amelyekről Serres beszél, belülről örvénylenek felénk. A tapasztalat, amire én utalok, kívülről örvénylik körülöttünk.⁴

Úgy tűnik, nincs semmi olyan információ, ami arra készítené, hogy néhányat kiválasszak, a többit pedig elutasítsam. A fizikai térfogat változik. Egy fény lehet olyan fényes vagy egy hang olyan hangos, hogy megvakít vagy megsüketít, mielőtt még becsukhatnám a szemem vagy befoghatnám a fülem. Egy lezuhanó széfösszeűzhatja a koponyámat. Ezek az információ mennyiségének kérdései, nem pedig a minőségé. Sokkal fontosabb, hogy a fény, amely kisebb mennyiségben elvakíthat, lehetővé teszi számomra a látást. A nyomás, amely kisebb mennyiségben összeűzja a koponyámat, lehetővé teszi, hogy érezzek.

²A tanulásról és a memóriáról lásd: Kandel, *et. al.*, *Principles*, 64. és 65. fejezet. A rendszer sajátos képességének példáját a jelátvitel önmagán belüli szabályozására - ebben az esetben az érintés - lásd Kandel, *et. al.*, *Principles*, 369-70. o.

³Straus, *Az érzékek elsődleges világa*, 128-9.

⁴Serres, *Hermes*, 76-7.

A világnak, ahogyan érzékszerveimet aktivitásra készíti, szintén nincs töltete, nincs belső jelentése, amit érzékszerveimmel meg tudnék különböztetni. Véletlenszerűen érkezik. Egyetlen része sem árad belőle, és idegrendszerem erre válaszul bekövetkező gerjesztése - az érzékeim által lefordított "élmény" - nem haladja meg semmi másét, csak mennyiségben. Tehát úgy tapasztalom "odakint", mint Serres lamináris áramlását,⁵ mintha sztochasztikus (véletlenszerű) állapot lenne, izotróp, mert mindenhol ugyanolyannak tűnik, ahol tapasztalom.

Végül, nem közvetlenül tapasztalom az információáradatot.⁶ Az egyik nehézségem abban, hogy leírjam nektek és magamnak a világ rám zúduló áradatát, az, hogy nem tudok ennek az áradatnak egységeiről beszélni. Az idegrendszerem csak a különbséget jelzi, az egyik dologról a másikra való változást, nem jelenlétet vagy a hiányt, hanem a kettőközötti váltást. Ha érzékelem a csendetés a hangot, akkor a hallásomnak mindkettőt ugyanúgy kell mérnie. De mindkettő közvetlen mérése ugyanúgy lehetetlen. Nem tudom például a csendet ugyanúgy nagynak vagy kicsinek mérni hangot mértem. Egy látszólagos kivétel ez alól, a "hangos" csend, ironikus módon pontosítja a mondanivalómat. Csak lehet "hangos" csend, ha egy jó adag hangos hang után következik. "A hangos csend azt mutatja, hogy a hallásom hogyan működik, amikor a "most"-ot összehasonlítom azzal, ami az imént történt.

A hallásomnak úgy kell kezelnie a hangot és a csendet, hogy mindkettő egyformán mérhető legyen. Ezt közvetve, a hiányuk révén teszi. Erre gondolok, amikor azt mondom, hogy az érzékszerveim mérik a váltást. A hallásom a hangot úgy méri, hogy észreveszi a csendre való átváltást. A csendet úgy méri, mint a kevesebb hangra való átváltást, pontosabban a közvetlenül megelőző több hang hiányát. A hangmagasság esetében a hangmagasság hiánya számít.

⁵Serres, *Hermes*, 99-100.

⁶Strauss kifejezetten különbséget tesz, amikor a retina idegeinek gerjesztését megkülönbözteti a látástól (Strauss, *érzések elsődleges világa*, 128-9.)

megelőző pálya.

Nem a csendet méri a hanggal való összehasonlítással, ahogyan az látszik. Ezt azért nem teheti meg, mert a hangot nem tudja ugyanúgy mérni, a csenddel összehasonlítva. Ha a hallásom az utóbbit tenné, ha a hangot a csenddel összehasonlítva mérné, akkor nem hallanék semmilyen változást a hangban, amit viszont hallok. Ahhoz, hogy a hang változásait mérhessem, a hallásomnak a hangot mint hiányt kell mérnie, mint változást a több csendtől a kevesebb csendfelé. A csendet mint hiányt kell mérnie, mint változást a több hangtól a kevesebb hangfelé. Csak így érzékelheti a hallásom mind a csendet, mind a hangot, és a hangszintek közötti különbségeket. A hallásom csak így tudja a csendet és a hangot egyformán mérni.

Ugyanez igaz a különböző hangokra is. Ezeket az előző hangfajta hangfajta-hoz képest veszteségként kell mérni. Az új fajta hangot csak akkor lehet érzékelni, amikor az eltűnik.

Ugyanez igaz, ugyanazokból az okokból, minden érzékszervemre. Mindegyikük közvetlenül megelőző pillanatot tekint tökéletességnek, a kezdeti stagnálásnak, és ennek a tökéletességnek elvesztését jelzi. Aztán, közvetlenül utána, a veszteség állapotát tökéletességként kezelik, amely ismét elveszett. És így tovább és így tovább.

Ugyanígy az érzékelő neuronjaim (lásd I. ábra, 19. o.) is jelet küldenek nekem, ha az őket érő inger meghalad egy bizonyos küszöbértéket. A jel csak azt mondja meg nekem, hogy a neuronok be- vagy kikapcsoltak.⁷ Amikor a jel megváltozik, azt üzeni nekem, hogy a neuronok visszatértek eredeti stacionárius állapotukba. A legtöbb érzékelő neuron helyi válasza, a dendritjeikben, a

⁷A legtöbb szenzoros neuron stabil nyugalmi potenciált tart fenn, amíg valami meg nem zavarja őket. Egyesek azonban, mint például a szőrsejtekhez kapcsolódó neuronok, amelyek a fej mozgásának

változásait jelzik, és amelyek kritikusak az egyensúly szempontjából, valamint a szemem pálcikáihoz és csapjaihoz kapcsolódó neuronok, egyenes akciók potenciálok frekvenciáját tartják fenn. A szőrsejteknél az egyik irányba történő mozgás növeli az akciók sebességét; az ellenkező irányú mozgás csökkenti azt (Kandel, *et. al.*, *Principles*, 503-8.) fotoreceptorsejtek pálcikáiban és csapjaiban rájuk érkező fény által okozott kémiai változások csökkentik az ezen neuronok által elsütött akciók sebességét. (Kalat, *Biological Psychology*, 150-51; Kandel, *et. al.*, *Principles*, 406-7A stázi mindkét esetben akciók sebességét jelentené.)

analóg. egy inger kivált egy receptorpotenciált, egy helyi és passzív anterjedő jelet, amely az ingererősségétől függően változik. Az érzékelő neuronjaim(és azok, amelyek receptorsejtekhez kapcsolódnak) csak akkor küldenek jelet a rendszer többi részébe, ha az inger erőssége meghalad egy bizonyos küszöbértéket, ha időben és térben a receptorpotenciálok száma nem haladja meg a küszöbértéket. Ekkor jelet, akciós potenciált küld. Az akciós potenciál azonban bináris. Mindig azonos erősségű az ingererősségétől. Hasonló művelet játszódik le a neuronok közötti összes kémiai kereszteződésben, az úgynevezett szinapszisokban, ahol a posztszinaptikus neuronból az akciós potenciál megérkezésekor felszabaduló transzmitterek receptorpotenciálokat váltanak ki a posztszinaptikus neuronmembránján. Megfelelő zavarás nélkül a jel nem folytatódik. Ha mégis, állandó erősségű jelként folytatódik, amely a kiváltó jel erősségének változása ellenére mindig ugyanaz.⁸

Az érzékeim nem érzékelik az egységeket, valaminek a jelenlétét.
 Különbséget, változást érzékelnek
 hideg kéz, meleg víz; meleg kéz, hideg víz Platón, és generációk

filozófusok és teológusok utána, úgy gondolták, hogy az érzékek félrevezető, részben azért, mert úgy érezték, hogy

⁸Kandel, et. al., *Principles: összefoglaló-24-32; receptorpotenciálok-27, 28 [2-8. ábra], 29 [2-1. táblázat], 30-1, 97, 131, 338-9; küszöbérték-19, 28 [2-8. ábra], 29, 30, 82, 88, 96, 100, 166-7, 171-2; cselekvés potenciálok - 28-9, 88, 95, 100, 105, 109-10, 142, 166, 338-9.* Lásd még James W. Kalat, *Biological Psychology*, harmadik kötet, *Biológiai pszichológia*, 3. rész kiadás, Belmont, Kalifornia: Wadsworth Publishing Company, 1988, 36-8, 54 és 145-8.

Valószínűleg ez a legjobb alkalom, hogy elmondjak valamit a neurológiai anyagforrásairól. A legfontosabb forrásom a Kandel, et. al., *Principles*, a harmadik kiadás. Ez a könyv 29 szerző által írt esszé hosszú, tematikusan rendezett sorozata. Elsődleges célközönsége az orvostanhallgatók. Bár az anyag összetett, olykor előforduló kémiai levezetést, különösen a fehérjék keletkezésének és aktivitásának tárgyalásakor, általában megértettem. Úgy vélem, bármely érdeklődő laikus is megérti, aki hajlandó némi, néha sok erőfeszítést tenni.

A másik két általam idézett szöveg, Kalat's *Biological Psychology* és Floyd E. Bloom és Arlyne Lazerson, *Brain, Mind, and Behavior*, második kiadás, New York: W. H. Freeman and Company, 1988, kevésbé részletes egyetemi szövegek. Ezek jó bevezetőül szolgálnak Kandel olvasásához. A Kalat és Bloom és Lazerson könyvek közötti különbség általában a témájukban rejlik. Kalat könyve sokkal jobban megírta, de jobban összefoglalja magára a neuronrendszerre, és különösen a neuronok működésére. Bloom és Lazerson inkább az agyra és annak pályáira, valamint az idegrendszernek a test más rendszereivel való kapcsolatára koncentrálnak. Közös témáikban, például az érzékszervi rendszerek tárgyalásában Bloom és Lazerson inkább részletesebb, de egyben rosszabbul megírta, és emiatt időnként nehezebben érthető.

hogyan az érzékek a jelenlétet mérték.⁹

Akadály-e a test, ha valaki a tudáskeresésében társítja? Úgy értem például, hogy az emberek a látásban vagy a hallásban találnak-e igazságot, vagy nem azt mondják-e még a költők is örökké, hogy semmit sem látunk vagy hallunk pontosan, és bizonyára, ha ez a két testi érzék nem tiszta vagy pontos, akkor a többi érzék aligha lehet pontos, hiszen ezek mind alárendeltek .
Nemígy gondoljátok ?

Természetesen igen.¹⁰

De az érzékek nem mérik a jelenlétet. Még különbséget sem mérik pontosan. Ez a fogalom hasonlít a hegeli negációra, és abban az értelemben hasonlít hozzá, hogy ami negált, az

eltűnt. De Hegel negációja megsemmisíti a jelenlétet.¹¹ Az én érzékeim a hiányt

mérik, annak hiányát, ami előtte volt . Honnan máshonnan

ismerném a csendet? Nem hallom. Ha mindig ugyanaz a zaj, ugyanabban a hangmagasságban és hangerőben létezne, nem hallanám . Honnan máshonnan

ismerném fel a sötétséget? Nem látom . Hacsak ugyanaz a fény létezne, nem látnám . Egy állandó inger jelenlétében az érzékelő neuronjaim egyre kevésbé reagálnak

. változás az, amire a legjobban reagálnak .¹² Ahogy Erwin Straus írta: "A föld, egy ház vagy egy erdő állandósága csak az idő változásában nyilvánul meg, és csak

egy olyan lény számára tűnhet annak, amely mozgásának sorrendjében a maradandóan

látható irányul. Ahogyan a mozgás csak a nyugalomhoz képest határozható meg, úgy az, ami nyugalomban van, csak azzal szemben mutatkozik meg.

⁹Platón azonban, talán másoknál is jobban, úgy vélte, hogy az érzékek megbízhatatlanok az igazság meghatározásában, mivel egy múlandó, és így megbízhatatlan érzéki világot mérnek.

¹⁰Szókratész Szimmiaszhoz, in Platón, *Phaidó*, fordította G. M. A. Grube,

Indianapolis: Hack
ett Publishing Company, 1977, 13.

¹¹Vö. G. W. F. Hegel, *Phenomenology of Spirit*, először 1807-ben jelent meg, Oxford University Press kiadás, fordította A. V. Miller és a szöveg előszavával és elemzésével J. N. Findlay, New York: Oxford University Press, 1977, I. fejezet, "Sense-Certainty. A szövegben a *Fenomenology of Spirit-re* való hivatkozásokra a kiadásra vonatkoznak.

12Beszélgetés Dr. David Malinnal, 1991. június 14.

ami mozog."¹³

A hangosságot a halkhoz hasonlítva ismerem fel; a meleget a hideghez hasonlítva ismerem fel; a simaságot a durvasághoz hasonlítva ismerem fel. Az ízlelés és a szaglás azonban nem ugyanígy működik. Nem ismerem meg az édeset a savanyúval összehasonlítva, vagy a bűzt az illattal összehasonlítva.¹⁴ Az ízlelés és a szaglás receptor neuronjai jelspecifikusak. Az ízérzékelő receptorok nyilvánvalóan négy alapvető minőségre specifikusak: keserű, savanyú, sós és édes.¹⁵ A szaglóreceptor neuronok talán még összetettebbek, és kevésbé ismertek. A szaglórendszer több ezer szaganyagot képes megkülönböztetni. Valószínűleg több száz receptor van, amelyek egy vagy néhány szaganyagra reagálnak, de a jelspecifikusság tartománya, a választ kiváltó szaganyagok száma ismeretlen, ahogy az is, hogy egyetlen szagloneuron több receptorral rendelkezik-e vagy sem.¹⁶

A lényeg azonban továbbra is fennáll. A konkrét érzéseket a hiányukról ismerem. A hang vagy a látvány esetében a hiány lehet relatív, több vagy kevesebb hang vagy fény szaglása és az ízlelés esetében ez lehet abszolút hiány, bináris, vagy be vagy ki (bár e kettő esetében lehet relatív, édesebb a hiánya által, ami éppen volt, kevésbé édes). Annak hiánya által tudomami a meglévő érzést megelőzte. Tehát az édeset azért tudom, mert nem volt éppen az édes íz előtt. Ha minden édes lenne, akkor semmi sem lenne édes. Ugyanez igaz bármilyen különleges illatra. Érzeteket, amelyeknek nincs kész ellentéte - például a zöldet más, más érzetekhez vagy dolgokhoz való közelségükből ismerem¹⁷. Ha minden ugyanolyan intenzitású és árnyalatú lenne.

¹³Straus, *Az érzékek elsődleges világa*, 282; 364-6.

¹⁴Dr. Larry Palmer hívta fel a figyelmemet a szaglás és az ízlelés, valamint a többi érzékszerv közötti különbségtételre.

¹⁵Kandel, *et. al., Principles*, 513 és 521-24.

¹⁶Kandel, *et. al., Principles*, 513 és 515-16.

^{17A} "tudni" szót a felismerés, észlelés vagy érzékelés értelmében használom, de az utóbbiakat kerülöm, mert ezek pontosabbak.

zöld, nem látnék színt.

Minden érzékelés az egybefüggőség, a metonímia, az akkor és a most közötti hiány kérdése.¹⁸ "Az úgynevezett egyéni érzékelés" - írta Erwin Straus 1956-ban - "időbeli viszonyban áll az éppen elmúlt érzékeléssel, amellyel

összehasonlítható. Az egyéni érzékelés a még fennálló viszony módosulása, megzavarása".¹⁹

Az idegtudósok ugyanezt figyelték meg az idegrendszerbenidegi ingerek egyiktulajdonsága, az időtartam, erre utal.

Tartós ingerek esetén az intenzitás általában csökken, gyakran az idegi jel küldéséhez szükséges szint alá.²⁰ Az a tendencia, hogy a színélményünk eltűnik, amikor csak egy egységes színmezőt látunk, mintázat nélkül, szintén erre utal, akár csak a *monokromázia*, a színérzékelés képtelensége, mivel a háromféle kúpsejtből (vörös, kék és zöld) kettő hiányzik a szemből.²¹ Végül a mozgáslátás képességét is, amit "a különböző időpontokban rögzített képek helyzetének összehasonlításával" teszünk.²²

Az érzékelés nem az engem körülvevő tapasztalatok áradatával való érintkezés kérdése. Az "én" és a "kint" között nem egy, hanem két entitás van: (1) az idegrendszerem, amelyről (2) az érzékeim számomra jelentést tesznek, vagy ahogy John Martin írja: "Színek, hangok, szagok, és

mint szeretném. A tudás, amit "én" teszek az idegrendszerem által az érzékeim által jelentett információkkal.

18Néhányan észrevették, hogy a narratív intézkedések változnak. Lásd például Mieke Bal, *Narratology: Introduction to the Theory of Narrative*, fordította Christine van Boheeman, Toronto: University of Toronto Press, 1985, először megjelent: *De theorie van vertellen en verhalen*, Muiderberg: Coutinho, 1980, 5. és 14.; valamint Teun A. Van Dijk, "Narrative structures: Logical and Cognitive Foundations", *Macro-PTL: A Journal for Descriptive Poetics and Theory of Literature*, 1. kötet (1976), 550.

¹⁹Straus, *Az érzékek elsődleges világa*, 366.

²⁰Kandel, *et. al., Principles*, 333.

²¹Kandel, *et. al., Principles*, 468-9.

²²Kandel, *et. al., Principles*, 449.

Az ízek olyan mentális konstrukciók, amelyeket az agy hoz létre az érzékszervi

tapasztalatokból. Nem léteznek, mint olyanok, az

agyonkívül.

"Még kifejezettebben:

A különböző frekvenciájú elektromágneses hullámokat nem hullámokként, hanem tényleges színekként érzékeljük: vörös, kék vagy zöld. Különböző frekvencián rezgő tárgyakat különböző hangokként érzékeljük, amelyeket levegőben vagy vízben oldott kémiai vegyületeket sajátos szagok és ízek formájában tapasztaljuk.²³

Straus implicit módon tesz különbséget a hallgatás és az

érezkeléstárgya

lásakor.

Jamesonnak has

onló megkülönböztetést kellett tennie az idegrendszer és az érzékek között, amikor amelle

értelt, hogy az érzékek nem abszolútumok, hanem történelmileg meghatározottak.

Azt azonban, hogy a psziché struktúrája történeti, és történelme van, ugyanolyan nehéz felfognunk, mint azt, hogy az érzékek önmagukban nem természetes szervek, hanem egy hosszú differenciálódási folyamat eredményei, még az emberi történelmen belül is.²⁴

Csak miután bejut az idegrendszerembe, ahol kapcsolatba lép "odakint", válik az élmény masszív

támadása érzéssé. A neurológusok az "érzékeket" az idegrendszer agykérgi,

"magasabb" szintjein, a perifériás idegrendszer fölött helyezik el, bár ez a tendencia, hogy az

idegrendszert hierarchikusan tárgyalják, módosul a központi idegrendszeren belüli párhuzamos

feldolgozás felismerésével (szemben a perifériás idegrendszerrel).

Az észlelés aspektusait - egy vizuális tárgy, egy tapintási érzés vagy egy dallam - párhuzamosan hordozzák és dolgozzák fel az észleléstfeldolgozó érzékszervi rendszer különböző komponensei. Minden rendszer először elemzi és dekonstruálja az érzékszervi információt a receptorok szintjén. Ezután absztrahálja az észlelést, és az agyban különböző pályákon és központi régiókban reprezentálja azt a jellemzők észlelése és a tüzelésimintázat révén. A központi régiók ezután

kölcsönhatásba lépnek egymással, hogy az összetevőkből egységes tudatos észlelést hozzanak létre.²⁵

²³Kandel, *et. al.*, *Principles*, 330.

²⁴Straus, *The Primary World of the Senses*, 98-101; és Jameson, *The Political Unconscious*, 62.

²⁵Kandel, *et. al.*, *Principles*, 328. Még kifejezettebb hierarchikus elemzésekhez lásd például a 335, 359-60 és 534. Lásd még Floyd E. Bloom és Arlyne Lazerson, *Brain, Mind, and Behavior*, például 27, 46-7, 88-90.

A perifériás idegrendszerből érkező információ által válik konkrét érzéssé, hogy egy meghatározott úton haladva eljut az idegrendszer központi régióiba és azokon belül.

Az idegrendszeremet érő masszív támadás, ahol "odakint" érintkezik, nem mindenről számol be az érzékeimnekérintkezési ponton a receptor neuronjaimvannak. A teljes elárasztásra való reagálás lehetetlen lenne. Az idegrendszerem egyik fő tervezési jellemzője a neuron-specifikusságneuronok csak a jelek egy meghatározott körére reagálnak, bár egyesek jelspecifikusabbak, mint mások.²⁶ Ez lehetővé teszi számomra, hogy a tapasztalatok áradatának egy részét kizárjam azon a ponton, ahol kapcsolatba kerülök velük, egyfajta passzív kizárás formájában.

Az idegrendszerem isaktívabban véd engem az elárasztástól. Az agy "magasabb" területei képesek aktiválni vagy elnyomni az idegpályákat. disztális gátlásaz érzékszervi rendszerszerveződésének még egy másik elvét szemlélteti : magasabb agyterületek képesek a perifériás receptorokból a relé magokba áramló érzékszervi beáramlást szabályozni." A " disztális gátlásszerveződési elvét szemlélteti.²⁷

A történetek is megóvnak az elárasztástól. Segítenek megszerezni az érzékszervi tapasztalataimat.

Ezért nevezte Gerard Genot 1979-ben az elbeszélést "*stratégiának*", amely "abból áll, hogy az összes létező kapcsolat közül kiválasztjuk e kapcsolatok egy részhalmazának sorozatát".²⁸

Arthur Danto számára 1965-ben "minden elbeszélés egy olyan struktúra, amelyet az eseményekre kényszerítenek, egyeseket másokkal együtt csoportosítanak, és egyeseket mint nem

relevánsakat kizárnak.

"29

Kieran Egan még

ennél is tovább megy,

²⁶Lásd: Kandel, *et. al.*, *Principles*, a sok-sok példa mellett: 338 és 343 (fájdalom nociceptorai); 377 és 378 (szomatikus érzékszervek); 452, 457-9 és 468 (látás); 486-92 (hallás); 515-6 (szaglás); 753 (meleg és hideg a hipotalamuszban) Lásd még: Kalat, *Biological Psychology*, 146, valamint Bloom és Lazerson, *Brain, Mind, and Behavior*, 90-91, 97-8 (látás), 119 (hallás).

²⁷Kandel, *et. al.*, *Principles*, 370; lásd még: 332.

²⁸Genot, *Elements of Narratives*, 22. Genot dőlt betűs szavai

²⁹Arthur C. Danto, *Analytical Philosophy of History*, Cambridge: Cambridge University Press, 1965, 132.

14

fenntartva, hogy az események követik a történetet"[Amíg a történész nem dönt a vizsgálati területéről, és nem kezd el az időben változó folyamatból diszkrét egységeket létrehozni, addig maguk az "események" nem léteznek." Azért hozunk létre eseményeket, "hogy valamilyen értelmet adjunk" a "valóságnak", "egy kimondhatatlan folyamatnak".³⁰

Roland Barthes 1970-ben azt állította, hogy a narratíva a befejezéssel lezárja a végtelen rendetlenséget. Arendetlenséget renddé redukálja.³¹ Jobb, itt van Erwin Straus 1956-ban a megismerés és az érzékeléskapcsolatáról: "Jelen időben élünk, és tökéletesen tudunk."³² A jelent (mint a jelenek sorozatát) tökéletesen értem. Az elbeszélés, a perфекt használatával a jelenben lévő információk káoszát valamilyen rendbe tudom redukálni. A történetek megmondják nekem, hogy milyen élményre és mekkora figyelmet kell fordítanom. Másképp is fogalmazhatok: történetek teszik lehetővé az életet azáltal, hogy elérhetővé teszik a felejtést.

A történetek valóban olyanok, mint az élet.

Frank Kermode 1982-ben felvetette, hogy milyen kevéskülönbözteti meg a kettőt, amikor azt írta, hogy az emberek azt akarják, hogy az elbeszélés "vigasztalja és megerősítse az életről alkotott elképzeléseinket (elképzeléseinket, amelyeket talán eleve az elbeszélésből származtattunk.....)

"³³

Embernek lenni annyi, mint cselekedni és magyarázni, vagy ha akarod, elmesélni Ursula LeGuin szerint ez Tolfink történetének tanulsága, amelyet nagyon régen az észak-angliai Carlisle székesegyház egyik falának kövébe véstek: "Tolfink vésette bele ezeket a rúnákat ebbe a kőbe".³⁴

³⁰Kieran Egan, "Thucydides, Tragedian," in *The Writing of Understanding*, szerkesztette Robert H. Canary és Henry Kozicki, Press, 1978, 82.

History: Literary Form and Historical Madison: University of Wisconsin

³¹Roland Barthes, *S/Z*, fordította Richard Miller, New York: Hilland Wang, 1974. Eredetileg megjelent Párizsban az Editions du Seuil kiadónál, 1970, 76. Barthes ezt a befejezést néha lezárásnak vagy lezárásnak nevezi.

³²Straus, *Az érzékek elsődleges világa*, 393.

³³Kermode, "Secrets and Narrative Sequence", 83.

³⁴Ursula K. Le Guin, "It Was a Dark and Stormy Night; or, Why Are We Huddling about the Campfire?" in W. J. T. Mitchell, editor, *On Narrative*, Chicago: University of Chicago Press, 1981, 194. Le Guin dőlt betűs szavai.

A történetmesélés mint aktus, különösen ha egy olyan konkrét személyhez kapcsolódik, mint Tolfink, úgy tűnik, hogy felveti az akarat és a választáskérdéseit.

Tolfinkcsinálja a történetet? Vajon a történet teszi őt? Talán az ellentét hamis. Ha létezik egy "odakint", akkor lehet, hogy nekem is szerepem van abban, hogy a történet engemcsinál. Az érzékszerveimből származó információ nem rendezi magát, mint ahogy a tapasztalat sem rendezi magát "odakint" érzékszerveimben lévő küszöbök kizárják az információt.

Még az érzékeim is kizárhatják az információt a megszokás és a kondicionálás két szakkifejezés erre a fajta kizárásra.

Az idegrendszerem működéséhez való affinitásukkal a történetek is kizárnak.

A "látás nélküli nézés" és a "hallás nélküli hallgatás" (mindkettő a tizenéves gyerekeket nevelő szülők baja), vagyis a "tudatalatti" érzékelés nem az idegrendszerem vagy az érzékeim, hanem a történeteké. Ezek nem csak el nem mondott történetek. A történetek azért történetek, mert elmesélik, hogyan a neuronok is azért neuronok, mert azt teszik, amit tesznek. Mindkettő a kizárás művelete, amelyek csak működésükben azok, amik. A tudatalatti, a láthatatlan vagy a hallatlan csak az marad, ha csak nem helyezzük történetekbe. Másképpen fogalmazva, amit nézek, de nem látok, amit hallok, de nem hallok, amit "tudatalattiban" tartok, az olyan tapasztalat, amelyet az idegrendszerem és az érzékeim már megszűrtek, de amelyet még nem zártam ki egy történetbe.

A küszöbértékek kizárása azonnal korlátozza a lehetséges

történetek számát. Az , hogy milyen történetekkel zárom ki az érzékszerveimből az információkat, tőlem függ, bár én is az ezt megelőzően elmesélt történetek terméke vagyok. Ha a tapasztalatok mindig ugyanúgy és ugyanolyan mennyiségben érkeznének az

idegrendszerembe, nem követnék el hibákat. Denem így van, és én mégis megteszem. Nyilvánvalóan hibákat követek el, néha súlyosakat, amelyeket elkerülhettem volna, ha más történetet használok.

Utólag visszagondolva persze a történet kényszerített, nem volt más választásom. Az is lehet, hogy ebből aszempontról a jövő ugyanaz, mint a múlt. Különösen lenne ez így, ha a generációk nemzedékei

A keresztények és teológusaik egyszer rájöttek, ha van valami, aminek a jövője visszamenőleges, és *fordítva*; ez pedig IstenIstent azonban csak utolsó lehetőségként szeretném használnim pedig első lehetőségként . Azt, hogy a történetet meg tudom csinálni, miközben az engem csinál, talán Ágostontól tanultam : "Ha a szükségszerűségről azt mondják, hogy az, amit nem tudunk irányítani, még akkor sem akarjuk azt, amit megtehet [tesz minket], mint a halál szükségszerűségét, akkor nyilvánvaló, hogy akarunk, amellyel helyesen vagy hamisan élünk, nem áll ilyen szükségszerűség alatt. "³⁵ Nyilvánvalóan akarom és választom a történetet, még ha a történet szükségszerűen tesz is engem. Bár nem választhatok semmilyen történetet, én választhatok azok közül, amelyeket az érzékszerveimből származó információk lehetővé tesznek, és amikor választok, az általam választott történet tesz engem, azt az éneket, amely a következő történetet az alapján választja, amit az előző tett belőlem.

A történetek időben és térben mozognak, mint az emberek, amint arra Augustinus rámutat, és ellentétben Istennel, aki egyszerű és teljesen megváltoztathatatlan, és az angyalokkal, akik csak időben változékonyak.

Bakhtin a történeteket és az embereket "kronotopikusnak" nevezné, ezt a szót görög gyökerekből alkotta meg, hogy leírja az idő-kronológiai változás - és a tér-topológiai változás - kapcsolatát az irodalomban.³⁶

Azzal, hogy elmondják, mi történhet, a történetek okot adnak arra, hogy gyorsítsak, lassítsak, vagy lassítsak...

³⁵ "Si enim necessitas nostra illa dicenda est, quae non est in nostra potestate, sed etiamsi noliamus efficit quod potest, sicut est necessitas mortis, manifestum est voluntates nostras, quibus recte vel perperam vivitur, sub tali necessitate non esse." (*Isten városa*, V. könyv, 10. fejezet).

Ez a fordítás az enyém, de nagymértékben kölcsönöz a Dods kiadásból, amelyet J. J. J. Smith tiszteletes készített, és amelyet jobban kedvelek, mint az újabb fordításokat. A teljes idézet: Szent Ágoston, *Isten városa*, fordította Rev.

Marcus Dods, M.A., Edinburgh: T. & T. Clark, 38 George Street, 1871, 195. Dods-féle kiadás fordításalegkönnyebben elérhető Vernon J. Bourke, szerkesztő, *The Essential Augustine*, második kiadás, Indianapolis: Hackett Publishing Company, 1974, 184-ben.

A latint a Loeb Classical Library kiadásából vettem: Szent Ágoston, *The City of God Against the Pagans*, Vol. II, Books IV-VII, Cambridge: Harvard University Press, 1963, 182. Ebben a kiadásban az angol és latin nyelvű szövegek egymással szemben vannak.

³⁶Augustinus álláspontját lásd: *Literal Commentary on Genesis*, VIII. könyv, 20.39, Vernon J. Bourke fordításában, in Vernon J. Bourke, editor, *The Essential Augustine*, 63-4. A "kronotopikus" kifejezéshez lásd: M. M. Bakhtin, *The Dialogic Imagination*, 84.

lefelé, vagy egyáltalán nem változik, egyszóval, a pillanat és a hely kizárásával, amelyet az emberek színészkedésnekneveznek. A pillanat és a hely kizárását a történetemmel magyarázom, egy olyan történettel, amely rámutat és kiváltja a következő kizárásomat, ezúttal ebből a pillanattól és ebből a

helyből

Megcsinálom a történet, ami engem. Az én történetem kizárja magát, ahogy én is kizárom magam, a saját és az enyém pillanatából, a helyéből és az enyémből, a következő történetembe és a következő pillanatomba és helyembe. A történetek olyanok és olyanok, mint az élet.

III.

Végül, a történetek olyanok és olyanok, mint az élet, mert - ahogyan talán már kitalálták, hogy érdekel - rokonságban állnak az érzékeim és az idegrendszerem működésével. Az érzékeim nem mondják meg nekem, hogy mi van itt; nem jelentenek

jelenlétet Ésa nem-jelenlétetsem olvassák .

És nem is végeznek

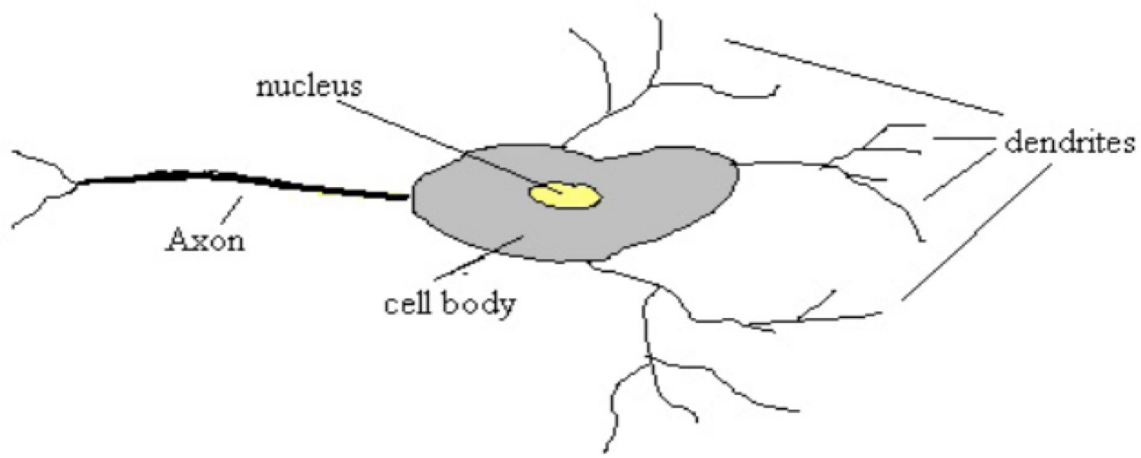
összehasonlításokat. Csak a "Mi van itt" és a "Mi nincs itt többé" közötti váltást olvassák édeset a nem édes hiányként, a savanyút a nem savanyú hiányként jelentik számomra; a csendet kevesebb hangként, a hangosabbat kevesebb csendként jelentik. Valójában, bizonyos értelemben én, a

szó szerinti életemben, egyszerre leszek történet és történetmesélő.

Hadd magyarázzam el.

neuron segítségével fogom megvitatni.

Mindzsetegy hipotetikus
(I. ábra, lent)

I. ábra Az én neuronom.

Ez az én neuronom egy receptorneuron, amelynek eredetije sehol sem található meg a testemben, sem más testében, de amely rendelkezik minden olyan általános tulajdonsággal, amely szükséges ahhoz, hogy megvitassam az idegrendszerem működését, különösen azon a ponton, ahol a "kintről" érkező zavarok megzavarják azt. Egyes neuronoknak, például azoknak, amelyek a különböző fizikai rendszereimet felügyelik, van egy "odakint", amely a testem egy részéből áll. Mindazonáltal az én neuronom nagyjából úgy működik, mint mások, különösen általános értelemben. Ezelég lesz annak szemléltetésére, hogy miről beszélek.

Egy kicsit meg kell magyaráznom a terminológiámat is. Neurológiáról szóló anyagot egy fajta belülről kifelé haladva olvastam el. Ami a neurológusokat érdekli, és gondolom, a legtöbb embert, akit érdekel a neurológia, az az, hogy mi történik azokkal a jelekkel, információkkal, amelyeknek sikerül eljutniuk az agyba, vagyis az agykéregbe, az agy "legmagasabb" szintjére, a jelek utolsó állomására, mielőtt utasításként visszakerülnek

lefelé . Itt van az információ végső célállomása, a
gondolkodás helye, a komplexitás helye, az a hely, ahol "én" vagyok.

Engem a legtöbbször jobban érdekelnék azok a jelek, amelyek *nem* jutnak el az agy legmagasabb szintjére, azok az információk, amelyek kizárásra kerülnek, és nem jutnak el az agykéregbe. Ennek fényében megpróbáltam újraolvasni a neurológia alapvető leíró nyelvezetét, de úgy, hogy ne tegyek túlságosan erőszakot az idegtudósok által leírt műveleteken. Ezért foglalkozom "megszakítással", a "kizárással" és a "stagnálással". Teszem ezt azért, mert neurológiáról szóló anyaghoz utána jutottam el, hogy az elbeszélésekről gondolkodtam és írtam, és mert a kezdetektől fogva az elbeszélői műveletekről elmondott történetek hasonlóak és valamilyen módon rokonnak tűntek azokhoz a történetekhez, amelyeket a neurológusok az idegrendszer működéséről meséltek.

A nehézségem a feltételezésben rejlik. A neurológiai tudomány történetei idegrendszerről sokkal összetettebbek és kiterjedtebbek, sokkal alaposabban és világosabban elmondottak, mint az enyéim az elbeszélésekről. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy az én történeteim és a neurológusok idegrendszerről szóló történetei rokonságban állnak egymással. Hasonló műveletekre mutatunk rá, és ez az affinitás mindkettőnk történeteinek, de leginkább az enyéimnek ad hitelt. Egyik sem "okozza" a másikat; egyik sem egyenlő a másikkal. Egyik sem mondja el a jobb történetet, bár a neurológusok minden bizonnyal átfogóbbá tegyék egyik művét sem privilegizálja a másikat. Én a "kintről" mesélek történeteket, amelyekkel az idegrendszerem megismertem, és egy hasonló műtétben.

Mindenesetre, amikor valami kívülálló dolog stimulálja az egyik neuronomat, az a neuron, mint receptor, megváltozik idegtudósok számára ismerős kifejezésekkel ezt a változást úgy magyarázzuk, hogy energiát adunk át a neuronnak

. Az ingerlés következtében a neuron nettó energiát veszít,

amelynek nyugalmi állapotát a nátrium-, kálium- és kalciumionok sejtmembránon keresztüli koncentrációkülönbségeiben tárolt magas potenciális energia jellemzi . ingerlés hatására ezek az ionok alacsonyabb koncentrációjú területek felé áramlanak és a neuronom teljes sejttrendszerében potenciális energiát veszít . A nyugalmi állapot potenciális energiájának visszanyeréséhez részben ionpumpákra van szükség, melyek

az anyagcsere-energiát az iongradiensekben tárolt potenciális energiává alakítják át.

A történetem megismétlődik, egy kicsit másképp, a kizárás szempontjából: idegrendszerem működésének részeként tekintünkén és a nem-én közötti kapcsolat termékeként, nem pedig egy különálló valamiként, ami "odakintről" átmegy hozzám (ahogyan az energiáról szoktunk gondolkodni), akkor az, amit energiának nevezünk, nem egy különálló jelenlét lesz, hanem a receptorneuronom állapotában bekövetkezett változás jele, pontosabban annak hiánya, ami éppen volt, egy kezdeti stázis elvesztése.³⁷ Az én neuronom ezt a hiányt, ami éppen volt, ezt a zavart, amit Kandel "perturbációnak" nevez,³⁸, kisüléssé, kizárásáfordítja. A neuronom a hiányra (a zavarra, annak hiányára, ami éppen volt) kizárással válaszol, egy olyan kizárással, amelynek célja, hogy visszatérjen a kezdeti stázisba, de ez nem sikerül teljesen. idegsejtem kezdeti stázisának, nyugalmi állapotának helyreállításához némi anyagcsere-utánpótlásra van szükség. Aneuronomon kívüli rendszerből való kizárás orvosolja ezt a hiányt a neuron rendszerén belül, lehetővé téve a nyugalmi állapotbavaló visszatérést. Az énreceptorneuronomat, mint minden neuronomat, egy nagyon vékony membrán veszi körül, amelynek belső felülete, ha nem sérül, kissé kevésbé pozitívan töltött, mint a külső.³⁹ Ez, a nyugalmi potenciálja, részben passzív, a kálium- és nátriumionok eltérő képességének függvénye, hogy át tudnak jutni a membránon, valamint annak a tendenciának a függvénye, hogy mindkettő lefelé mozog az elektrokémiai gradiensen az egyensúlyfelé.

Ez az idegsejtben lévő nátrium-kálium pumpa eredménye is, amelyaktívan mozgatja a nátriumionokat a membrán külső felszínére, és behúzza a káliumionokat.

³⁷A legtöbb esetben ez a kapcsolás a kikapcsolásról a bekapcsolásra történik, de a szememben lévő pálcikákhoz és csapokhoz kapcsolódó idegsejtek esetében a bekapcsolásról a kevésbé bekapcsoltra, vagy a fülemben lévő szőrsejtek és az egyensúlyozó rendszerem esetében a több vagy kevesebb bekapcsolásra is történhet.

³⁸*Alapelvek*, 27.

³⁹Az tárgyalása

idegrendszeremműködésének következikElsősorban a Kandel,*et. al.*,

Principles, különösen a 2., 5., 6., 7. és 8. fejezetből; a kollégáimmal, Dr. David Malinnal és Dr. Gail Cherie-vel folytatott beszélgetésekből; Bloom és Lazerson, *Brain, Mind, and Behavior*, 2. fejezetből, különösen a 30-48. fejezetből; és Kalat, *Biological Psychology*, 2., 3. és 6. fejezetből, különösen a 23-29., 33-44., 50-54. és 60-64. fejezetből

Az ideghártya "megszakadásának" fogalma azonban csakis az enyém.

Mivel a nátriumionok nehezen jutnak át a membránon, de a káliumionok nem, a membránon keresztül enyhén negatív elektromos egyensúly alakul ki (a membrán belseje negatívabb vagy kevésbé pozitív, mint a külsője). Ez az enyhe elektromos instabilitás aneuron nyugalmi potenciálja.

A receptorneuron dendritjei általában "odakint regisztrálják a változásokat. Amikor valami megzavarja azt az enyhe és stabil elektromos egyensúlytalanságot, amely a membránon keresztüli polarizációt alkotja, a zavar a membránba ágyazott fehérjemolekulákon keresztül a nátriumionok számára csatornák megnyílását okozza. Ez a neuronmembránjának depolarizációját eredményezi, és a neuronon keresztüli elektromos potenciál hirtelen csökkenését eredményezi, amit receptorpotenciálnak nevezünk.⁴⁰ A receptorpotenciálok lokálisak és általában fokozatosak, azaz arányosak az általuk jelzett zavarok nagyságával és időtartamával. Az általuk okozott feszültségváltozások a membrán mentén azonban nagyon rövid távolságokon exponenciálisan csökkennek. Minél nagyobb a dendritmag mérete, illetve minél nagyobb a feszültségváltozás (minél nagyobb a zavar, annál nagyobb a feszültségváltozás), annál messzebbre jut el a jel az idegmembrán mentén.⁴¹ Receptorpotenciálisoknak azonban nem kell messzire utazniuk az axonját leszámítva, a távolság a

⁴⁰Néha azonban a membrán hiperpolarizált. Ilyenkor a külső és a membránon belüli potenciálkülönbség amennyire a membránon kívüli és a membránon belüli között. Ilyenkor a hiperpolarizáció soha nem alakul át akciós potenciálakká; gátolja a külső és a membránon belüli közötti szinapszisokban a hiperpolarizáció általánosított neuronokra gyakorolt transzmitterhatás függvénye. fordul elő, és általában poszt-szinaptikus neuronokra gyakorolt transzmitterhatás függvénye. küldött egyes neuronok hajlamosak arra, hogy csökkentsék a célneuron által generált akciós potenciál lehetőségét. Az agyban lévő neuronok körülbefelé gátló hatású. (Kandel, et. al., *Alapelvek*, 30.)

Bizonyos esetekben azonban a zavarok ténylegesen hipopolarizálják a receptorsejtet. Ez történelmileg szemfotoreceptor neuronjainál (Kandel, et. al., *Principles*, 406-8, és Kalat, *Biological Psychology*, 36, 150-1.) Ez történik a fülben lévő szőrsejtekkel a csatolt sztereocíliák bizonyos mozgása esetén, és a vestibuláris apparátus receptoraival, amikor a csatolt szőrsejtek egy bizonyos irányba mozognak. (Kandel, et. al., *Principles*, 503-6.) Azokban az esetekben, amikor a zavarok hiperpolarizálják a neuron membránját, a cél- vagy poszt-receptor neuronban az akciós potenciálok növekedéséhez vezetnek, mert a hiperpolarizáció csökkenti a receptor neuron által kilőtt gátló akciós potenciálokat. Tehát, míg a legtöbb receptorneuronban - valójában a legtöbb neuronban - a szinapszis egy állandó nyugalmi potenciál idegmembránon keresztül, és nincsenek akciós potenciálok, addig ebben a néhány esetben a szinapszis egy membrán nyugalmi potenciál, gátló akciós potenciálok állandó tüzelésével.

⁴¹Daniel Gardner, "Action Potential I and II", *Lecture Notes*, 1991. február 4. és 6., 2-4; Kandel, *et. al.*, *Principles*, 97-100.

neuron nagyon kicsi, és a potenciáloknak csak az axonhegyig kell eljutniuk az axonelejen lévő sejttestre. A receptorpotenciálok általában minden irányba terjednek a zavarból, de gyorsan elhalnak, ha nem erősödnek meg, vagy ha nem érnek el egy küszöbértéket.⁴²

Nyilvánvalóan a receptorpotenciál a membrán mentén halad, mivel a membrán egy részének depolarizációja negatív ionokat vonz, ami depolarizálja a membránakat a régióját.

A receptorpotenciál mögötti membrán, miután kizárta a zavarást, visszatér nyugalmi potenciáljára. Ahogy azonban a zavar a membrán mentén halad, a membrán mentén és a membránon keresztül történő ionmozgással szembeni ellenállás az ionok szivárgása a membránban lévő nem kapcsolt (mindig nyitott) ioncsatornákon keresztül azt jelenti, hogy a zavar nem jut túl messzire.⁴³

A zavar (a receptorpotenciál) végül passzívan szétoszlik a membrán mentén, ha csak nem elég erős vagy elég közel van ahhoz, hogy elérje az idegsejt

axondombját. Az axondombon két művelet egyike történik. Ha a receptorpotenciál nem elég erős, a zavar továbbra is passzívan szétoszlik az idegmembrán mentén, amíg el nem tűnik. Úgy tűnik, a neuron passzívan és lokálisan kizárja a zavarást.⁴⁴

Ha azonban a receptorpotenciál, a zavar elég nagy, vagy ha elég receptorpotenciál érkezik egyszerre különböző helyekről, vagy elég gyorsan érkezik ugyanabból a forrásból, akkor a membrán depolarizációja az axondombnál meghalad egy küszöbértéket, megnyitva a feszültségkapcsolt nátriumion-csatornákat. Ekkor nátriumionok átáramlanak a membránon keresztül a

⁴²Az akciós potenciállal ellentétben a membrán nem hiperpolarizálódik a
otenciálmögött.
Palmer, személyes közlés, 1992. október 19.).

receptorp
(Dr. Larry

⁴³Kandel, *et. al.*, *Principles*, 102.

⁴⁴Azért mondom, hogy látszólag, mert nem találtam semmilyen tárgyalást arról, hogy mi történik azokkal a
receptorpotenciálokkal vagy bármilyen helyi potenciállal, amelyek elérik az axondombot, de nem váltanak ki akciós
potenciáltAz, hogy nem találtam, és
hogyan keresemjelzi azt a másfajta olvasatot, amelyet a neurológusok történeteiből meríttek, egy olyan olvasatot,
amely nemcsak a sikeres, hanem a sikertelen jelre is vonatkozik.

a neuronba, amelyet az enyhén negatív töltés és a diffúziós erő egyaránt húz, és amelyet nem ellensúlyoz a káliumionok kifelé történő mozgása.⁴⁵ Ezt az áramlást a nátriumcsatornák

inaktiválása, többé-kevésbé automatikus záródása állítja meg.⁴⁶

Ezzel egyidejűleg a káliumcsatornák késleltetett

nyitásbakezdenek. A nátriumionok mozgásának

csökkenése káliumion-kiáramlás növekedésével együttesen visszaállítja a membrán nyugalmi potenciálját, a kezdeti stagnálást.⁴⁷

Ezt a kisebb receptorpotenciálnál jóval nagyobb hullámot akciós potenciálnak nevezzük, és a receptorpotenciállal ellentétben nem arányos az általa jelzett zavarral.

Az akcióspotenciál

mindig ugyanolyan méretű, amíg a küszöbértékét átlépi. Az akciós potenciált

kiváltó

receptorpotenciálok eltűnnek

ek az akciós potenciál tüzelésében.

Az akciós potenciál a receptor neuron axonja mentén halad végig, ahogy a receptor potenciál a dendrit és a sejttest mentén. A receptorpotenciálhoz hasonlóan, de nem ugyanazon okból, az akciós potenciál nem fordítja meg az irányt. A receptorpotenciál valószínűleg túl gyenge; közvetlenül az akciós potenciál mögött lévő membrán refrakter, és nem befolyásolja a zavart.⁴⁸ Szintén a receptorpotenciállal ellentétben, és mivel egy

végpontból (az axondombtól) indul, az akciós potenciál a

terjedési pontjától az axon mentén csak egy irányba mozog. Az én

neuronom kizárja a zavart az axondombtól az axon mentén az axonvéggumójáig és a

szinapszisig. Axon véggömbjénél a zavar kizáródik a neuronból.

Az akciós potenciál kiváltja egy transzmitter anyag felszabadulását a végtagyamból, amely

⁴⁵Gardner, "Action Potential I and II", 6-7 és 11-14; és Kandel, *et. al.*, *Principles*, 88, 100, 105.

⁴⁶Ezek az inaktivált csatornák felelősek elsősorban az akciós potenciáltkövető refrakter periódusért. (Kandel,*et. al.*, *Principles*, 110.)

⁴⁷Kandel, *et. al.*, *Principles*, 88, 105, 109-10.

⁴⁸Az abszolút és relatív refrakter periódusról lásd: Kandel, *et. al.*, *Principles*, 110, és Gardner, "Action Potential I and II," 15.

a szinapszison keresztül egy másik neuron receptorterületére, általában a dendritjeire diffundál, és ismét fokozatos potenciálokká alakul át, amelyeket most generátorpotenciáloknak nevezünk, és amelyek gátló vagy gerjesztő hatásúak (a transzmittertől és a posztszinaptikus neuron receptorhelyeitől függően), hogy ismét összegyűjtsék és továbbküldjék, ha elég rövid idő alatt elegendő zavar éri el az új neuron axondombját.

Az én neuronom a "kint" határán (az én "kintem" is, bár az én neuronom is "kint" van számomra és a történetem számára) olyan műveletet hajt végre, amely rokonságban áll azzal, amit én hajtok végre a történeteimmel, beleértve ezt is . Egy változás "odakint" megzavarja az én neuronom stázisát, a zavar a korábbi stázishiánya. Ezt a hiányt az én receptorneuronom, amelynek egyensúlya kezdetben enyhén negatív, megpróbálja kizárni, hogy visszanyerje eredeti stázisát.

A kizárás két sorrendbentörténik. Az idegsejtem kizárja a zavarást, a receptorpotenciált, disszipációval, ha a potenciál nem elég erős vagy túl messze van az axondombtól, vagy ha úgy éri el az axondombot, hogy nem elég erős ahhoz, hogy akciós potenciált váltson ki. Mindkét esetben amembrán visszatér nyugalmi potenciáljára . Ha a zavar, a receptorpotenciál, elegendő erővel éri az axondombhoz, hogy meghaladja a küszöbértéket, vagy más receptorpotenciálok érkezésével egy időben vagy ahhoz elég közel érkezik, és ezek együttes potenciálja meghaladja a küszöbértéket, akkor a neuron akciós potenciálhoz létre.

Az akciós potenciál kizárja az összes olyan kisreceptorpotenciált, amely egy rögzített méretű potenciálba váltotta ki .⁴⁹ A receptorneuronom ezt az akciós potenciált továbbítja más neuronoknak, kizárva a hiányt, és visszatérve a kezdeti stacionárius állapotába.

Mindkét esetben a nyugalmi potenciálhoz, a membrán kezdeti stagnálásához való visszatérés soha nem

teljes. A megszakítás kizárásával néhány nátrium- és káliummolekula elvész. A

⁴⁹A határon túli lokális potenciálok, amelyek a zavar erősségét jelzik, ha hosszabb időn át elhúzódnak, növelik a kilóttakciós potenciálok számát. A zavar időtartama határozza megakciós potenciálok vonulatának időtartamát (Kandel, *et. al.*, *Elvek*, 28-9 és 2-8. ábra).

a sejtnek pótolnia kell azt, amit a nátrium-káliumpumpa működése során veszít, amely segít fenntartani a kezdeti stázisenyhén negatív elektromos potenciálját. A sejtnek anyagra is szüksége van, amelyet a táplálkozás biztosít a citoskeleton, a transzmitter, a transzmitter vezikulák és a membrán előállítását és cseréjét végző fehérjék előállításához.⁵⁰ Ez a pótlás természetesen csak a neuronsejt rendszerétekintve pótlás. Ami a neuront visszavezeti a kezdetistázisba, a nyugalmi potenciálba, az egy másik rendszerből való kizárás. Az én egész testem rendszerénekkavarok kizárása a kezdeti stázisba való visszatérésre irányuló törekvésében táplálékot igényel, táplálékot, amely egy még nagyobb rendszerből való kizárás.

Az idegsejtem kezdeti stagnálásából való kilábalásomnak azonban elég közel kell lennie a teljeshez.

Ha az idegsejtem nem lenne rendkívül hatékony, a sok milliárd idegsejtem halmozott vesztesége nagyon gyorsan és teljesen működésképtelenné tenné.⁵¹

Az én neuronom tehát kizárással működik. Az egész idegrendszerem nagyjából ugyanígy működik. A neuron axonja mentén a véghagymájáig tartó mozgás, majd az ezt követőtranszmitter

kibocsátásaszinapszisba és azon keresztül egy viszonylag egyszerű mintán alapuló, nagyon összetett művelet, a kizárás egy elektromos

depolarizációvaljelölt megszakítás. Mivel a tapasztalatváltozik, folyamatosan, semmilyen rögzített stázis nem marad végleges stázis.

Ez az idegi aktivitás nem csupán egy fizikai folyamatEz egy művelet, egyolyan zavar kizárásavan egy fizikai "helye", egy *toposz*. Ha az eredeti stázis hiánya csak

egylogikai kategória

lenne, annak leírása, aminek hiányoznia kell

a stázistól a zavarig tartó szekvenciában, akkor azt "kitölthetnénk", és a zavar teljesen kizárható lenne, és a neuron visszatérne eredeti állapotába.

⁵⁰Lásd Kandel, *et. al.*, *Principles*, 49-56, 61-4, valamint a 12., 14. és 15. fejezetet.

⁵¹Kandel és társai az agyamban lévő neuronok számát 10^{11} , azaz 100 000 000 000 000, azaz százmilliárd, a szinaptikus kapcsolatok számát pedig 10^{14} . (*Principles*, 18, 121.)

stasis. De az én neuronom nem tér vissza teljesen a kezdeti stázisba; működése nem zárja ki teljesen a hiányt. Ez azt jelenti, hogy az idegsejtem működésének, beleértve a hiányt is, amely megszakítását okozza, van egy *toposza*, egy helye.

Mégis, bár a stázis hiánya *toposz*, ez nem csupán a neuronom anyagi tulajdonsága, amelyet megszakítás egy olyan művelet része, amely egy anyagihelyen belül történik és rendezi azt a helyet, ahogyan benne történik. Az én neuronom a "kint" minden változást hiányként, hiányként jelöl meg, amely megszakítja eredeti stázisát. Az én neuronom hiány által okozott zavart úgy oldja fel, hogy akciós potenciálként továbbadja mindazt, amit nem tud kizárni önmagából. Ez a művelet egy olyan anyagi kontextusban történik, amelyet a művelet által megvalósított kizárás rendez. Az én neuronom zavarás kizárásával teremti meg önmagát és határozza meg anyagitoposzáit. Az én neuronom és annak *toposza* alkotja a működését. Ha elveszíti a kapcsolatát a célneuronjaival vagy -sejtjeivel, és nem tud új kapcsolatot teremteni, akkor elpusztul.⁵²

Annak, hogy az én neuronom, amely a saját működése, az én "odakintem" részét képezi, fontos következménye. Az én neuronom továbbadja egy vagy több neuronnak, interneuronnak, bármilyen zavarának, amit nem tud kizárni. Ezek az interneuronok továbbadják azt a zavarást, amelyet mindegyikük nem tud kizárni. Végül, ami megmarad, ami zavar nem oszlott el egyik vagy másik neuronban, hihetetlenül sokféle útvonalon keresztül eljut az agyamba, és érzéssé, színné, ízzé vagy szaggá válik.⁵³ Az én neuronom működése, az összes többi neuronommal és azok összes kizáró műveletével együtt, kizárja a bomlást az érzékeimen keresztül, és többek között az elbeszélő műveleteimben idegrendszerem a kizárás révén szerveződik cselekvéssé.

⁵²Kandel, et. al., *Principles*, 261.

⁵³Az útvonalak komplexitásáról lásd Bloom és Lazerson, *Brain, Mind, and Behavior*, 4., 5. és 9. fejezetét. A vita különösen világos Kandel, *et. al.*, *Principles* (látás), 908. fejezetet. Lásd például a 23. fejezetet és a 280, 445-9

potenciálokat, azokat az apró zavarokat, amelyek elegendőek ahhoz, hogy kiváltsák őket a receptor neuronjaimban. Az akcióspotenciálok az idegpályáim mentén kizáródnak, és olyan, befogadóbb zavarokká válnak, amelyeket végül ki kell zárnom magamból olyan történetekkel, amelyek irányítják a mozgásomat, olyan mozgást, amely a változó környezettel együtt megzavarja és további kizárásokat igényel a receptorneuronjaim, a hozzájuk kapcsolódó rendszer, és végül a történetemben én magam, aki a saját működésem vagyok, amely a *toposzomat* határozza meg azáltal, hogy kizárja a zavarokat a történetembe. Az életem, e történet megírása Norbert Wiener második termodinamikai törvényének átmeneti megsértése, egy kis rend egy nulla, egy teljesen állandósult állapot felé tartó univerzumban.⁵⁴

Én egy zavar vagyok, egy zavar, amely történeteket mesél, hogy éljen. Az életem válasz a megszakításokra, részben saját magam teremtette. Én vagyok Serres turbulenciája a világegyetem lamináris áramlásában: "És ezekből a turbulenciákból itt-ott, meghatározatlan időkben és helyeken egy világ van a sok közül, a dolgok és az emberek világa".⁵⁵

Én és a történetem, egy olyan történet, amelynek működése neuronjaim affinitív működésében gyökerezik, és végül önmagát mint én magam ismétlem meg, én teremtem, ahogyan az teremtem engem.

Az életnek van egy bizonyos fokú szabadsága a mechanikai korlátokhoz képest. A latin *libera* konkrétan marad a súlyokhoz, bilincsekhez, láncokhoz és terhekhez képest. A szükségyszerűség törvényei azonban továbbra is az esés és az egyensúlytörvényei maradnak. És ebből következik, hogy az élet eltér az egyensúlytól. Hogyan lehet ezt anyagilag megmagyarázni? Látható és kézzelfogható jelenségekkel, amelyeket áramlásokkal kapcsolatos kísérletekben elő lehet állítani; a konkrét modell analógiájával. A turbulencia eltér az egyensúlytól. És

⁵⁴ Ennek legáltalánosabb kijelentése a könyvnek elején található, *The Human Use of Human Beings: Cybernetics and Society (The Human Use of Human Beings)*: *Cybernetics and Society*, papírkötéses kiadás, New York: Avon Books, 1967), a 20. Az

előszó és a 2. fejezet kifejezetten kibővíti a gondolatot, de az egész könyv erre a gondolatra épül.

Wiener a kibernetika fogalmának párhuzamát az idegrendszer-szerveződésében találja meg. Lásd *The Human Use of Human Beings*, 3. fejezet, különösen 86-89 és 95-6, valamint *Cybernetics, or Control and Communication in the Animal and the Machine*, második kiadás, New York: The M.I.T. Press and John Wiley & Sons, Inc. 1961, 5. fejezet, különösen 120-21.

⁵⁵Serres, *Hermes*, 99.

az örvény kezdete a minimális
Az,
életmegzavarja a világ rendjét, szó szerint azt jelenti, hogy az élet kezdetben
örvénylés.⁵⁶

deklinációsszög.
hogy az

A turbulencia, amely ezt elindítja, a kezdeti stázis, az állandó, enyhén negatív elektromos
potenciál megzavarása a neuronjaim milliárdjainak membránjai mentén, a nyugalom
megzavarása a szinapszisok trillióin keresztül, akciós potenciálok állandó áramlásaként mozog
az axonjaim mentén, átcsúszik a testemen, és rajtam, aki egy bonyolult mechanizmus vagyok,
amely kizárja ezt a zavartNem vagyok neuronNem
vagyok az idegrendszerem. De van affinitásom

hozzájukTörténetekkel jelölöm meg ezeket az apró elektromos változásokat, és végül
kizárom a zavarást, amely a receptorneuronjaimnálkezdődött. "Az agyunkban
zajló bonyolult információfeldolgozás fő kimenete" - írta Claude Ghez 1991-ben - "a
vázizminkban az összehúzóerő létrehozása."⁵⁷ Mozgás,
más szóval a nyelvem vagy az ujjaimmozgása is. És minden
egyeskizáró zavar tőlem, minden történetem és minden egyes mozdulatom, a mindig változó
"odakint" kapcsán, újra megszakad, és én egy másik történetet hozok létre, ahogy az engem hoz
létre.

De mi a helyzet a történetekkel?Most írnom kell valamit az elbeszélésekről és
azok működéséről.

IV.

Arisztotelészé talán a legismertebb leírása az elbeszélésnek.

Minden

történetnek vaneleje, közepe és vége. Arisztotelész háromlépcsős működésének oka akkor
jött létre, amikor a tragédiát a "költészettel" hasonlította össze, amely "csupán elbeszél,
vagy verses nyelvvel (cselekmény nélkül) utánoz":

A [tragédia] történeteinek felépítése egyértelműen olyan kell, hogy legyen, mint a drámáé; egyetlen cselekményre kell épülniük, amely önmagában is teljes egészet alkot,

⁵⁶*Ibid.* , 102.

⁵⁷Kandel, *et. al.*, *Alapelvek*, 548.

eleje, közepe és vége van, hogy a mű az élőlény szerves egységével képes legyen a maga megfelelő örömét megteremteni.⁵⁸

A lépések száma nem sokat változott. Laura Mulvey 1983-ban háromnak örült. Az ő eleje és vége "statikus". A közepe aktív, ahol a "vágy és a túlzás", a "kimondhatatlan", a "rendetlenség" belép, és a végén vissza kell integrálódnia a stabilitásba.⁵⁹

1971-ben Tzvetan Todorov egyfajta néglépcsős szekvenciát javasolt. "Az "ideális" elbeszélésegy stabil helyzettel kezdődik, amelyet valamilyen hatalom vagy erőmegzavar.

os Egyegyensúlyhiány állapot keletkezik; egy ellenkező irányba ható erő hatására az egyensúly helyreáll; a második egyensúly az elsőhöz hasonló, de a kettő soha nem ugyanaz".⁶⁰

Teun A. van Dijk 1976-ban szintén néglépcsős sorrendet használt :bevezetés, bonyolítás, feloldás és összefoglalás (vagy vissza a bonyolításhoz és végül az összefoglaláshoz).⁶¹ Egy másik, 1976-ban megjelent cikkében van Dijk egy kissé eltérőnek tűnő szekvenciát használt

:"N =_{def} <Exp, Compl, Res> ahol a (pozitív) felbontás végállapota azonos lehet a kezdeti állapottal. "62 Mindkét szekvencia azonban négy lépésből állhat. Az elsőben, amelyet említettem van Dijk megnevezte a szekvencia utolsó elemét, de nem vette bele az egyenletébe.

1982-ben Victor Turner további lépéseket tett hozzá, de az ő

eset szokatlan volt.

Turner elbeszélései,

amelyeket ő "társadalmi drámáknak" nevezett, "négy fázisból álltak". Ezeket a betörésnek, a válságnak nevezem,

⁵⁸Arisztotelész, *Poétika*, fordította Ingram Bywater, New York: Random House, Incorporated, 1954, 256.

Ez a Modern Library kiadása, Friedrich Solmsen bevezetőjével és jegyzeteivel szerkesztve, amely tartalmazza Arisztotelész *Retorikáját* is. A *Poétikának* erre a kiadására vonatkozik minden későbbi idézetem.

⁵⁹Laura Mulvey, *Visual and Other Pleasures*, Bloomington: Indiana University Press, 1989, 170-1, 195.

⁶⁰Todorov, *The Poetics of Prose*, 111. Továbbá: Tzvetan Todorov, *Introduction to Poetics*, fordította Richard Howard, bevezető Peter Brooks, Minneapolis: University of Minnesota Press, 1981, először *Qu'est-ce que le structuralisme: Poétique* címmel jelent meg 1968-ban, átdolgozott kiadásban *Poétique* címmel 1973-ban, 51. o..

⁶¹van Dijk, "Narratív makrostruktúrák", 554-5.

⁶²N = narrative; Exp = exposition; Compl = complication; Res = resolution; def = defined by. Teun A. Van Dijk, "Philosophy of Action and Theory of Narrative", *Poetics* 5 (1976), 312-21.

helyreigazítás, és vagy reintegráció, vagy a

skizmaelismerése.
sorrend?Turner

"Ötlépcsős

nem nevezi meg az

elbeszélés kiindulópontját. Egyhatlépéses

szekvencia?Turner nem nevezte meg elbeszélés

kezdő- és végpontját.⁶³

Mindezekből, de különösen Arisztotelésztől, Mulvey-től és Todorovtól kölcsönöztem a saját választásomhoz: kezdeti stasis (kezdet, vagy "kezdet", amit úgy értek, hogy a hiány megzavarja), megszakítás (a hiány által), kizárás (a hiányból), és végső stasis

(vég). A "stasis" azért tetszik, mert mozgás hiányát jelenti, és különösen azért, mert a görögben feloldhatatlan feszültséget jelent.⁶⁴ Nem szeretem azonban ezt a szót, ezért gyakran használom az elterjedtebb kifejezéseket, visszatérve a "stasis"-hoz, hogy emlékeztessen arra, hogy nem tudom megmondani egy történet kezdetét és végét, és hogy nincsenek végleges befejezések.

A középső kifejezéseket könnyebben megtaláltam. Mulvey fogalma mozgás által megtört stabil helyzetekről fontosnak tűnt, mert a változás mellett a struktúrát is hangsúlyozta, de úgy tűnt, hogy nem teszi lehetővé annak megvitatását, hogy mi történt a mozgással, ami a végén lehetővé tette a stabilitáshoz való visszatérést.

Todorov elképzelése a zavarról jó módszernek tűnt annak leírására, hogy mi történt a történet kezdetének stabilitásával, bár a mozgás érzékeltetésére a megszakítást használtam. Az egyensúlyból az egyensúlyba való működésének enyhe aszimmetriáját is kölcsönvettem. Todorov ellenerő fogalma azonban problémákat vetett fel azzal kapcsolatban, hogy milyen éshonnan, ezért a "kizárást" használtam, különösen mivel az én neuronom kizárással működik.

A lépések számánál azonban sokkal fontosabb a történet működése.

⁶³Victor Turner, "Social Dramas and Stories about Them", in W. J. T. Mitchell, editor, *On Narrative*, Chicago:University ofChicago Press, 1981, 145-7.

⁶⁴A stasis e jelentésének használatára példaként lásd John Snyder tárgyalását Szophoklész *Philoktétészéről*, a *Prospects of Power: Tragedy, Satire, the Essay and the Theory of Genre*, Lexington:University Press ofKentucky, 1991, 59-74, különösen 69-74.

a. Kezdeti stázis (kezdet) és végső stázis (vég):

A kezdeti és a végső szakasznak két fontos közös tulajdonsága van.

Először is, mindkettő elbeszélhetetlen. Fredric Jameson "történelméhez" és Hegeldeterminátusához hasonlóan⁶⁵ a stádiumok a történetkét középső lépcsőfokát alkotó cselekvés megközelíthetetlen "talaját" adják. Az elbeszélésváltásra, a kronotopikus mozgásvonalatkozik. A stázisoknak definíció szerint nincs mozgása; semmi sem történik bennük. George Eliot *Middlemarchjáról* szólva D. A. Miller megjegyzi, hogy "a társadalom kollektív forgatókönyvei alkotják a nem elbeszélhető egyensúlyt, és ezek megsértése... jelenti az elbeszélői különbséget".⁶⁶

A stázisokat csak sejtetni tudom; kívül esnek az emberi tapasztalaton, mert kívül esnek a kronotopicitáson. Létezésüket csak feltételeznem kell.

Másodszor, mindkettő tarthatatlan. A feszültség, amelyet a végső stázis tartalmaz, összeomlik a hiányba, amely a következő kezdeti stázist felépíti.

Ahhoz azonban, hogy az állomásokról beszélhessek, egy kicsit szét kell választanom őket.

A kezdeti stagnálás felbomlása indítja el a történetet Vladimir Propp 1927-ben orosz népmesékben egyetlen "kötelező" elemet fedezett fel: "gazemberség" vagy "hiány".⁶⁷ Tzvetan Todorov 1971-ben a beágyazott elbeszélések (történetek a történetekben) problémáját vizsgálva ugyanilyen hiányt talált az elbeszélésben. A kiegészítő elbeszélés arra hivatott, hogy kielégítse általa kiegészített elbeszélés hiányát, de mindig van egy saját hiánya "[A]z mindig lesz egy kiegészítés.

⁶⁵Jameson, *The Political Unconscious*, 102; Hegel, *A szellem fenomenológiája*, II. fejezet, "Percepció".

⁶⁶D. A. Miller, *Narrative and Its Discontents: Problems of Closure in the Traditional*

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3810313>

Novel, Princeton: Princeton University Press, 1981, 110-11, valamint 122.

⁶⁷Propp, *A népmese morfológiája*, 102.

egy eljövendő elbeszélésre várva. ⁶⁸ A hiány, amely megszakítja a kezdeti stációt, hasonló, de szerintem nem azonos a hegeli negációval. ⁶⁹ Inkább hasonlít az augustinusi rosszra, a lét hiányára vagy nélkülözésére, a léthiányára. A rossznak ez a meghatározása végigvonul Augustinusírásaiban. ⁷⁰ Augustinus gonoszságához hasonlóan az én "hiányom" is kronotopikus, az idő és a hely változásának függvénye, az igazságtól, attól, ami van, való eltávolodás. ⁷¹

A hiány előtt azonban, mielőtt a történet elkezdődik, a történet világa tökéletes. Mielőtt a történet elkezdődik, a király feltehetően békében és teljesen boldogNincstörténet, nincs mit mesélniAz idő akkor kezdődik ("egyszer volt, hol nem volt", egy pillanat és egy hely található), amikorváltozás történik; valami eltűnik, valami mintha hiányozna.Az időakkor kezdődik (azelején), amikor a király felfedezi, hogy nincs örököse (implicit módon, hogy öregszik, a halála felé tart, és nem lesz többé király), és hogy a hercegnőnek nincs hercege, két nem összefüggéstelenhiány. A király már nem nyugodt és nem boldogA történetkezdet tökéletességét, a király békéjét és boldogságát próbálja visszaszerezniáltal, hogy a hercegnőnek herceget, a királynak pedig örököszt szerez.

Talán észrevetted, hogy a történetnek sosem sikerül teljesen megoldania ezt a résifeladatot.

visszaté
A

⁶⁸Todorov, *A próza poétikája*, 76-7.

⁶⁹Hegel, *A szellem fenomenológiája*, I. fejezet, "Sense-Certainty Hegelről lásd még Alexandre Kojeve, *Introduction to the Reading of Hegel: Lectures on the PHENOMENOLOGY OF SPIRIT*, összeállította Raymond Queneau, szerkesztette Allan Bloom, franciából fordította James H. Nichols, New York:Basic Books, 1969Bár nem mindig értek vele egyet, számomra, mint oly sok más ember számára, Kojeve tette először érthetővé *A szellem fenomenológiáját*.

⁷⁰Példaként lásd: *Isten városa*, XII. könyv, 6. fejezet; *Enchiridion*, 11-15. fejezet (nekem J. F. Shaw fordítása tetszik, Whitney J. Oates, editor, *Basic Writings of Saint Augustine*, I. kötet, New York:RandonomHouse, Inc., 1948); és *Concerning the Nature of the Good*, az egész könyv (nekem A. H. Newman fordítása tetszik, szintén megtalálható Oates, editor, *Basic Writings of Saint Augustine*, I. kötetben).

⁷¹Az időről, a mozgásról és a gonoszról lásd például: *Isten városa*, XI. könyv, 5. és 6. fejezet, valamint XII. könyv, 11-16. fejezet; *Vallomások*, XI. könyv, 13., 14. és 30. fejezet, valamint XII. könyv, 6., 11. és 19.

fejezet; *Enchiridion*, 11-13. fejezet; és *Literal Commentary on Genesis*, in Bourke, editor, *The Essential Augustine*, 63-4.

king még mindig öregszik, és feltehetően soha nem lesz olyan boldog, mint a történet kezdete előtt, mielőtt az idő elkezdett volna múlni. Egyféj a hercegnőnek és egy örökös neki csak a halálát pótolja, és azt, hogy többé nem lesz király. A halálát nem tudják megakadályozni. A történet végének ezt a problémáját azonban elhalasztom tárgyalni, mert a történetek összefüggéseiről van szó.

Visszatérve a kezdeti stációnak a történetbe való beleomlásához: Csak az, hogy a királyörökös és herceget akara hercegnőnek, megváltoztatja a kezdeti stációt, holott ő egyiket sem akarta. Az idegrendszerem működéséből az érzékszerveim által megjelölt hiányhajtja az elbeszélést azáltal, hogy megszakítja azt a kezdeti stázisból, ahol nincs történet, a közepén keresztül a végső stázisba, ahol a megszakítás eltűnik, és vele együtt a történet is.⁷² A végső stáció, ugyanabból az okból, mint a kezdeti, elbeszélhetetlen "A lezárás" - írta D. A. Miller 1981-ben - "soha nem foglalhatja tehát magában az elbeszélhetőt annak lényegi dimenziójában: minden feszültséget és határozatlanságot".⁷³ A mozgás, nem a stabilitás teszi a történeteket.

A másik érdekes dolog a sztázisokkal kapcsolatban az a sajátos mód, ahogyan a végső sztázis befolyásolja a kezdeti sztázist. D. A. Miller rámutatott, hogy amint Jób megtudta, hogy Isten próbára teszi őt (amikor Jób már tudta a történet végét), számára "az élmény gyökeresen megváltozott. Hasonlóképpen eltűnik az elbeszélhető, amikor a lezárás szempontjából visszatekintünk rá."⁷⁴ Az én közepén

⁷²Lehet, hogy a vágy fogalmát használtam volna a narratívairányítására. A vágyvégül is a hiányt vagy a hiányjelölt. Akésőbbiekben a hiányt vagy hiányt a megszakításnak az előző történet instabilitásaként fogom meghatározni, a feloldást pedig úgy, mint egy soha nem egészen sikeres kísérletet arra, hogy ezt a hiányt egy kizárással pótoljuk. A hiányt, amely a megszakítást jelenti, a vágy tapasztalataként írhatnám le, a soha nem egészen sikeres feloldást pedig a vágy kielégítésére irányuló, soha nem egészen sikeres erőfeszítésként.

Ezt nem tettem meg, főként azért, mert ez sokkal több vitát igényelne, ami szerintem elvonatkoztatna attól a ponttól, amit próbálok kifejtetni.

Ez egy olyan kategóriát vezet be a vitába, amelyet a tőle eltérő kategóriákhoz kell igazítani - kezdetek, befejezések, középrészek -, ami megnehezíti a beillesztését a történetembe. Az alkalmazkodás, bár nem lehetetlen és kétségtelenül érdekes, sok időt és helyet igényelne, különösen mivel a vágy mint kategória bizonyos szempontból inkább párhuzamosnak tűnik azzal a művelettel, amelyet itt leírok, mintsem azon belül.

⁷³Miller, *Narrative and Its Discontents*, 98.

⁷⁴*Ibid* . Szintén xii-xiii.

A történet arra szolgál, hogy eljussak a végére. Haa
végére értem, a középső rész eltűnik én
történetem kizárta a zavart Valójában ez volt a lényeg, hogy visszatérjek a
kezdethez.⁷⁵

Ez még az olyan történetekre is igaz, mint például Raymond Carveré, amelyek egyesek
számára értelmetlenné tünnek. Egyetlen minimális elbeszélés sem
értelmetlen. befogadóbb történetek kihasználhatják történetek
metonimikus, önkényes viszonyait, amelyekről alább beszélek, és a metafora

megnehezítésével értelmetlenné tünhetnek. Az értelmetlenség azonban a
"jelentés" hiányának a kérdése, amimaga is egy művelet, egy kevésbé inkluzív elbeszélés
beillesztése egy inkluzívabb elbeszélésbe, egy "illeszkedés" megtalálása, ahol "hasonló" és
"oda tartozik" A jelentés nem egy belső tulajdonság, hanem egy fajta
arisztotelészi metafora, a "hasonlóság a különbözőségekben", az összehasonlítás és az
illeszkedés kérdése⁷⁶ Az "értelmetlen" akkor ugyanez lenne.

Valójában a kezdeti stáció nem csak a történetem közepén keresztül mutat a fináléig,
hanem a finálé visszaemlékezik, vissza a kizárt közepén, a kezdetihez. Peter
Brooks 1984-ben azt állította, hogy "[a]z elbeszélés mindig a közelgő vég szempontjából
történik. korábbi események, okok -
érvelt" csak utólag, a végről visszaolvasva ilyenek. ⁷⁷ Arthur Danto
1965-ben ugyanezt mondta a történelmi
elbeszélésekről:

Nagyjából tehát azt, hogy mit választunk egy elbeszélés kezdetének, a vég
határozza meg, és ezt az állítást a kezdetről szóló elbeszéléseknek a
végre való hivatkozással történő leírásának jogossága is
alátámasztja. Az elbeszélés egyik fő feladatavéghez vezető cselekmény
előkészítése, amelynek leírása annak a változásnak a magyarázata, amelynek a
kezdet és a vég a végpontja.⁷⁸

⁷⁵Nem mintha ez valaha is megtörténne. A visszatérésre való törekvés irányítja a narratív műveletet. A visszatérés kudarcát követeli a narratív műveletek

folytatását.

⁷⁶Arisztotelész, *Poétika*, 255; továbbá 251-2 és *Retorika*, fordította W. Rhys Roberts, Modern Library kiadás, szerkesztette bevezetéssel és jegyzetekkel Friedrich Solmsen, New York: Random House, Incorporated, 1954, 186 és 191. A *Retorikára való* minden későbbi hivatkozásom ebből a kiadásból származik.

⁷⁷Peter Brooks, *Reading for the Plot: Design and Intention in Narrative*, New York: Knopf, 1984, 52 és 29. Lásd még: 22, 52 és 301.

⁷⁸Danto, *Analytical Philosophy of History*, 248. Lásd még Louis O. Mink, "Critical Response I: Everyman His or Her Own Annalist", in W. J. T. Mitchell, editor, *On Narrative*, Chicago: University of Chicago Press, 1981,

35

Az, hogy Piroskának az erdőn keresztül kell mennie, hogy eljusson a nagymamája házához, csak az erdőbenélő farkas megjelenésével válik fontossá. Ha Piroskaátment volna a mezőn, vagy az úton ment volna, vagy taxit fogott volna, más veszélyek fenyegethették volna, de a farkas nem. Vagy ha a farkas mégis, akkor a történetnek valami új módon kellene számot adnia róla, hiszen az eredetiben a nagymama megevése (kizárása) készítette elő az utat Piroska elfogyasztásához (kizárásához).

1982-ben Paul Ricoeur megjegyezte, hogy egy történetet követni annyit jelent, mint megérteni "a szóban forgó egymást követő cselekvéseket, gondolatokat és érzéseket, amennyiben azok egy bizonyos irányítottságot mutatnak", amelyet "az egész folyamat kimenetelére és befejezésére vonatkozó elvárások" határoznak meg. Ebben az értelemben a történet befejezése az egész fejlődés vonzási pólusa". Ricoeur azonban azt is észrevette, hogy a végső stációnak a kezdeti stációra gyakorolt hatása ellenére,

az elbeszélői következtetés sem levezethető, sem megjósolható. Nincs történet, ha a figyelmünket nem mozgatja ezernyi eshetőség. Ezért kell egy történetet a végkifejletig követni. Tehát ahelyett, hogy kiszámítható lenne befejezésnek inkább elfogadhatónak kell lennie. Ha a befejezésből visszatekintünk a kezdeti epizódokra, akkor azt kell tudnunk mondani, hogy ehhez a befejezéshez ilyen eseményekre és a cselekvésekre milyen láncolatára volt szükség. De ezt a visszatekintést teleologikus mozgás tesz lehetővé, amelyet az elvárásaink irányítanak, amikor követjük a történetet. Ez az esetlegesség paradoxona, az "mégiscsak elfogadhatónak ítélt" amely minden elbeszélte történetet jellemez.⁷⁹

Jakobson és Halle rámutat arra, hogy a szavak megértése az ismertség által létrehozott kiszámíthatóságtól függ.⁸⁰

238; és Todorov, *A próza poétikája*, 62.

⁷⁹Paul Ricoeur, "Narrative Time", in W. J. T. Mitchell, editor, *On Narrative*, University of Chicago Press, 1981, 170.

Chicago:Uni

Louis Mink a történelmi elbeszélésekkel kapcsolatban nagyjából ugyanerre a megállapításra jut, bár megpróbálja feloldani a paradoxont (Louis O. Mink, *Historical Understanding*, szerkesztette Brian Fay, Eugene

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3810313>

O. Golob és Richard T. Vann,

Ithaca: Cornell University Press, 1987, 56-7.).

⁸⁰Roman Jakobson és Morris Halle, *A nyelv alapjai*, Hága: Mouton & Co., 1956, 5-6.

Ha azonban a következtetés teljesen kiszámítható lenne, akkor tökéletesen ismerném a jövőt, és az idő és a tér eltűnne. Mindig ott lennék, ahol most vagyok, mert most lenne minden idő. Minden cél nélküla történetek eltűnnének. Ugyanígy eltűnnének, ha avégkifejlet önkényes és teljesen kiszámíthatatlan lenne, talán ugyanebből az okból. Nem ismerném a jövőt, így az idő és a tér is eltűnne.

Kojeve ezt a kérdést az akarat és a választásfogalmába helyezi.

Hegelről éshalandóság, a predestináció és a "szabadság" kapcsolatáról értekezve azt állítja, hogy a választás csak akkor lehetséges, ha az ember meghal. Máskülönben minden, ami megtörténhet, meg fog történni, és így nem létezhet valódi választás. választás legfeljebb a sorrendiséghez kapcsolódna, de az örökkévalóságban, ahol nincs idő, aligha lehetne sorrendiség, ami az időben létezik.⁸¹

Ismét inkább Augustinusnak tartozom, aki felismerte az idő és a tér fontosságát, de rájött, hogy a "választás" és az "akarat" nem a legmegfelelőbb kifejezések. A történetek csak időben és térben léteznek, ahol az emlékezet van és van valami köze ahhoz, ami lesz.

Vannak mindazok a dolgok, amelyekre úgy emlékszem, hogy vagy magam tapasztaltam, vagy másoktólvettem át bizalommal. Ugyanebből a bőséges készletből kombinálom dolgok egyik-másik hasonlatosságát, akár a ténylegesen tapasztalt, akár a tapasztaltak alapján hitt dolgokat, a múltbeli dolgokkal, és ezekből meditálok a jövőbeli cselekedetekről, eseményekről és reményekről, és mindezeket ismét úgy, mintha ténylegesen jelen lennének. "Ezt vagy azt fogom tenni" - mondom magamnak elmémnek abban a hatalmas mélységében, amely tele van képekkel, oly sok és oly nagyszerű képekkel, és ez a tett vagy az a tett aztán következik. "Ó, hogy ez vagy az megtörténhessen!" "Istenóvjon ettől vagy attól! Ilyeneket mondok magamban, és miközben beszélek, mindazoknak a dolgoknak a képei amelyeket megnevezek, kéznél vannak, ugyanabból az emlékezetkincsestárából. Egyiket sem mondanám ki, ha a képük nem lenne meg."⁸²

Az emlékezet jelzi az időt és a helyet. Nélküle nincs metafora, amely a következők viszonya

⁸¹Kojeve, *Bevezetés a Hegel-olvasatba*, 7. fejezet, különösen 241-59.

⁸²*Vallomások*, 10. könyv, 8. fejezet. Én a *The Confessions of St. Augustine*-t használtam, fordította John

K. Ryan, Garden City, New York: Doubleday & Company, Inc., 1960. A megfelelő oldalszámok ebben a kiadásban a 237-8.

hasonlóság időben és térben. Enélkül nincs jövő, mert nincs más, csakazonnali kifejezés. Emlékezetes tapasztalatokat kizárom az általam emlékezetes történetekbe, lehetővé téve, hogy amúlt, bár nem tökéletesen megismétli önmagát, bizonyos határokat szabjon a jövőnek, legalábbis a lehetőség vagy a valószínűségértelmében. Bár a lehetőségek nem végtelenek, sőt talán még csak nem is nagyon nagyok, ahogyan arról később szólni fogok, egy másik történet, de nem egy másik művelet mindig lehetséges marad.

Tehát történeteket készítek, miközben ők készítenek engem, térben és időben. És a történetek olyanok és olyanok, mintélet; én és a történeteim is kronotopikusak.

b. Megszakítás és felbontás:

Középpontja, megszakadása és kirekesztése nélkül nem létezik történet. vagy,

Minden történet azért létezik, hogy megszabaduljon a közepétől, hogy kizárja a megszakítást, hogy visszatérjen az elbeszélhetetlenhez.

vagy,

A történetek azért vannak, hogy megszabaduljanak önmaguktól.

Hadd próbáljam meg egy kicsit elmagyarázni a paradoxont.

Kétféle történet van: olyanok, amelyekben benne vagyok, és olyanok, amelyeket felhasználok történeteket arra használom, hogy elrendezzem a tapasztalatokat, hogy bizonyos célok érdekében cselekedhessek. Megpróbálom megtervezni az életemet a nekem elmesélt történetek segítségével. Egy nyári napon a forró houstoni utcához közeledve a

szemem, a fülem, az orrom, a bőrömés a szám állandó és véletlenszerű (a teljesen szervezetlen) információáramlással ajándékoz meg, a zavarok az idegrendszeremen keresztül haladnak, hogy a látomásokként regisztrálódjanak .

utca és emberek és autók és mozgás, gumik és motorok hangja és beszéd, kátrány és kátrányszag.

kipufogógáz, a gázgázokfémes íze. Egy történet, amelyet a szüleimtől és több
ezermás embertől és képtől ismerekötvenes évekből, azt mondja, hogy hagyjak
figyelman kívül minden mást, csak azt az érzékszervi információt nem, amely szükséges annak
megállapításához, hogy jön-e egy autó. A történet értelme, hogy figyelmeztessen egykőzeledő
autóra, diktálja az érzékszervi tapasztalatok kizárását, amit a történetemmel teszek, egy kizárást, ami a végétdiktálja.

Az elbeszélő műveletem általi kizárás az én kizárásom ebből
apillanattól és helyből a jövőbe, ahol, ha nincs autó, átmegyek az úton, vagy ha van autó, nem
megyek át. Történeteket veszek, amelyeken kívül vagyok, hogy kizárjak a tapasztalatok áradatából, amely azzal fenyeget, hogy mozgásképtelenné tesz (nem
tudom mindet befogadni, és ha nem tudom befogadni, nem tudom felhasználni), minden mást,
csak azokat az érzékszervi információkat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy úgy cselekedjek,
ahogy a tapasztalatot szervező történet első helyen sugallja, hogy eljutok egy
célhoz. Erre a történet mutat rá számomra tapasztalatok áradatának kizárással történő rendezése során.
Én alkotom a történetet, ahogyan az engem alkot.

A Ricoeur által jelzett okok közül néhány miatt soha nem sikerül teljes pontossággal
megjósolnom még a legegyszerűbb cselekedeteket sem, például azt, hogy felemelem a
karomat. Még miközben teszem, tapasztalat folytatódik, némi csekély és (az idő
múlásával és a helyváltoztatással) növekvő bizonytalanságothozva
be. Az a hely, ahová felemelem a karomat, nem lehet pontosan az a hely ahová akkor szántam,
amikor elkezdtem felemelni. Ez fiziológiailag is igaz, bár a visszacsatoláseléggé
csökkentia hibát ahhoz, hogy a legtöbben észre sem vesszük, vagy
jelentéktelennekítéljük a hibát. Bármilyen erőfeszítés egy nagyon precíz, de nem

megszokott feladat elvégzésére - mondjuk egy pontosan négyszögletes sarok levágása kézfűrészsel első vagy második alkalommal - emlékeztet a szándék és az eredményközötti különbségre. (Ugyanez igaz számomra a gondolkodás nehéz darabjaira is, amelyekkel ez az esszé számomra tele van.)Ha valaha is teljesen kiküszöbölném ezt a hibát, a legkisebb feladatban is megszűnne az idő és a térlétezni.

A király soha nem kapja vissza azt a békét és boldogságot, ami a kezdetek előtt volt.

a történetnek királlyal ellentétben azonban nekem
újra kell kezdenem. Az ő története véget ér, az
enyém nem. Furcsa és ironikus módon én a pillanat és a hely, míg az én történetem, amely én
vagyok, mivel én egy
működése csak időben és térben létezik. És az, hogy benne vagyok a történetben,
azt jelenti, hogy kizárhatom a királyt,
és az ő történetét, ebből a pillanattól és helyről, ahonnan nem tudok elmenekülni. Én
vagyok a hely, ahol a történet belép az időbe és a térbe, és ahonnan kilép.

Kivéve, amikor alszom, mondhatnánk, de még
akkor is álmodom - talán ez az egyik oka annak, hogy az alvást néha kis halálnak nevezik.

Az én életem a referenciátörténet. Nem ez az első
történet; mások is voltak előtte. Nem az uralkodó és nem is az elsődleges
elbeszélés, mivel más elbeszélések is ugyanolyan fontosak. Sőt,
más történetek nélkül az én történetem sem lenne. Az én életem nem is az általános elbeszélés,
hiszen másokkal kiterjedtebbek nála.

"személyes" kifejezést inkább azokra a történetekre
sokaságára kellene alkalmazni, amelyek engem, kronotopikus helyüket, úgy konstruálnak, ahogy
én konstruálom őket, és amelyek mindegyikét megosztom más emberekkel, annak értelmében,
annak figyelembevételével és válaszul, hogy kikre vonatkozóan konstruáltam őket.

Az én életem a referenciátörténet, mert nem zárulhat le, amíg én élek. Számomra
minden más elbeszélés, beleértve a személyes elbeszéléseket is, lezárul.

A lezárásuk lehetővé teszi számomra, hogy az
élethez használjam őket.

Az én referenciális elbeszélésem és a többiek közötti különbség - a referenciális
elbeszélésekhez való viszonyuk miatt nevezem őket résztvevő elbeszéléseknek - hasonlít arra a
különbségre, amelyet Erwin Straus tett a megfigyelt és az átélt mozgás között. Az átélt mozgás a

sebesség.

A megfigyelt mozgás irány, és csak a megfigyelt mozgásnak lehet kezdete vagy vége, mivel ezekhez megfigyelőre van szükség.⁸³ Nem mintha nem lehetnék egyszerre

megfigyelő és megfigyelt . Ahhoz,

hogymember legyek,

embernek kell

lennem. Mint mozgó ember, az vagyok megfigyelő személyként irányom

van.

Az azonban, hogy soha nem lehetek csak mozgó vagy csak megfigyelő, azt jelenti, hogy a referenciális narratívám

⁸³Straus, *Az érzékek elsődleges világa*, 301-2.

soha nem sikerül stagnálnia Tudom, hogy mozgok, és hogy egy irányba haladok, de nem igazán tudom, hogy milyen gyorsan, vagy hogy pontosan mifelé . Folyamatosan újraszabályozom az irányt és a sebességét tapasztalat - a megszakítás; az idő és a hely változása - azt jelenti, hogy soha nem tudom teljesen helyesen megcélozni a célt, vagy nem sikerül teljesen a megfelelő sebességgel haladnom. Ha ezt tenném, akkor elérném a stációt tapasztalat azonnal lerombol. Ha a stasisban tartanám magam, hogy valahogyan fenntartsam feloldhatatlan feszültségét, és állandó egyidejűséget érnék el, akkor kikerülnék az időből és a helyből, mivel nem vagyok, és nem is lehetek. Én, akár csak történeteim, neuronjaim és idegpályáim, egyszerre vagyok művelet az időben és a térben, és e művelet helyszíne .

Bizonyos neurológiai rendszereim is foglalkoznak a pangással, még hozzá nagyjából ugyanabban az értelemben, de a neurológusok kissé másképp közelítik meg a kérdést . Mind a belső, mind a külső környezet, vagyis "odakint" tekintetében a homeosztázis mint bármely szervezet tevékenységének célja, úgy tűnik, közös feltételezés az idegrendszerrel írók körében. ⁸⁴

A homeosztázis a "szervezet stabilitásra való hajlamára" utal. ⁸⁵ A testemnek például viszonylag állandó hőmérsékletet kell fenntartania a külső hőmérsékletek jelentős tartományán belül.

Az idegrendszerem egy összetett vezérléscsoportot biztosít, amely lehetővé teszi, hogy a testem szükség szerint melegítse és hűtse magát, olyan vezérléseket, amelyek mind a receptorneuronjaimhoz kapcsolódnak. ⁸⁶

Itt meg kell említenem, hogy az ember talán a mozgásra törekszik, nem pedig a mozdulatlanságra,

⁸⁴Bloom és Lazerson különösen érthetően fogalmazzák, bár a homeosztázis fogalma sok mozgást foglal magában, és korántsem egyszerű. Lásd különösen az 5. fejezetet, "Homeosztázis: Agy, elme és viselkedés."

⁸⁵Kandel, *et. al.*, *Principles*, 735.

⁸⁶Kandel, *et. al.*, *Alapelvek* .A 47. fejezet hipotalamuszra vonatkozik. A teljes egészében homeosztázisról bővebben megőrzésében oly fontos lásd 740. és a 747-8. szervezethomeosztázisának

szerepet játszó autonóm idegrendszerrel a 49. fejezet szól, ebben a fejezetben a
külsőkörnyezeten belüli homeosztázis fontossága egyértelműbbé.

hogy a stagnálásnak inkább a megszakításra van szüksége, mint fordítva. Ezt azonban

kétlem. Nem vagyunka káosz szerelmesei, tényleg inkább az ellentmondásosság irányítja a vágyainkat.

Az én vágyam tükrözi az akkor és most közötti változást, amely aktiválja a "kinhez" való viszonyomat, a saját életérzésemet. Állást akarok, miközben mozgok, és mozgást, miközben állok. Az eredmény, hasikerül, egyfajta egyidejű instabilitást biztosít, amelynek a narratíva egyfajta szabályozó szelepkéntszo

A történetekkel a stázis - a visszatömött, székrekedt, robbanással fenyegető élet - és a mozgás - a kiáradó, hasmenéses, a teljes szétszóródással szembenező élet - fenntartják egymást.

A narratívával foglalkozó emberek néha kitérnek a résztvevői és a referenciális narratívák közötti különbségtételre, amit az imént tettem. Gerard Genette 1972-ben megjegyezte, hogy egyes szerzők elgondolkodtatják az olvasót, hogy "az elbeszélő és az elbeszélője - te és én - talán valamilyen elbeszélésbe tartoznak-e." ⁸⁷ John Snyder 1991-ben az esszé "az [élet] megélésének folyamatának" nevezte, "azáltal, hogy megírjuk". ⁸⁸

Peter Brooks 1984-ben közel került ahhoz, hogy egyértelművé tegye e a megkülönböztetést. " [Walter] Benjamin érvelésében láttukélet értelmét a halál pillanatáig nem lehet tudni; az élet a halál pillanatában ölt először átadható formát - válik befejezett és jelentős kijelentéssé -, tehát a halál az, ami az elbeszélés tekintélyét vagy "szankcióját" biztosítja." (Walter] Benjamin szerint az élet értelmét a halál pillanatáig nem lehet tudni. ⁸⁹

Nem egészen. Arthur Danto 1965-ben rámutatott, hogy még halálakor is teljes lezárása minden történetnek

⁸⁷Gerard Genette, *Narrative Discourse: An Essay in Method*, fordította Jane E. Lewin, előszót írta Jonathan Culler, kartonozott kiadás, Ithaca: Cornell University Press, 1983, először a Cornell kiadónál jelent meg 1980-ban, 236. Genette dőlt betűs szavai.

⁸⁸John Snyder, *A hatalom kilátásai*, 151; 163.

⁸⁹Brooks, *Reading for the Plot*, 246.

egy emberi élet továbbra is lehetetlen.⁹⁰

A

világ, amelyben mesélek és hallgatom a történeteket, megváltozik.

Anyai nagyanyám élete mást jelentett számomra, amikor majdnem harminc évvel ezelőtt meghalt, és mást most, bár a kettő rokon.

A folyamatban lévő élet bitekbenis átadható. Míg az én referenciális elbeszélésem soha nemzárul le, sok kis lezárásalehet. Valójában csaktörténetem és mások történeteinek apró lezárásaiból tanulhatom meg, hogyan kezeljem a saját életemetmindkettőt résztvevő elbeszéléskéntkezelhetem. halálvéget vet a referenciális narratívámnakRésztevő elbeszéléskéntaz életem folytatódhat és folytatódhat.Sok történet, ami én vagyok, a szüleimtől származik, akika szüleiktől kapták soktörténetüket, és így tovább és így visszafelé.Tehát a saját élettörténetemvalahol, és ahogy gyerekkoromban sejtettem (bár biológiailag), valahol Ádám és Éva történetének nyomai is vannakbármennyire is homályosak.Ezt minden jó sci-fi író vagy filmes tudja. Jacques Derrida is tudja.

A referens és a résztvevő elbeszélései csak egy dologbankülönböznek egymástól. A referenciális narratívámban, a saját életemben vagyokés nem tudok onnan kijutnia pillanatból és ebből a helybőlszármazom. Énvagyok a saját narratív művelet, kisebb, kevésbé átfogó történetek metonimikus sorozata, amelyek mindegyike azonban maga is csak térbenés időben létezik. Én vagyoka történeteim helyszíne, amelyeket a következőkön keresztül működtetek. engem az időbe és a térbe, majd onnan ki, a történetek, amelyek engem építenek, ahogy én építem őket.

Én vagyok az elbeszélő művelet helyszíne, amely én vagyok.

A zavarok másképp jelennek meg attól függően, hogy a történeten belül vagy kívül vagyok.

Belülről nézve a megszakítás önkényesnek, megmagyarázhatatlannak tűnik, és minden

bizonytal kívül esik az ellenőrzésen, hiszen ha én irányítanám, akkor nem következett

volna be.

Akirály csak hirtelen döbben rá, hogy nincs örököse és

⁹⁰Danto, *Analytical Philosophy of History*, 18, de különösen a 8. fejezet nagy része és Danto tárgyalása az Ideális krónikásról.

a hercegnő nem hercegA király persze általában előbb mereng, így azt hiszem, mondhatnám, hogy a békéje és a boldogsága előbb megy el, minthogy megpróbálja kizárni őket egy herceggel és egy örökössel.Másrészt a merengés egy másik módja a hiány kizárásának, kevésbé sikeres, mint a herceg és az örökös. Tehát inkább két történetem van, mint egy, a merengéssel való kizárás kevésbé hatékony (ebben a történetben), mint a herceg és örökös.Ésvégül is a történetek többé-kevésbé hatékonyak a feloldásaikban.

A lényeg kedvéért azonban megkérem, hogy a király békéjének és boldogságának elvesztése és "felismerése"közé ne illesszenek be egy másik történetet." Az örökös és a hercegnő számára a hercegnő hiánya önkényesnek, hirtelennek és megmagyarázhatatlannak tűnik a bekövetkezésekor.Ami önkényesnek tűnik neki, aki mindig egy adott pillanatban és helyen lakik, az az ő történetébenem önkényes. Ami önkényesnek tűnik, az nem tűnik annak, "ha elgondolkodik rajta", vagyis ha kilépsaját történetéből, és rájön, hogy ifjúságának elvesztése megzavarta békéjét és boldogságát, és ezt a hiányt a hercegnőnek szánt herceggel és saját magának szánt örökössel próbálja kizárni.

A megszakítás, a stázis elvesztése lehet valamilyen nem emberi "cselekedet" (egy szikla, amely egy szikláról a fejemre esik), vagy egy másik személy cselekedete, aki vagy egy másik történetet mesél, vagy cselekszik.Történetet mesélniannyi, mint cselekedni, de cselekedni nem feltétlenül annyi, mint történetetmesélni. Lehet, de az is lehet, hogy megölelni, megütni,megcsókolni vagy megrúgni.Természetesen van párhuzam a cselekmények és a történet feloldása között. Valóban, a legtöbb emberi cselekedet kísérlet arra, hogy kizárja a zavarokat. Ez teszi a történeteket hasznossá .

Egy történet részének lenni azonban nem jelenti azt, hogy történetnek lenni, bár ez nem zárja ki, ha a szóban forgó történet befogadó jellegű . Egy befogadóbb történet megoldása például

lehet egy kevésbé befogadó történetmesélése. A minimális történetekben szereplő cselekmények önmagukban nem lehetnek történetek, mert a minimális történetek az én definícióm szerint (lásd a VII. fejezetet) a legkisebb narratív egységek.

Akár valamilyen nem emberi esemény, akár emberi cselekedet, például egy történet elmesélése, a történet belsejéből nézve mind ugyanannak tűnik számomra: önkényes megszakításnak . A címről.

a történeten kívül, meg tudom (nem "megértem") a köztük lévő különbségeket . Ha sohasemmit nem

tudnék megtanulni

, nem tudnám azonosítani a zavarok valamilyen hiányát - amit az én referenciális narratívámban soha nem tudok egészen megtenni, és amihez szükségem van a résztvevő narratívákra -, akkor káosz lennék, a történetek teljesen véletlenszerű és önkényes sorozata.

Így sem tanulókat eleget. A referenciális narratívámat résztvevői narratívák segítségével folyamatosan igazítanom tapasztalatok véletlenszerű, terheletlen, önkényes és zavaró tömegének folyamatos áradatához. Ez a kiigazítás lehetetlen lenne, ha csak nem tudnám bármely történeten kívül azonosítani annak a történetnek a megzavarását, és megpróbálnám kizárni azt. Ez a kiigazítás szükségtelen lenne, ha teljesen meg tudnám érteni a saját történetem megszakítását. Ha ezt meg tudnám tenni, akkor tökéletesen előre tudnék jósolni, és ha tökéletesen tudnék jósolni, akkor soha többé nem fordulna elő hiány, és a történelem, és én is, véget érnék.

De a zavar továbbra is megköveteli, hogy megszabaduljak tőle;⁹¹ a hiány orvoslására tett erőfeszítéseim a kizárással zavarnak. Ahogy Michel Serres írta 1982-ben,

Párbeszédet folytatni annyit tesz, mint feltételezni egy harmadik embert, és megpróbálni kizárni őt; a sikeres kommunikáció a harmadik ember kizárása. A legmélyebb dialektikus probléma nem a Másik problémája, aki csak az Ugyanannak egy változata - vagy variációja -, hanem a harmadik ember problémája. Ezt a harmadik embert nevezhetnénk kidémónnak, a zaj prosopopeiájának .⁹²

Ennek az erőfeszítésnek két aspektusa van, ahogy Propp "hiánya" és "gazembere" is sugallja.⁹³

Serres "harmadik embere" a gazember, akit kizárni kell. Azavar a hiány, amelyet a történet kizár.

Serres mellett mások is rendezést.

kirekesztésként kezelték a Michel Foucault 1971-ben

⁹¹Megpróbáltam, de végül úgy döntöttem, hogy nem tekintem a felbontást egyfajta hegeli dialektikának, különösen azt, amelynek példája az uralom és a rabság erőfeszítés összefoglalása és némi vita arról, hogy miért nem tudtam rávenni, hogy működjön, az A. függelékben található .

⁹²Serres, *Hermes* , 67. Serres dőlt betűvel szedve . Serres elképzeléséhez hasonlót lásd: Straus, *The Primary World of the Senses*, 178, valamint Jakobson és Halle, *Fundamentals of Language*, 5-6.

⁹³Propp, *A népmese morfológiája*, 102.

azzal érvelt, hogy a "kirekesztési szabályok" a társadalom egyik módja a "diskurzus termelésének" megszervezésére....⁹⁴ D. A. Miller 1981-ben felvetette, hogy George Eliot a *Middlemarchot* a közösségtől eltérőek kiűzésével zárta le, visszatérve a "nyugodt elbeszélhetetlenséghez" ⁹⁵ A legtöbb esetben azonban a kérdés vitatható, mivel a narratívával leginkább foglalkozók nem foglalkoztak a kérdéssel. Még Hegel is csak azt sugallja, amit a feloldás általában tesz: a hiányt a hiánnyal, a hiányt a távolléttel gyógyítja. Hegel állatai, ahogyan az embereknek is, értik, hogyan kell bánni az "érzéki dolgokkal": "...[D]elkeseredve valóságukról, és teljesen megbizonyosodva semmijükről, szertartás nélkül esnek neki, és felfalják őket" ⁹⁶

Amikor azonban Hegel állatai negligálják a semmit, akkor befejezik a játékot. A kizárás nem a történetet hivatott lerombolni (bár ez történik), hanem visszavezeti azt a kezdethez. Csakhogy ez sosem működik teljesen. A történet közepén lévő lyuk sosem tűnik el teljesen; a megszakítást sosem tudom teljesen kizárni. A király felfedezi, hogy megöregszik, és ez a felfedezését tapasztalatainak - kizárással történő - szűréséből származik.

Hiányát, a béke és a boldogság elvesztését megpróbálja kizárni, hogy visszatérjen a békéhez és a boldogsághoz. Egy herceggel és egy örökössel elűzné az öregséget és a halált. Nem oldja fel a zavart egy herceg és egy örököshozzáadásával. Mint az érzéki érzékelésben, mint bárki számára aki elégszer olvasta újra Hegelt, a jelenlétet csak a hiány jelöli és méri.

⁹⁴Michel Foucault, "The Discourse on Language", Appendix to *The Archaeology of Knowledge*, paperback edition, New York:Random House,Inc, 1972, 215-37, először megjelent *L'Ordre du discours*, 1971, 216.

Akizárás három szabályát Foucault a tiltás, a megosztás és az elutasítás, valamint az igaz és a hamis közötti ellentétben említette. (216-20)

⁹⁵Miller, *Narrative and Its Discontents*, 122.

⁹⁶Hegel, *A szellem fenomenológiája*, 65. Kojève többszörugyanerre utal. (*Bevezetés a Hegel-olvasatba*, 4, 5, 38, 48, 144, 246-7).

A kezdet, a kezdeti stáció elbeszélhetetlen, mert ez az igazság, az, ami van, és igazságként (a tarthatatlan végső stációból, amelyet követ) a hiány konstruálja meg, amely megzavarja .rend
kérdésenem igazán merül fel, részben azért, mert a kezdeti stasisról nem
tudok beszélni vagy írni. Abban az értelemben azonban, hogy azért igazság, mert az, ami van, a
kezdeti stázisról azt lehet mondani, hogy tökéletesen rendezett. A megszakítás
rendetlenség . tökéletes rendhez nem tudok hozzátenni valamit, tehát a
rendetlenségnek valamiféle hiánynak vagy hiánynak kell lennie. Hogy
ezt a hiányt, ezt a rendetlenséget orvosoljam, újrendezem kizárás kell megtennem.

A király nem adja hozzá a herceget és az örököszt; kizárja az összes többi lehetséges
rendezést, amíg el nem jut egy herceghez és egy örökshöz. Tehát kizárja, vagy
legalább megpróbálja kizárni az öregség és a halál zavarait azáltal, hogy kizárja őket egy végső
stációba, amely megegyezik a kezdettel. Ez a végső stázis egy herceg és egy
örökös. herceg és az örökös elérésével kizár minden más lehetőséget - például az
örök fiatalságot garantáló varázskő megtalálását -, hogy elérje a végső stázist, a történet végét.

Az öregség és a halál kizárása egy herceggel és egy örökössel
azonban nem vezet vissza a stabilitáshoz. A
kirekesztéssoha nem oldhat meg teljesen egy hiányt, valamit ki kell
hagyni. Mindig kihagyva valamit, a feloldásom egy végső, de (a kezdetihez képest) instabil
stagnáláshoz vezet, amely - mivel szétesésbe omlik - új történetet követel.

V.

A történetek egy másik sajátos tulajdonsága, amelyet általában a történetfilozófusok
vesznek észre, akik az elbeszélésekről írnak, ugyanerre utal. Hayden White 1981-ben
megjegyezte, hogy "[u]nélkül, hogy ugyanannak az eseménysorozatnak legalább két változata
elképzeltető lenne, a történésznek nincs oka arra, hogy magára vállalja annak a tekintélyét,

hogy az igaz beszámolót adja arról, ami valójában történt...".

meg történt. ⁹⁷ Az elbeszélés azért zárja ki, hogy betöltse a hiányt, amely a történetet igényelte. A kizárás azonban azt jelenti, hogy a hiánypótlására mindig lehetségesek más történetek, amelyek maguk is kizáróak. Egyetlen történet sem érhet véget örökre. Egyetlen elbeszélés sem lehet végleges vagy ebben az értelemben mérvadó.

A történeteknek ez az aspektusa viszont azt mutatja meg, amit az előző szakasz végén található minimális történeteim sugallnak, hogy a történetek nem struktúrák, hanem soha nem teljesen sikeres műveletek: a lyuk "soha nem tűnik el teljesen", "a szakadást soha nem lehet teljesen betölteni", "nem fiatalodik", "valamennyit visszanyert", "elűzné" Ha mindig lehetségesek más megoldások, akkor egyetlen végső stáció sem lehet több, mint részben igaz vagy kevesebb, mint részben hamis,⁹⁸ az igazság és a hamisság nem örök igazságokat mér, hanem a kezdeti és a végső stáció közötti egybeesés mértékét. Amikor a történet azzal ér véget, hogy a királylány herceget szerez, a király pedig örököszt, akkor az igazsága az, hogy a király legyőzte a haldoklást, és visszanyerte békéjét és boldogságát. A hazugsága az, hogy nem fog meghalni, és így visszanyeri békéjét és boldogságát, hogy valóban "boldogan él, amíg meg nem hal". Amennyiben a végső stasis kizárja a tapasztalatot, az hamis. végső stázis nem zárja ki a tapasztalatot, akkor igaz. Mivel minden elbeszélésnek ki kell zárnia valamennyit, de nem zárhat ki minden tapasztalatot,⁹⁹ minden történet igaz és hamis, és így minden stázis tarthatatlan.

A tarthatatlanság sosem tart sokáig. végső stáció egyidejű igazsága és hamissága gyorsan összeomlik a hiányba, amely megzavarja, és a következő kezdeti stáció igazságává válik.

⁹⁷Hayden White, "The Value of Narrativity in the Representation of Reality", in W. T. J. Mitchell, editor, *On Narrative*, Chicago: University of Chicago Press, 1981, 19. Lásd még Mink, "Critical Response" *Everyman His or Her...*, 236.

⁹⁸John Snyderhez tartozik az a megállapítás, hogy minden történet hazugság és igazságis. Ő mutatott rá nekem 1990.május 14-én, hétfőn . 1990-bensenki, akit az elbeszélésről vagy általában az irodalomelméletről olvastam, nem említette vagy utalt erre, beleértve Roland Barthes-t, aki nyilvánvalóan mindent megemlített vagy utalt, amit az elmúlt negyven évben Nyugaton bárki más - talán a kemény tudósokat és Bakhtint kivéve - gondolt vagy írt.

⁹⁹Ez hasonlít Augustinus felfogásához, amely szerint a gonosz a jónak egy olyan elvonása, amely ha teljes, akkor már nem létezik. (Augustinus, *Enchiridion*, 12. fejezet, in: Oates, szerkesztő, *Basic Writings of Saint Augustine*, 1. kötet).

Hogyan lehetséges ez ?válhat egy részigazság, amely a saját zavarát hozza magávalrészigazság, ezen a zavaron keresztül teljes igazsággá?

Nos, a király békéje és boldogsága a történet elején nemcsak elbeszélhetetlen, hanem a megszakítás szempontjából tökéletes. Bárnugalmát és boldogságát bizonyáramegzavarták, mielőtt kiderült, hogy nincs örököse, és a királylánynak nincs hercege, ennek a hiánynak nincs helye a történetben. Ha lenne, akkor benne lenne a történetben, és a kezdeti stagnáláskorábban történe, és tökéletes lenne, legalábbis akkor.

Soha nem tudom teljesen visszanyerni a történet kezdetének igazságát, miután a történet megszakadt. A következtetés csak részben igaz. De a következtetés az újabb megszakítás után azzá válik, ami van, ami megszakadt. Múlt lesz belőle, emlék, a tapasztalat egy másik része, amely nem igaz, és nem is az.

sem hamis, betöltésnélkül. Ez lesz még egy történet. A hamisság és az igazság valóban csak megszakítással lehetséges. Teljes igazság vagy teljes hamisság (saját igazságok) nem lehetségesek, vagy nem érthetők. Ezért nem is lehet elbeszélni őket. A

Tízparancsolatot meg kellett törni, hiszen ahhoz, hogy Isten az embereknek adhassa, történetre kellett redukálni, ami sérti Isten természetét és a parancsolatok abszolút

igazságként természetét. Történetekké, térben és időben történő műveletekké váltak, és amegszegés elkerülése lehetetlenné vált.

Mózeszt felültették, de ez a saját hibája volt.

Az igazság és a hamisság, az állandóság és a megszakítás műveleteként egyetlen narratíva sem zárulhat leteljesen végső stasis csak egy olyan átmeneti,

egyidejű szimmetriát érhet el Tzvetan Todorov beszélt 1969-ben, amikor az elbeszélést "két formai kategória, a különbség és ahasonlóságfeszültségeként" határozta meg.

két tényt anélkül, hogy azok azonosíthatóklennének. Inkább egy "kétoldalú egység", mint egy "kétoldalú egység".

..... kétirányú működés "100

Az elbeszélő művelet paradoxona részben abban áll, hogy a megszakítás által létrehozott igazságból indul ki, az igazság és a hamisság egyidejűségében végződik, és a részleges igazság és részleges hamisság összeomlása által okozott megszakítás révén ismét igazsággá válik. A

végző és a kezdeti stáció között, az egyik történet végétől a következő kezdetéig minden művelet eltűnik. Pillanat és hely ott nem létezik, így történetek sem. A végző stázis összeomlása a következő történet kezdeti stázisának megszakítását jelenti, és a második történet kezdeti stázisának a megszakítás által felépített tökéletességét éppen csak elérhetetlen távolságba helyezi. Amikor a történet elkezdődik, a tökéletesség már eltűnt. A veszteség, amely még azelőtt bekövetkezik, hogy megtapasztalnom, jelzi az elbeszélésem működését időn és a téren keresztül.

A narratíva a tökéletességért dolgozik. Instabil, átmeneti egyidejűséget valósít meg. A narratív művelet, a filmmel ellentétben, visszafordíthatatlan. ¹⁰¹

Mégis, az általam a narratíva által elért egyidejűség leírására használt kifejezések - igazság és hamisság, stáció és összeomlás - visszafordíthatóak.

A kontinuumok ellentétes végpontjait jelzik, amelyek kioltják egymást, lehetővé téve a tökéletes lezárást, a kezdeti stázisba való teljes visszatérést.

Az elbeszélői működésnek csak egy elemét, a történetet mozgató hiányt nem tudom soha megszüntetni, mert azt kizárás kell megoldanom. A kizárás nem tudja megszüntetni a hiányt. Ezek nem egyenértékű fogalmak. Derokon fogalmak. A hiányt

kizárássalrészben fel lehet oldani.

Ha avilágomból

hiányzik a kiszámíthatóság, mert rendezetlen, akkor legalább kizárhatok minden olyan tapasztalatot, amely nem illeszkedik valamilyen önkényes (talán csak a kozmikus, nem pedig a társadalmilag szükséges értelemben vett)

¹⁰⁰Todorov, *A próza poétikája*, 233.

¹⁰¹Prigogine és Stenger vitája Michael Serres egyik pontjáról adta ezt az ötletetNem ők afelelősek azért, amit

itttettem vele.

(IlyaPrigogine és Isabelle Stengers,

"POSTFACE:Dynamicsfrom Leibniz to Lucretius," in Serres,

Hermes, 145-8 és 152-3.).

szó) sorrendben. A kizárás azonban azt jelenti, hogy egyetlen lezárás sem lehet teljes, mivel valami mindig kimarad. Ez teszi a történeteket, akár csak az életet, az életet és a történetmesélést kronotopikussá és visszafordíthatatlanná. A kizárásból nincs visszaút a hiányba.

Nem én vagyok az első, aki ezt a megállapítást teszi. Augustinus a rosszatjának, a létnek hiányként határozta meg. Más szóval a rossz egy hiány, egy hiány. Szerinte az ember sem képes magától választani a jót. Önmaguktól csak vétkezni tudnak az Istentől elfordulással. Hiány megoldására tett önálló erőfeszítéseik által tévesen, Istent kizárva rendelkeznek. Az eredmény a bűn, az idő és a hely tapasztalata.

Ennek következményeit az elbeszélői irreverzibilitás elmélete szerint követni: Csak Isten tudta megfordítani az elbeszélést, és a Mennysországot az Édenhez igazítani. És még Ő sem tette meg, talán azért, mert nem tud mesélni pokol és amennyország nem Éden, bár a kígyó valóban a kertben élt.

A történetek paradoxona tehát, hogy azért léteznek, hogy megszabaduljanak önmaguktól, abból ered, hogy egyetlen történet sem képes teljesen megismételni kezdeti stagnálását. A hiány megzavarja a kezdeti stázist és a megszakítás elindít egy történetet.

elbeszélés úgy működik, hogy megszabaduljon a zavarástól azáltal, hogy kizárja a hiányt, hogy a történet visszatérjen a kezdeti stázisba. Végző stázisban tehát a történet közepe, a megszakítás és a kizárás eltűnik. De a végző stázis soha nem tér vissza teljesen kezdetihez. Valami mindig hiányzik, egy hiány végző stázis instabilitása teszi szükségessé a következő történetet. Az instabilitás jelzi a hiányt - meghatározatlanul, amíg a következő történet konkrét megszakításban nem kezdődik, amely megzavarja a második történet kezdeti stázisát, amelynek kezdeti stázisa az első történet végző stázisa válik tapasztalattá, ami van, mint ami éppen volt. Én, akár csak az én neuronom,

amely a közvetlenül megelőző tökéletesség hiányát zavarásként jelöli meg, és megpróbálja kizárni, a jelenlétet is annak hiányával jelöli meg, ami éppen volt, a hiány, amely elpusztította a

tökéletessége az imént, ezelőtt. A tökéletességnek ez
összeomlása soha nem szűnik meg. Én, a neuronjaim és a történeteim mind olyan
műveletek, amelyek időben és térben jelölik és meghatározzák ezt a folyamatosan ismétlődő
összeomlást.

Az újabb történet iránti igény tehát soha nem ér véget, akár referens, akár résztvevő az
elbeszélés, akár benne vagyok a történetben, mint Scheherazade vagy bárki, aki vele együtt
követi a történetet az Ezeregyéjszakában, akár kívül vagyok rajta, látva annak kezdetét, közepét
és végét.¹⁰²

De nekem, és minden neuronomnak, minden sejtmemnek szüksége van arra, hogy
Scheherazade története véget érjen; szükségünk van arra, hogy a zavarokat
kizárják. Ha nem zárják ki, és a kezdeti
stagnálást a lehető legszorosabban megismétlik, a sejtjeim nem tudják kizárni a következő
megszakadást. Ha egy másik inger túlságosan szorosán követi az
első receptor neuron nem küld újabb akciós potenciált. Akciós potenciált
követő időszakot, amely alatt nem lehet új akciós potenciált
küldeni, "refrakter periódusnak" nevezzük, és két különböző fázisban. A neurona
refrakter periódus első szakaszában egyáltalán nem reagál semmilyen
ingerre.¹⁰³

Affinitíve, ha a történetem nem ér véget, még anélkül is, hogy teljesen visszanyerné
kezdeti stagnálását, nem használhatom arra, hogy kizárjam a tapasztalatszakadását.
Ahhoz, hogy a történetet előrejelzésre használhassam,
ami a saját kizáró rendezésem lényege, és amiért érdekel a történet, tudnom kell, hogyan
végződik a történet. Másrészt minden lezárás önkényes, hiszen egyetlen
történet sem képes teljesen megnyerni nekem azt a célt, amely felé cselekszem. Soha
nem jósoltökéletesen, hiszen soha nem ér véget tökéletesen. Legfeljebb majdnem

mindent megkaphatok abból,

amiértcselekszem. Legrosszabb esetben,

¹⁰²Todorov az *Ezeregyéjszaka* tárgyalása során tesz ilyen megkülönböztetést, különösen amikor a kitérőkről és a beágyazott elbeszélésekről beszél. (*A próza poétikája*, 5. fejezet, különösen 70-73.).

¹⁰³Van egy második tűzálló időszakis. Ebben a fázisban a neuron küszöbértéke magasabb, és nagyobb ingerre van szüksége az akciós potenciálsütéséhez. Mindkét refrakter periódusról lásd: Kalat, *Biological Psychology*, 39, és Kandel, *et. al., Principles*, 110. Ennek egyik hatása, ahogy Gardner rámutat, hogy az akciós potenciálokegy irányba mozognak, és nem hátrálnak. ("Akciópotenciál I és II", 15.)

"odakint" az arcomba robban, és elüt a kocsit. Az önkényes lezárás okot ad acselekvésre, és lehetővé teszi annak irányát, még akkor is, ha mindig meghiúsítja a cselekvés céljának teljes megvalósulását, amit az általam használt történet előrevetít. Ha bármilyen lezárásteljes lehetne, a történetek megállnának, a Történelem véget érne.

VI.

Megmarad a történet részei és a történetek közötti kapcsolat. A legtöbb ember ezeket nyilvánvalóan kauzálisnak tekinti. megszakítás okozza a kizárást, a kizárás pedig végső stagnálást abban az értelemben, hogy egy adott megszakítás mindig ugyanahhoz a kizáráshoz és ezen keresztül ugyanahhoz a végső stagnáláshoz vezet: Hogy A elégséges B megmagyarázásához, ami elégséges C megmagyarázásához, és így tovább. Minden partikuláris történet és minden egyes részük elvileg szinguláris és elégséges okává válik az őket követő történeteknek vagy részeknek, abban az értelemben, hogy mindegyiknek megvan a maga kiszámítható eredménye. Más különben nem lehetnének okok. Az, hogy nem okok, úgy tűnik, használhatatlanná teszi őket mint megbízható előrejelzőket, és mivel az embereknek cselekedniük kell, ezért akarnak okokat.

Ez nem jelenti azt, hogy az emberek mindig tudják, hová tart a történetük, vagy akár azt is, hogy pontosan hová akarják, hogy tartozzon. Amiről itt írok, az az előfeltevés, történetek elmesélése alapul. E premissza nélkül az emberek nem mesélnének történeteket az elbeszélői működés más lennének. A premissza lehetővé teszi a műveletet; nem követel meg egy bizonyos eredményt. Soha egyetlen elbeszélői művelet sem sikerül, mert nem sikerülhet. A premissza pontatlan. Nem meglepő tehát, hogy az emberek többé-kevésbé

megfeneklenek.Minden történetamúgy is többé-kevésbé közelítés, az ok-okozati összefüggés lehetőséghez kötésére irányuló lehetetlen erőfeszítés.

Legalább egy szempontból a történetek-Ricoeur "ezer eshetőség", így a levonás vagy

53

előrejelzés lehetetlen;¹⁰⁴ Eco "következtetési sítái", amelyekkel az olvasónak az elbeszélésekben egyik pontból a másikba kell eljutnia¹⁰⁵ - nem azt sugallják, hogy A a B egyedüli és elégséges oka, hanem azt, hogy a legjobb esetben is B rendszerint A-t követi (talán gyakrabban, amikor C követi B-t?), statisztikai valószínűséggel.¹⁰⁶ Az, hogy mindig legalább két lehetséges elbeszélés létezik ugyanarra a zavarra, ugyanerre utal .

változás, a zavar eredete elbeszélésen kívül vanelőző elbeszélés végső stációjának hiányba, a kezdeti stációtökéletességének hiányába való összeomlásában. A megszakítás, abban az értelemben, hogy a narratíva és annak minden részének léteznie nélküle, "okozza" a narratívát. A megszakítás éppen azt a kezdeti stázist konstruálja, amelyet megszakít a hiány, amely megzavarja, szükségessé teszi a kizárást, és így alkalmata végső stázisra. De a megszakítás sohasem diktálja a kizárást vagy a végső stázist .

A történetek között csak a lehetőség létezik, nem pedig a szükségszerűség, amelyet az egyetlen és elégséges ok megkövetel. A lehetőség teszi történeteimet - minden történetet - lényegében metonimikussá, közelség és a sorrendiség függvényévé. Ez Hume lényege.

"Csak a TAPASZTALAT alapján következtethetünk tehát egy tárgy létezésére egy másiktárgy létezéséből. A tapasztalat természete a következő. Emlékszünk arra, hogy gyakori példánk voltak a tárgyak egy fajtájának létezésére; és arra is emlékszünk, hogy a tárgyak egy másik fajtájának egyedei mindig is jelen voltak, és velük kapcsolatban szabályos sorrendben, egymás mellett és egymás után léteztek . Így emlékszünk arra, hogy láttuk a tárgyaknak azt a fajtát, amelyet *lángnak* nevezünk, és éreztük az érzésnek azt a fajtát, amelyet *hőségnek* nevezünk . Ugyanígy emlékezünk arra, hogy ezek állandó együttállása minden múltbéli esetben fennállt . Minden további szertartás nélkül az egyiket *oknak*, a másikat pedig *hatásnak* nevezzük, és az egyik létezésére a másik létezéséből következtetünk."¹⁰⁷

¹⁰⁴Ricoeur, "Narratív idő", 170.

¹⁰⁵Umberto Eco, *The Role of the*

Reader: Explorations in the Semiotics of Texts, Bloomington: Indiana University Press, 1979, 31-2.

¹⁰⁶Valami hasonlót lásd Genot, *Elements of Narrativity*, 57.

¹⁰⁷David Hume, *A Treatise of Human Nature*, szerkesztette L. A. Selby-Bigge, második kiadás a P. H. Nidditch által átdolgozott szöveggel, Oxford:OxfordUniversity Press, 1978, 87; továbbá 170.

Az elbeszélés összetevőinek metonimikus jellege sokkal népszerűbbnek bizonyult, mint a velejárója, az ok-okozati összefüggés mint egyedinek, elégségesnek és véglegesnek a hiánya.

¹⁰⁸ Peter Brooks 1984-ben félúton járt, az elbeszélés közepét metonimikusnak és szekvenciálisnak, a végét azonban

metaforikusnak találta . Arthur Danto

1965-ben, azzal érvelve, hogy az elbeszélés nem az eseményeket, hanem csakváltozásokat magyarázza, hogy legalábbis a történelmi elbeszélésen belül a kezdet és a vég összekapcsolása "nem oksági kapcsolat: inkább szóban forgó események mint végpontok kapcsolódnak össze, a

egy időben kiterjedt változás - mint egy időbeli egész kezdete és vége -, és az így jelzett

változás az, amelynek okát keressük. ¹⁰⁹ Az elbeszélés elemei csak

metonimikusan kapcsolódnak egymáshoz .

Julia Kristeva "álomlogikája", amelyet 1966-ban a

mono-logikája valami hasonlót sugall. ¹¹⁰ Michel Serres 1977-ben nagyjából

ugyanazt mondta, amikor a diskurzust - Odüsszeusz példáján - úgy írta le,

mint "csupán e terek általános összekapcsolását, mintha a diskurzus tárgya vagy célpontja csak

összekapcsolódna, vagy mintha az elágazás, a viszonyulás alkotná az utat, amelyen az első

diskurzus áthalad. ¹¹¹ Ez a leírás alig különbözik Eric

R. Kandelétől: "A jel jelentését - legyen az vizuális vagy tapintási,

érzékszervi vagy motoros - nem maga a jel határozza meg, hanem a sajátos útvonal, amelyen

végighalad". ¹¹²

Az Egy értekezés az emberi természetről I. könyvének "Megértés" című III. részének "A tudásról és a valószínűségről" teljes része az ok és okozat, mint két tárgy közelségének és egymásutániségének ismétlődő tapasztalata összefüggésének tárgyalása.

A Hume *A Treatise of Human Nature* című művére vonatkozó hivatkozások a fent idézett kiadásra vonatkoznak.

¹⁰⁸ Brooks, *Reading for the Plot*, 29.

¹⁰⁹ Danto, *Analytical Philosophy of History*, 235. Danto dőlt betűs szavai .

¹¹⁰Julia Kristeva, *The Kristeva Reader*, szerkesztette: Toril Moi, papírkötéses kiadás, New York: Columbia University Press, 1986, 40-1.

¹¹¹Serres, *Hermes*, 49.

¹¹²Kandel, et. al., Alapelvek, 29.

Nem mintha az emberek általában metonimikusnak érték ezeket a kapcsolatokat. Roland Barthes 1966-ban rámutatott arra, hogy "az elbeszélés fő mozgatórugója éppen a következmény és a következmény összekeverése, az, ami utána következik, az elbeszélésben úgy olvasható, mint ami miatt történik; ebben az esetben pedig az elbeszélés a skolasztika által elítélt logikai tévedés szisztematikus alkalmazása lenne a *post hoc, ergo propter hoc* formulában...."¹¹³ Tzvetan Todorov 1973-ban Barthes-t idézve ugyanezre a megállapításra jutott.¹¹⁴ Arisztotelész ugyanezre hívja fel a figyelmet a *Poétikában*, amikor a cselekményről beszél,¹¹⁵ és a *Retorikában*, amikor a hamis enthümémákról beszél.¹¹⁶

A tévedés valószínűtlen helyeken megjelenhet. Irving Kupfermann *Principles of Neural Science (Az idegtudomány alapelvei)* című könyvének a tanulásról és az emlékezetről szóló fejezetében arról beszél, hogy "miért sajátítják el az állatok és az emberek olyan könnyen a klasszikus kondicionálást.

Valószínűnek tűnik, hogy a klasszikus kondicionálás és talán az asszociatív tanulás minden formája azért fejlődött ki, hogy az állatok képesek legyenek megkülönböztetni a megbízhatóan és kiszámíthatóan együttesen bekövetkező eseményeket az egymástól

ól. tűnik, hogy az agy úgy fejlődött ki, hogy a környezetben lévő ok-okozati összefüggéseket felismerje

független eseményekt
Más szóval, úgy
¹¹⁷

Azok az események, amelyek "megbízhatóan és kiszámíthatóan együtt fordulnak elő" - az összefüggések - a következő mondatban "ok-sági kapcsolatokká" válnak, mégpedig azért, mert az állatoknak és az embereknek a túlélés érdekében előre kell jelezniük a környezetükben bekövetkező változásokat. Ami megelőzi, az okozóvá válik, pusztán azáltal, hogy megelőzi. Kupfermann összekeveri a kontiguitást az ok-okozati viszonyokkal.

Kivéve, hogy ennek van értelme. A

logikának is megvan a maga gyengesége, ahogy

Barthes is utal rá, amikor azt sugallja, hogy a zavarosság hajtja a narratívákat

metaforaa

történeteklényege. Nem kellene

¹¹³Barthes, *Image-Music-Text*, 94. Barthesdólt betűs szedése.

¹¹⁴Todorov, *Bevezetés a poétikába*, 41-2.

¹¹⁵*Poétika*, 236.

¹¹⁶*Retorika*, 158.

¹¹⁷Kandel, *et. al.*, 1000.

történeteket mesélni, ha nem lenne előrejelző céljuk, olyan cél, ami nem elérhető számukra, hacsak nem mutatják meg, hogy a jelenlegi helyzetem "hasonlít" (bár nem pontosan, ezt a hibát sokan elkövetik) egy korábbi helyzetemhez. Ami előtte van, az okozza azt, ami utána következik, legalábbis annyiban, hogy ha egy adott szituációban, amelyet részben, de nem teljesen (a tapasztalat is megváltoztatja a dolgokat) már a történetek által teremtettek meg számomra, egy bizonyos cselekvést végzek, akkor egy bizonyos eredmény többé-kevésbé valószínű, hogy

következik. Az énok-

okozati összefüggésem hasonlít Hume-éhoz, abban az értelemben, hogy két olyan tárgy közül, amelyeket a múltban sokszor egymás után összefüggőnek tapasztaltam, az első megjelenése a második megjelenésének valószínűségét sugallja, mert a sorrend

megismétlődésére hajlam

os. A történetemre, a múlt ismételt asszociációira alapozott jóslatom azonban mindig legalább egy kicsit kevésbé lesz tökéletes, és így a cselekvés legalább egy kicsit célt téveszt.

Hajlamos vagyok tehát a metonímiát metaforává redukálva ok-okozati összefüggést tulajdonítani a metonímiának; vagy, ahogy Hume észrevette, gyakran összekeverem a hasonlóságot a hasonlósággal.¹¹⁸ Részben azért teszem ezt, mert a történetek redukcióval,

kizárással rendelnek

Az, hogy ki vagy mi mellett

vagyok térben és időben, egyre inkább hajlamos arra, hogy azzá váljon, aki és amihez hasonlítok, a különbségnek, a metonímiának még materiális kizárása is olyan metaforákká válik önmagam számára, amelyek rögzítik identitásomat mint állandóságot egy állandóan változó világban

. Hume "szelíd ereje", amely három tulajdonság - a hasonlóság, az egybefüggés

és az ok-okozati összefüggés - révén

hajlamos

egyszerű gondolatokat összetett gondolatokká

társítanivalahogy így működik.¹¹⁹ Umberto Eco 1971-ben mutatta be ezt a folyamatot azzal,

hogy megmutatta, hogyan nő ki a metafora a metonímiából .¹²⁰ Azért teszem, mert olyan okot

akarak találni, amely abszolútelőre jelez. Ahhoz, hogy az elbeszélést szingulárisan és kellően kauzálisnak tekintsem, a metonímiát át kell alakítanom

¹¹⁸Hume, *Az emberi természetről szóló értekezés*, 61.

¹¹⁹*Az emberi természetről szóló értekezés*, 10-11.

¹²⁰Eco, *Az olvasó szerepe*, 78-9.0

metafora azáltal, hogy az egybefüggőséget és a közelséget hasonlósággá és azonossággá, a távolságot pedig különbséggé változtatja. Még az

idegrendszerem is, a távolsági jelzés éskommunikáció érdekében, a különbözőséget

hasonlóságraredukálja Neuronjaim a fokozatos, helyi potenciálokat, gátló és gerjesztő potenciálokat kizárják mindent vagy semmit, mindig ugyanolyan akciós potenciálokká Gardner fogalmaz, egy akciós potenciálban "[a]z inger minden finomsága elvész"¹²¹

Tehát a metonímiát metaforává redukálom egyfajta ismétlődő katakrézissel, ismételt félrevezésekkel történő kizárással, az ismétlés pedig metonímiát metaforává változtatja.

Catherine MacKinnon a *Feminism Unmodified* nagy részét e megkülönböztetés köré építette, ahogyan az a szexualitásra és a

hatalomravezet. A nők azért mások, mert alárendeltek, mert nem állhatnak "a férfiak mellett"¹²²

A metonímia metaforává válásának tendenciája számomra mindig is egy nagyon sajátos módon volt nyilvánvaló. Színevagyok. Bizonyos zöldek pirosnak tűnnek számomra, leginkább fűbizonyos színei. Megtanultam, hogy a fű zöld, annak ellenére, hogy nekem pirosnak tűnik.

Az, hogy zöldnek kell neveznem, némileg megváltoztatta a színvakságomat, vagy legalábbis az érzékelésemet. Már nem tudom megmondani, hogy a zöld fű bizonyos árnyalatai pirosak vagy zöldek. Az, hogy zöldnek nevezem őket, annyira összezavarta a színérzékeket, hogy nem vagyok biztos benne, mit látok, pirosat vagy zölDET Jameson nem találná ezt

furcsának. Azt állítja, hogy "az érzékek önmagukban nem természetes szervek, hanem egy hosszú differenciálódási folyamat eredményei még az emberi történelmen belül is"¹²³

¹²¹"Action Potential I and II," 4. A rendszernek azonban vannak módjai arra, hogy továbbadjon néhány finomságot," az inger olyan tulajdonságait, amelyek kvantitatív módon korrelálhatók az érzéssel: modalitás, intenzitás, időtartam és hely " (Kandel, *et. al.*, *Principles*, 331. egész 23. fejezet erről a fajta átvitelről szól.) A rendszer azonban nem csak az ingerületet, hanem az ingerületet is továbbítja .

¹²²Lásd például 3, 6-7, 8, 40, 50 és 89. Lásd még Catherine A. MacKinnon, *Toward a Feminist Theory of the State*, Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press, 1989, 113.

¹²³*A politikai tudattalan*, 62.

A metonímia metaforára való redukciója tesz engem azzá, ami vagyok. Azáltal válok tanárrá, hogyismételten, előre meghatározott időközönként megjelenek a megfelelő épületben és teremben, odaállok az emberek elé és beszélek hozzájuk, akik fizetnek azért, hogy leülhessenek előttem, és én rangsoroljam őket, és a rangsort örökre rögzítsem, bármilyen általam választott mérce szerint (általában, bár nem mindig vagy nem feltétlenül azzal kapcsolatban, amit mondok)A katakrézis ennek az asszociációnak az ismétlését félrenevezimetaforává, "tanárra" redukálva.

Miért redukálom a metonímiát	metaforára?	Hogy a
kirekesztésen keresztül befogadóbb	történeteket	hozzak létre
változó tapasztalat, amely egy történetben a zavaró hiány		teljes

kizárásának kudarcaként jelenzt jelenti, hogy egyetlen történet sem működik tökéletesen, egyetlen történet sem jósol pontosan.Ez a kudarc tapasztalat egyre nagyobb és nagyobb tartományainak bevonására irányuló erőfeszítéshez vezet, és így egyre több és több befogadó történethez, amelyek közül végül egyik sem működik.Ha működnének, a történetek és az idő, a Történelem és atörténelem eltűnnének, vagy legalábbis a nyelv eltűnne, ami talán ugyanaz.¹²⁴

VII.

Ugyanaz a kirekesztési folyamat, amely az egyéni történeteket működteti, a befogadóbb történetekműködését is szabályozza. Ez az én idegrendszeremre is igaznak tűnik¹²⁵

A dendritek, a receptor neuronok kis karjai, amelyek szinte mindig az első területek, amelyek a zavarra válaszul megzavarodnak, receptor potenciálokat, a zavarral arányos,

fokozatos elektromos potenciálokat termelnek. Ezek a zavarok utazásuk során veszítenek erejükből, a neuron membránja mentén az axondomb felé haladnak, ahol az akciós potenciálok leginkább

¹²⁴Kojeve szerint igen. (*Bevezetés a Hegel-olvasatba*, 212, 229-30, 238-40).

¹²⁵A receptorpotenciálokról, akciós potenciálokról, EPSP-kről és IPSP-kről szóló alábbi anyagot Bloom és Lazerson, *Brain, Mind, and Behavior*, 36-43, Kalat, *Biological Psychology*, 33-44, 50-54, és Kandel, *et. al., Principles*, különösen a 2. fejezetben találjuk, amely áttekintést a 6-13. és 15. fejezetek részletezik.

gyakran keletkezik.¹²⁶

Ha a dendritekről érkező

receptorpotenciálok nem érkezik elég erősek, vagy nem érkezik elég gyorsan ahhoz, hogy azonos vagy közel azonos időben érkezzenek, akkor kizáródnak és eltűnnek a neuron

membránjamentén. Ha nem tudnak elég gyorsan kizáródni, akkor akciós potenciál keletkezik, mert átlépnek egy kémiai küszöbértéket, és jel

keletkezik. Az akciós potenciál mérete mindig azonos, függetlenül attól, hogy hány receptorpotenciál váltotta ki, és a receptorneuron axondombjánál úgy épül fel, hogy kizárja az összes kis receptorpotenciált. Ezek már nem léteznek.

Legalábbis mársenki sem beszél róluk. Meg kell jegyezni, hogy az idegtudósok akciós potenciál kiváltásának folyamatát a receptorpotenciálok "összegzéseként" írják le, amíg a küszöbértéket el nem éri.¹²⁷ A küszöbérték elérésekor az akciós potenciál elsül, és az összegzett receptorpotenciálok eltűnnek, akárcsak a küszöbérték eléréséhez szükséges számot meghaladó számú továbbiak, amelyek elég közel érkezik a tüzeléshez.

Nem vitatom, de más leíró feltételezést használok, a kizárást. Ezt némileg indokoltnak érzem, mert a receptorpotenciálok összegzése csak addig tart, amíg az akciós potenciál kinem sül. A felesleges receptorpotenciálok, ha vannak ilyenek, nem összegződnek. Tehát nagyrészt inkább egy konvenció, mint fizikai leírás, amely a receptorpotenciálokat úgy ábrázolja, mint amelyek összeadódnak, hogy akciós potenciáltalkossanak. Az összegzéshez szekvencia szükséges, és a szekvencia nem áll rendelkezésre az egyidejűséggel összes receptorpotenciált, a szükségeset és a felesleget is, kizárja a tüzelés, a kizárásból való felépítés jobb kifejezésnek tűnik számomra, mint az összegzés.

Másrészt, az én leírásom akkor működik a legjobban, ha a kizárással történő konstruálás egy

¹²⁶ axondombon Denem mindig. Egyesek a sejttestben, mások pedig az axonon túl is keletkezhetnek. (Kandel és Schwartz, *Principles of Neural Science*, 22.)

¹²⁷Lásd például Bloom és Lazerson, *Brain, Mind, and Behavior*, 41; Kalat, *Biological Psychology*, 50; és Kandel, *et. al.*, *Principles*, 29, 98 [7-4. ábra], 167.

nagyon kis helyen. Ha ez nem így van, és az egyszerre érkező receptorpotenciálok térben eloszlának, előfordulhat, hogy nem minden receptorpotenciál gyűlik össze egyszerre.

összegyűjtésszekvenciális lehet, egy ponton kezdődhet, és egyre több receptorpotenciálra terjedhet ki.

A probléma itt az, hogy az egyidejűség lehetetlenné tenné az ilyen gyűjtést.

Tehát receptorpotenciálok érkezési idejének változása, amely még mindig lehetővé teszi egy akciós potenciál elsütését, az érkezési terület függvénye lehet, ami egyfajta térbeli összegzést tenné lehetővé.

Ha egy akciós potenciál az axondombocskában keletkezik, akkor az akciós potenciálokat eredményezhet vagy nem eredményezhet más neuronokban. Maga az akciós potenciál addig halad lefelé az axonon, amíg el nem éri véggumót vagy véggumókat, amelyek nagyon közel vannak egy vagy több neurondendritjéhez vagy dendritjéhez, de nem érnek hozzá.

Ez átér a szinapszis. Amikor az akciós potenciál eléri a végtagját, szinaptikus vezikulák felszabadulását váltja ki, amelyek mindegyike pontosan ugyanolyan mennyiséget, egy kvantumegységet tartalmaz a többféle neurotranszmitter egyikéből.¹²⁸

Ezek átvándorolnak a szinapszison, és generátorpotenciálokát váltanak ki a következő neuron, a posztszinaptikus neuronmembránján (általában egy dendriten). Ezeket a generátorpotenciálok gerjesztő posztszinaptikus potenciáloknak (EPSP) vagy gátló posztszinaptikus potenciáloknak (IPSP) nevezzük. Az EPSP-eket és IPSP-eket egyetlen neuronban több különböző neuronakciós potenciáljai is létrehozhatják. Az EPSP-k vezethetnek vagy nem vezetnek akciós potenciál

generálásához a posztszinaptikus neuronban. Az IPSP-k gátolják más akciós potenciálok generálását a posztszinaptikus neuronban, ha a neuron nem tudja szétosztani

adendritikus membránját zavaró zavarokat, akkor akciós potenciált generál, és azt az axonon lefelé küldi, így kizárva a zavarokat. Akár így, akár úgy, az összes zavartneuron kidobja, akár akciós potenciállal, akár anélkül.

Ezen a műveleten keresztül, egy komplex kizáró és átirányító, ahol egyes neuronok kizárja

¹²⁸Kalat, *Biological Psychology*, 59; Kandel, *et. al.*, *Principles*, 201, 203.

zavarok sok más neuronból akciós potenciálokká alakulnak, mások pedig IPSP-ket használnak a pályák megváltoztatására és a zavarok átirányítására, a receptorneuronjaim eredeti zavarai egyre kevesebb akciós potenciálbakerülnek. "...[testünk perifériás receptorai által fogadott érzékszervi információk nagy részét- írja Eric Kandel - végül ki kell szűrni és ki kell iktatni az agyban, hasonlóan ahhoz, ahogyan a földet is figyelmen kívül hagyjuk, amikor az ábrára koncentrálnunk".¹²⁹

A kizárás neurológiai műveletére vonatkozó bizonyítékaim gyakrabban közvetettebbek vagy implicitek, mint Kandel állítása, de az ilyen bizonyítékok újra és újra megjelennek az *Idegtudomány alapelvei című* könyvben . Azokban a helyzetekben, ahol a kizárás aktívabb (az én kifejezésem, hogy megkülönböztessenem areceptor- vagy neurális specifitás passzív kizárásától), nyilvánvalóan a helyi membránpotenciálok vagy meghaladják az akciós potenciál létrehozásához szükséges küszöbértéket, vagy túl gyengék, túl kevesen vannak, vagy időben túlságosan elkülönülnek ahhoz, hogy ezt megtegyék. első esetben a felesleges helyi potenciálokataz akciós potenciál kizárja. Az utóbbi esetben az idegmembránmentén záródnak ki. Az IPSP-k, amelyek az idegmembrán hiperpolarizálásával gyengítik a helyi membránpotenciálokat, segítenek kizárni a helyi potenciálokat, mielőtt azok akciós potenciálokat válthatnak ki, vagy segítenek kiváltani azokat.

Más, kifejezettebb utalások a kizárással működő idegrendszerre: "...[S]timuli [az idegmembrán fokozatos, helyi zavarai] a küszöbérték alatt nem fognak jelet [akciós potenciált] produkálni, míg a küszöbérték felett minden inger ugyanazt a jelet fogja produkálni....";¹³⁰ IPSP-k, "ha elég erősek, ellensúlyozni tudják az izgató hatások [helyi fokozatos potenciálok] összegét és megakadályozzák, hogy a membránpotenciál elérje a küszöbértéket [és akciós potenciált]";¹³¹ "Ez a gyors EPSP gyakran elég nagy ahhoz, hogy akciós potenciált generáljon a

¹²⁹Kandel, *et. al.*, *Principles*, 462-4.

¹³⁰*Ibid.*, 29.

¹³¹*Ibid.*, 155.

posztszinaptikus neuron...", de nem mindig.¹³²

Tehát, bár a kizárás neuronról neuronra és pályáról pályára változik, az idegrendszerem folyamatosan az egyre befogadóbb akciós potenciálok felé tendál, ahogy a zavar végighalad az összetett idegpályákon, amíg történetbe, majd valamilyen fizikai cselekvéssé vagy

nemcselekvéssé alakítom őket. Ugyanígy a receptor neuronjaimnál (vagy sejtjeimnél) lévő zavarok sokaságát iskizárja az idegrendszerem, amíg az éržekeim le nem olvassák őket, és én nem zárom ki őket egy történetté.

Ahhoz, hogy az idegrendszerem működéséről írjak, szisztematikusan leíró és elemző anyag nagy mennyiségére támaszkodhatok, amelynek néhány premisszáját volt szerencsém átnevezni, sőt újrafogalmazni.

Ahhoz, hogy a történetek működéséről írjak, kevés hasonló anyaggal rendelkezem.

Ahhoz, hogy a befogadóbb történetek működéséről írjak, nincs ilyen anyagom, mert ez az én elképzelésem, amennyire én tudom. Bár az eredete valószínűleg Propp "*dramatis personae* funkciói"¹³³ és Todorovnak az *Ezeregyéjszaka* "beágyazott" elbeszéléseiről szóló értekezéséből származik,¹³⁴ Arisztotelész enthüméi segítettek kitalálni, hogy mit akarok írni. Módot adtak egy olyan folyamat leírására, amely önmagában nem volt nyilvánvaló számomra, annak a műveletnek a leírására, amelynek során befogadóbb történeteket hozok létre a kevésbé befogadó történetek kizárásával.

Arisztotelész a *Rétorikában*, amely a meggyőzésről szól, nem túl messze beszél az enthümémákról.

ha a meggyőzést tekintjük annak az eszköznek, amellyel hasznos és esetleg szükséges

¹³²*Ibid.*, 768. Lásd még például: 166, 167, 171-2, 334, 380, 402.

¹³³Propp, *A népmese morfológiája*, 3. fejezet.

¹³⁴Todorov, *A próza poétikája*, 70-76. Sokan foglalkoznak beágyazott narratívákkal, de én valószínűleg Todorov tárgyalásából merítettem az ötletet.

(bár nem a kizárólagos vagy egyedi értelemben vett) történetek, amelyek az emberek között elterjedtek, és amelyek alapján használják őket Arisztotelész a meggyőzést egyértelműen elsősorban a győzelem és a vereség kérdésének tekintette.¹³⁵ Ugyanakkor az enyémhez hasonlóan fogalmaz, amikor megjegyzi, hogy a retorika "hasznos", és hogy "funkciója nem egyszerűen az, hogy sikerüljön meggyőzni, hanem inkább az, hogy felfedezze azokat az eszközöket, amelyekkel olyan közel kerülhetünk egy ilyen sikerhez [a meggyőzésben], amennyire az egyes esetek körülményei megengedik".¹³⁶

Másrészt nem vagyok benne biztos, hogy a különbségtétel túl sokat számít. Az enthümémák konstruálásait megvizsgálni a befogadóbb történetek konstruálásának működését . Nem fogok rájönni, hogy én magam használom az enthümémákat, hogy befogadóbb történeteket konstruáljak; az enthümémákat arra fogom használni, hogy felfedezzem, hogyan konstruálom meg a befogadóbb történeteimet, és hogyan működnek azok. További előny, hogy az enthümémák használata a befogadóbb történetek működésének felfedezésére, nem pedig magyarázatára lehetővé teszi számomra, hogy bővítssem olvasási, hallgatási, beszéd- és íráskészségemet, mivel nem kell egyetlen formába, az enthümémába sűrítenem a befogadóbb történetek nagy változatosságát, amelyek a kevésbé befogadó történetek ugyanabból a csoportjából meríthetők.

Mielőtt azonban enthümémákat használnék, el kell magyaráznom, hogy mik azok. Arisztotelész enthümémákat retorikai szillogizmusoknak nevezi,¹³⁷ "a retorikai meggyőzés anyagának".¹³⁸ Mint retorikai szillogizmusok közé

tartozhatnak a dialektikus szillogizmusok. Mindkettő célja a meggyőzés, de az enthümémák a nagyobb kategória, mert "[m]inden dolgok többsége, amelyekről döntéseket hozunk, és amelyekről ezért érdeklődünk", nem alkalmas a dialektikus szókapcsolatok szigorára.

¹³⁵Lásd például az I. könyvet, különösen a 19-20. részt.

¹³⁶*Ibid.*, 23.

¹³⁷*Ibid.*, 22.

¹³⁸*Ibid.*, 20.

szillogizmusok.¹³⁹ Az enthümémák "esetleges" vagy "változó" dolgokra vonatkoznak¹⁴⁰ és ritkán nyújtanak "teljes bizonyítást", amihez tévedhetetlen jelre van szükség.¹⁴¹

Arisztotelész szerint az enthümémák, bár a meggyőzés lényegét képezik, nem az egyetlen retorikai demonstrációs eszköz. Csak egy másik létezik azonban: példa. Mindenki, aki bizonyítással ér el meggyőzést, valójában vagy enthümémákat, vagy példákathasznál :nincs más mód."¹⁴²

A meggyőzésnek azonban nem csak a bizonyítékokon kell alapulnia. Mivel a legtöbb esetben, és minden esetben

a példával kapcsolatos esetekben a bizonyítás nem lehet abszolút végleges, hanem csak valószínűsíthető, "hasznos, sőt szükséges lehet az ügyet elbíró emberhez intézett személyes felhívás", az "előítélet, szánalom, harag és hasonló érzelmek felkeltésén" alapuló felhívás.¹⁴³

"Az érzelmek mindazok az érzések, amelyek az embert úgy változtatják meg, hogy befolyásolják az ítéleteiket...."¹⁴⁴ Bár szükséges, az érzelmekre való hivatkozás azonban nem lehet olyan biztos, mint az enthüméma vagy példa általi bizonyítás vagy cáfolat.

Nem vagyok biztos benne, hogy egyetértek Arisztotelésznek az érzelmek felkeltése és a demonstráció közötti különbségtételével. A demonstráció kontextusa elősegítheti annak elfogadását vagy elutasítását, de nem helyettesítheti a demonstrációt. A meggyőzés megköveteli, hogy érveljek, még akkor is, ha az érzelmek felkeltése a célom.

Az írással megpróbálhatom az olvasóimat nagyobb és

¹³⁹*Ibid.*, 28.

¹⁴⁰*Ibid.*

¹⁴¹*Ibid.*

29.

¹⁴²*Ibid.*, 26.

¹⁴³*Ibid.*, 20.

¹⁴⁴*Ibid.*, 91.

nagyobb harag. Úgy tűnik, ezt kétféleképpentehetem meg. Felkelthetek egyre nagyobb és nagyobb haragot, hogy meggyőzzem őket, hogy ellenezzék x-et, ebben az esetben felhívom a demonstrációt: ellenezzem x-et (amelyben demonstráció implicit és szükséges, még ha "csak azért is, mert").

Vagy megpróbálhatom dühösebbé és dühösebbé tenni a hallgatóságomat, ebben az esetben ez lesz a demonstrálandó pont. I nem tudnak érzelmeket kelteni tárgy nélkül, még akkor sem, ha az érzelmek felkeltése a tárgy.

Az érzelmek szükségességének demonstrálásához tárgyra van szükség, és az érzelmek tárgyhoz való rögzítése is demonstrálást igényel, akár implicit, akár explicit. Nem tudok meggyőzni demonstráció nélkül; nem tudom elkerülni sem az enthümémákat, sem a példákat.

Arisztotelész különbséget tesz példák és enthümémák között. A példákat retorikai indukcióknak nevezi, amelyek "egy tétel bizonyítását több hasonló esetre alapozzák".¹⁴⁵ A példák, bár szükségesek az enthümémákhoz, mert mint indukciók, "az érvelés alapját képezik",¹⁴⁶ megelőzhetik, de nem állnak az enthümémák fölött. Csak azért mondom, hogy nem felettesek, mert Arisztotelész ezt a megkülönböztetést sugallja, amikor a példa és az enthüméma tárgyalja: "Ahol nem tudunk enthümémával érvelni, ott meg kell próbálnunk példa e módszerével bizonyítani az álláspontunkat, és ezzel meggyőzni a hallgatóinkat." A példa és az enthüméma felettesek.¹⁴⁷

Az alsóbbrendű és felsőbbrendű megkülönböztetése azonban számomra némileg szükségtelennek tűnik, részben azért, mert mivel a történetek szükségesek az enthümémákhoz és a példákhoz, közös alapjuk. Továbbá, ha a történetek kombinálásának

módjaként tekintjük, a példaszükségessé válnak az enthümémákhoz, ahogy Arisztotelész rámutat ("argumentum a példa által" mint "a

¹⁴⁵*Ibid.*, 26.

¹⁴⁶*Ibid.*, 133.

¹⁴⁷*Ibid.*, 134-5.

érvelés"¹⁴⁸), és az enthümémák a példával való bizonyításhoz válnak szükségessé, amivel kapcsolatban Arisztotelész nem olyan egyértelmű (bár összekapcsolja őket - szerintem fordítva - a példa szónokihasználatáról szóló értekezésében: "Ha enthümémával tudunk érvelni, akkor használnunk kell az enthümémákat.

mint utólagos kiegészítő [az enthüméma felsőbbrendűségét ismét] bizonyítékként a mi Példáink

¹⁴⁹)Példák nélkülincs enthüméma. Enthümé nélkül a példáksoha nem tudnak bizonyítani.

Hume némileg ugyanerre a megállapításra jut. Csak olyan eszmékről tudunk gondolkodni, amelyekkizárólag benyomásokból származnak. Tehát példák, diszkrét benyomások, csak olyan eszmékkal hozhatók összefüggésbe amelyek hasonlóság, egybefüggés vagy ok-okozati összefüggés révén kapcsolatba hozhatók.¹⁵⁰

Nos, a példák legalábbis a legegyszerűbb történetek, egy alany és egy ige, amelyek közül bármelyik lehet implikált (vagy akár, bár nem gyakran, mindkettő, gondolom, mint egy homlokráncolást és egy az ajtóra mutató demonstratívumot, amely azt mondja: "

Távozz!")Történetek nélkül nem lehetnek példák, hiszen a példáknak legalábbis nominációknak - neveknek, főneveknek, alanyoknak - vagy esetleg igéknek, cselekményeknek kell lenniük (bár példaként az igék vagy cselekmények számomra általában nominációknak vagy neveknek, tehát alanyoknaktűnnek). A tapasztalat akkor válik történetté, amikor a többi tapasztalatot kizárom, amikor megnevezésekkel kiemelem. Úgy csinálom a történetet, ahogyan az engem csinál.

Ha a példák történetek, akkor az enthümémáknak is azoknak kell lenniük, mert én a példák kizárásával konstruálok enthümémákat. Valójában az enthümémák nem történeteket hoznak létre, amit először azt hittem, hogy igen (az enthüméma mint a megszakítás kizárásának módja), hanem felfedezik számomra, hogyan konstruálok több

¹⁴⁸*Ibid.* 133.

¹⁴⁹*Ibid.* ., 135. dőlt betűka *Retorika* szövegében szerepelnek.

¹⁵⁰*Az emberi természetről szóló értekezés*, 10-11.

Arisztotelész ugyanezt a kérdést érinti a 9 féle hamis

tekezésében.

negyedikgyetlen eset biztos bizonyítékként való felhasználása
(8.)

enthümémárólér

A

.(*Retorika*, 157-

inkluzív történetek kizárásával, jelöléssel, a legegyszerűbb

történeteimMint például:

(Az én) hajóm (most) úszik. [A idő] (Az én) hajóm (most) úszik.
[B idő] (az én) hajóm (most) úszik. [idő C]

Ezek a példákEgy enthüméma segítségével be tudom mutatni,

hogyan zárhatnám kiezeket a példákat egy befogadóbb történetbe:

A hajók, amelyek úsznak, valószínűleg újra úszni fognak. Az én hajóm háromszor úszott meg.
Tehát a hajóm valószínűleg újra úszni fog.

Az, hogy a hajók továbbra is úsznak, nem szükségszerű dolog, nem csálthatatlan jel, így a következtetés, mint a legtöbb enthümémához hasonlóan, inkább valószínű vagy esetleges, mint szükségszerű. És cáfolható,

vagy lezárhatatlan, mint történetek.

enthümémarszeinek megnevezésére nem használtam a major és minor vagy az általános és specifikus megnevezést. A *Retorikában* Arisztotelész nem használja őket.

Használ "premisszákat" [*sic*]¹⁵¹ és "tételeket".¹⁵² Friedrich Solmsen bevezetőjében rámutat, hogy a *Rétorika a Logika* előtt íródott, és az utóbbi szigorú meghatározása és leírása a szillogizmusról, amelyet a *Rétorika* néha megelőzött, nem volt kifejezett az első könyvben (és szerintem gyakran nem is szükséges, mivel az enthümémák általában nem lennének szigorú demonstrációk).¹⁵³

Az enthümémákba való kizárás műveletének rokonsága van az idegsejtem működésével. Az akciós potenciál az idegmembrán zavaraként hasonlít az aztkiváltó helyi potenciálokhoz. Az akciós potenciál mérete azonban mindig azonos, és nem hordoz szükségszerűen

¹⁵¹*Retorika*, például 135.

¹⁵²*Ibid.*, 142.

¹⁵³*Ibid.*, xvi-xviii.

az azt kiváltó egyes helyi potenciálokéhoz képest.¹⁵⁴

ugyanazt az akciós

mondhatom, hogy az akcióspotenciál kizárja az összes receptorpotenciált, amely kiváltja.

Két vagy kétszáz receptorpotenciál
potenciáteredményezi. Ezért

A tüzelésben mind

eltűnnek, függetlenül attól, hogy hányan vagy kevesen vannak.

Tehát a befogadóbb történet megalkotása kizárja azokat, akik azt előidézik. A minimális történetek mindegyike kapcsolódik a befogadóbb történethez azáltal, hogy hajókról és lebegésről szól. A minimális történetek száma vagy az időtartam, amelyre kiterjednek, nincs szükségszerű hatással a befogadóbb

történetre. A befogadóbb történet kizárja a kevésbé befogadó történeteket, amelyek csak egy önkényes hasonlóság, egy kizáró "hasonlóság", egy

metafora révén indítják el.

Tehát

pillanatban, amikor ezeket az egyszerű történeteket arra használom, hogy egy befogadóbb történetet hozzak létre, amely már nem csak egy lebegő hajó egy konkrét esetéről szól, hanem általában a lebegő hajókról, azt mondhatom, hogy mindegyiküket kizárom. Ez azt

jelent, hogy mások kevésbé befogadó történetei, amelyek hasonlítanak az enyémhez kizárhatók

ugyanabba a befogadóbb történetbe, anélkül, hogy ez hatással lenne arra a történetre. Ha Sam

csónakja háromszor úszik enyém pedig háromszor, akkor az én csónakom (vagy Samé, ha ő

készíti a befogadóbb történetet) valószínűleg

ismétlésni fog. Ha

Leah csónakja háromszor úszik, és Samé is, és az enyém is, akkor az

én csónakom

valószínűleg ismétlészik.

A befogadó történet

ugyanaz marad, függetlenül attól, hogy

hány

kevesbé befogadó történetet zárok ki vele

. Tehát nem

kombinálással, hanem a kevésbé inkluzív történetek kizárásával, és egy önkényes hasonlóság

alapján, a csónakok lebegésével konstruálok inkluzívabb történeteket.

Hogy feloldjam azt a zavart, amelyet számos kevésbé befogadó történet nem tud feloldani, legalábbis nem teljesen, kizárok számos történetpéldát egy befogadóbb történettel egy olyan művelettel, amely rokonságban áll azzal, amellyel egy akciós potenciál az egyik neuronomban kizárja a(z)

¹⁵⁴A küszöbérték feletti lokális potenciálok száma és időtartama azonban tükröződhet az akciós potenciálok gyakoriságában és a tüzelésük időtartamában, vagyis az időtartamban.(Kandel,*et. al.*, *Principles*, 28-9, 2-8. ábra).

helyi potenciálok, amelyek kiváltják . zavart úgy oldom fel, hogy minden egyes történetpélda számára találom valamilyen kapcsolatot, valamilyen "hasonlóságot", amely segítségével kizárhatom az egyes történetpéldákat és a köztük lévő metonimikus kapcsolatokat .Ezáltal és ezáltal konstruálom meg a befogadóbb történetet.

Az enthümémák használata e műveletek bemutatására egyfajta redukcionizmust eredményez, ami remélem, hogy nem rejti el a befogadóbb történetek rendkívüli változatosságát, amelyek ugyanezen kevésbé befogadó történetekből lehetségesek. Az, hogy minden történetem tapasztalatok áradatára adott válaszból ered, a tapasztalatból, amely soha nem áll meg, és amely soha nem marad ugyanaz sem számomra, sem bárki más számára, nemhogy mindannyiunk számára, azt jelenti, hogy egyetlen történet sem olyan, mint bármelyik másik. John marginális megjegyzése jobb: "Azt mondanám, hogy egyetlen kizárás sem olyan, mint bármelyik másik, de a kizárás általi működés minden történetben irreleváns teszi a "különbséget". Sőt, a történetek azért léteznek, hogy a különbséget önmagában kizárják."¹⁵⁵

Az emberek ugyanazokból a példákból is különböző történeteket konstruálnak, mert a történetek között metonimikus kapcsolat van. A lehetőség értelmében a történetek önkényesen követik egymást. Akövetkező történet mindig lehetett volna valami más következő történet azonban, ha már egyszer elmesélték konkrét történetté válik különbség aközött, hogy mi lehetne és mi az, amit valóban elmesélnek, lehetővé teszi, ugyanazokból az elemekből többféle, befogadóbb történet szülessen, ugyanakkor korlátozza is ezt a változatosságot.

befogadóbb történet elemeiként rendelkezésre álló történetek ténye korlátozzabelőlük konstruálható különböző befogadóbb történetek számát, de a történetek metonimikus viszonya - a kevésbé és a befogadóbb történeteké egyaránt - lehetővé teszi a sokféleség nagyfokú változatosságát.

A befogadóbb történetek sokfélesége magukból a történeteket körülvevő jelölőkből is adódik, a legegyszerűbb történetet körülvevő elemekből, amelyek nem alanyok és nem igék, és amelyek sajátosságotbiztosítanak. Ezek a jelölők azok a dolgok az ilyen minimális történetekben, amelyek rámutatnak

¹⁵⁵John Snyder, 1992. szeptember vagy október.

a lehetséges inkluzívabb történetekhez A jelölők két irányba mutathatnak: egy belső irány, amely a szekvenciában egy minimális történetet összeköt a vele szomszédos történetekkel, és egy külső irányba, amely a minimális történetek szekvenciáján kívül eső más, befogadóbb történetekre mutat. Míg a legtöbb jelölő mindkét irányba mutathat, bár soha nem egyszerre, néhány nem, legalábbis nem érzékelhető hatással A cikkek (a, an és a), számoshétköznapi és ismerős retorikai eszköz, vagy a cselekvések és dolgok általános és ismerős nevei éppen a gyakori használatuk miatt hasznosabbak belső, mint külső jelölőként.

A külső jelzők a közvetlen minimális történeten kívülre, máshol található "hasonló" dolgokra mutatnak.

Ezek mnemotechnikai eszközök, amelyek más történetek emlékét idézik fel, a konkrét történetek pedig egy sor kontextustól függenek. Vegyük példám a hajók lebegéséről A példa, számomra ebben az írásban, az "Evezz, evezz, evezz a csónakkal gyermekdalra mutat." A "hasonlóságok", amelyek eszembe jutnak, amire a jelzők mutatnak : az én csónakjaim lebegnek a patakon lebegő évezős csónakokra; "(az én) csónakjaim" a "csónakodra"; az én "(most)" az evezés és a patakon való lebegés; a "(most) csónakom lebeg" ismétlési mintája és ritmusa a gyermekdalra hasonlít.

Az én példám is rámutat a gyermekversre, mert mostsaját életemet nézem. Ezt a nyár közepén írom , a sodródás és az álmodozás évszakában. Az ablakom előtt lágyan esik az eső és a gyermekvers a vízről és a szelíd életről szól.

Ezzel szemben 1992. július 20-án, július 20-án, hétfőn, a nyár közepén, most, ebben a pillanatban arra törekszem, hogy befejezzem ezt a kéziratot, mielőtt az őszi félév elején kezdődő felelősségek és kötelezettségek sorozata elmossa az összes időt, ami a munkámra jut .

"(A) csónakom(most) úszik",
ebben a kontextusban a gyermekvers szelíd evezése, az álmodozás nyugalma és egy olyan élet

felé mutat, amely az

életemet

örömötül nem támaszt igényt.

Az énpéldám jelzi mostani

az ellenkezőjére mutatva .
("Like "ness" lehet ellentétes és azonos
is. Kevés hasonlít jobban egy dologra, miközben mégis más, mint a tükörképe).
Az idő is megváltoztathatja a dolgokat. Amikor először
választottam ezt a példát, ha jól emlékszem akkor a saját gyermekeimre és a fürdőkádban
lévő játékokra gondoltam . Nyilvánvaló hogy a
minimálisabb történetekben lévő jelölések bármilyen módon rámutathatnak a
befogadóbb történetekre . A
külsőtörténetek, amelyek felé a minimális történetben lévő jelölők mutathatnak, olyan sokfélék,
mint az emberek, akik a történetet olvassák, és mint a kontextusok, amelyekben találják
magukat, bár nem végtelenek.

Végül a külső történetek, amelyekre a minimális történet jelölői mutatnak, a jelölők által
magához a történethez kötődnek. Ha nem lenne olyan történet, amelyből kiindulva
mutathatnánk, nem lenne jelölő. Az egyéb történetek lehetőségei tehát korlátozottak, bár
kiterjedtek.

A külső jelölők, mint külső jelölők, olyan inkluzívabb történetek lehetőségeire mutatnak
rá, amelyek magukban foglalják azt a történetet, amelyhez a jelölő tartozik. A gyermek vers olyan
lehetséges befogadóbb történetekre mutat rá, amelyekbe a példa, "(Az én) hajóm (most)
úszik", kizárható. A belső jelölők ugyanezt a célt szolgálják más módon külső jelölők
egyetlen példával, "(az én) csónakom", arra a csónakra mutatnak, amelyet az "Evezz, evezz,
evezz a csónakodban" eveznek. A belső jelölők csak ismétléskor mutatnak, és emiatt csak
utólag. "csónak" mint belső jelölőnek egynél több minimál történetben kell
ismétlődnie, általában egymás melletti minimál történetekben, és ha nem egymás melletti, akkor
nagyon közeli. A "csónak" az A időpontban lévő minimál történetben csak a "csónak"
megjelenésével válik belső jelölővé a B időpontban lévő minimál történetben, mert

ekkor ismétlődik megelőzőr. Ismétlődése egy olyan irányt jelöl, amelyet én, a szerző, egy befogadóbb történetet javasolok neked, az olvasónak (vagy persze nekem, az olvasónak) :Azt akarom, hogy a befogadó történeted a hajókkal foglalkozzon.

És az úszással, ugyanebből az okból kifolyólag . És velem, ugyanezen okból . Belsőjelzők pont ismétléssel és csak utólag. Vissza kell olvasnom, vagy

emlékezz, az előző minimális történet, hogy megtalálja az irányt.

Általában a belső és külső jelzők kombinációja rámutat a befogadóbb történetünkre. A csónakok például a gyermekversre mutatnak (külső), ismétlődően (belső) a gyermekdal és a szó ismétlődése egyaránt egy olyan inkluzív történetre mutat amelyben egy csónakszerepel.

A külső és belső jelölők meghatározzák és rámutatnak a befogadóbb történetre, amelynek ki kell zárnia őket a jelölők sajátosságaiktól függően korlátozzák a történetek lehetőségét, de mivel csak mutatnak, a lehetséges inkluzív történetek sokféleségét is lehetővé teszik, amelyekre mutatnak. Lehetővé és "elfogadhatóvá" - Ricoeur szavaival élve - teszik az egyes inkluzív történeteket miközben szükségessé teszik azok sokféleségét. Az idő mozgását jelölő metonímia lehetetlenné teszi az egyhangúságot; maguk a jelölők, időben és térben, lehetetlenné teszik a teljes önkényt. A befogadó történetek tehát egy bizonyos tartományon belül maradnak miközben soha nem válnak kiszámíthatóvá.

VIII.

Az általam felhozott érvek teszteléséhez először Henry Woodfin Grady *The New South című*, Oliver Dyer által szerkesztett és 1890-ben a New York-i Robert Bonners Sons által kiadott művének (156) elejéhez közeli bekezdését, majd a teljes könyvet fogom felhasználni. A könyv Grady által írt esszék sorozatából áll egybefüggőnek szánt, de csak újságcikkek sorozataként adta ki. Könyv formájában nem sokkal a halála után 1889-ben jelentek meg. 1889-ben nem véletlenül választottam ki a könyvet. Kezelhető hosszúságú. Széles

körben ismertés befolyásos volt tizenkilencedik század végi amerikai délen, és maga Henry Grady is

¹⁵⁶*The New South*, 146-7. Az oldalszám azért magas, mert az esszé bevezetője hosszú és nem Grady írta.

jól ismert a déli történésszekszáma. Sikeres újságíróként és rendkívül népszerű nyilvánosszónokként Grady érzékeny volt a retorikára és a beszédmódra, és gondosan ügyelt arra, hogy könnyen hozzáférhető és népszerű stílusban írjon. Szövegének politikai vonatkozásaival is tisztában volt.

A The New South cikkeit kezdetben valóban úgy írta, mint egy déli, aki északi közönséghez szól. Grady stílusra és közönségre való érzékenysége, valamint amától való történelmi és stiliztikairetorikai távolságtartása ideális, ha nem is egyedülálló lehetőséggé teszi *a The New South című könyvet* arra, hogy teszteljem a narratív műveletekről alkotott elképzeléseimet.

Azt az elképzelésemet is tesztelhetem, hogy egy alany és egy ige elegendő egy történethez, még akkor is, ha az egyik kifejezés implicit, mint az "Állj!" esetében, vagy ha az alany és az ige mellékmondatként jelenik meg.

Mások azt javasolták, hogy egy mondat lehet a minimálisan szükséges hosszúság egy történethez. Volosinov és Bakhtin "kimondása", amely nyilvánvalóan nagyon hasonlít egy elbeszéléshez, lehet egy mondat, sőt egy szó is.¹⁵⁷

Genette 1972-ben, Todorov 1973-ban és Genot 1979-ben mind azt sugallta, hogy az elbeszélések hasonlítanak a mondatokhoz, bár valójában egyikük sem állította, hogy minden mondat elbeszélés lenne.¹⁵⁸ Visszafogottságuk egy nagyobb problémát tükröz a

narratívákról szóló vitákkal kapcsolatban. Nem létezik közös elemzési egység. Ez a másik ok, amiért a történetekről szóló történetemet meg kell

ismételni. Elvetem az óvatosságot, és ezt a Grady-féle részletet használom arra, hogy elmagyarázzam, hogyan mutathatja az alany és az ige minden kombinációja az elbeszélésnek azokat a tulajdonságait, amelyeket fentebb tárgyaltam. Vagyis az alany és az ige önmagában is elbeszélés.

A bekezdés, amit használni fogok:

¹⁵⁷M. M. Bakhtin, *Speech Genres and Other Late Essays*, fordította Vern W. McGee, kartonozott kiadás, Austin: University of Texas Press, 1986, 73-5, 81-6, 89-90, 99 és 125. V. N. Volosinov, *Marxism and the Philosophy of Language*, fordította Ladislav Matejka és I. R. Titunik, kartonozott kiadás, Cambridge: Harvard University Press, 1986, először 1929-ben jelent meg, 94-8.

¹⁵⁸Genette, *Narrative Discourse*, a könyv nagy része; Todorov, *Introduction to Poetics*, 48-51; Genot, *Elements of Narrativics*, az egész könyv (Genot könyvének alcíme: *Narrative in Grammar; Grammar in Narrative.*)

Az új Dél egyszerűen a régi Dél új körülmények. Örül,
 hogy a rabszolgaságot örökre lesöpörték az amerikai földről . Örül,
 hogy az Amerikai Unió megmenekült a háborúviharától . Ezerfia
 közül egy sem fordítaná vissza, ha
 tehetné, annak a háborúnak az eredményeit, amelybe fáradságot nem ismerve
 vetették bele életüket és vagyonukat Hálásak azért, a nagy
 polgárháború tétjeit egy náluk magasabb bölcsesség ítélte meg.
 És a Köztársaságnak nincsenek jobb polgárai a békében, és nincsenek
 bátrabb katonái a háborúban, mint azok a férfiak, akik huszonöt évvel
 ezelőtt a szürke színt viselték és a konföderációs zászlót követték.

A bekezdés hatékonyabb felhasználása érdekében mondat (nagybetűkkel) és történet

(számokkal) szerint bontottam fel:

- A. (1) Az új Dél egyszerűen a régi Dél új körülmények között.
- B. (2) Örül, hogy (3) a rabszolgaságot örökre lesöpörték az amerikai földről.
- C. (4) Örül, hogy (5) az Amerikai Unió megmenekült a háború viharától.
- D. (6) Ezer fia közül egy sem fordítaná vissza [(7) ha tehetné] annak a háborúnak az eredményeit, (8) amelybe fáradság nélkül belevetették életüket és vagyonukat.
- E. (9) Hálásak, hogy (10) a nagy polgárháborúban a tétet jelentő kérdéseket egy náluk magasabb bölcsesség ítélte meg.
- F. (11, 12) És a Köztársaságnak nincsenek jobb polgárai a békében, és nincsenek bátrabb katonái a háborúban, mint (13, 14) azok a férfiak, akik huszonöt évvel ezelőtt a szürkét viselték és a konföderációs zászlót követték.

Ezek a számok nem abszolút értékek; lehet, hogy kevesebb, de lehet, hogy több

mondattörténetet találsz, mint én. A hatodik mondatban négy történetet számoltam meg úgy,

hogy minden egyes igekötőt történetnek számoltam: A köztársaságnak van, a köztársaságnak

lenne, a férfiak, akik viselték, a férfiak, akik követték Ezt

két történetnek is nevezhettem volna, gondolom, de ez bonyolítja az elemzést, hiszen minden

esetben egy alanyhoz két ige, minden kezdeti stációhoz két megszakítás, tehát két

meghatározó

startozna.

A szám

azonban kevésbé számít, mint a teljes történetek azonossága és egymáshoz való kapcsolódásuk.

Az első mondat, **A**, mint

narratíva: "**Az új Dél egyszerűen a régi Dél alatt**"

75

új feltételek. ¹⁵⁹

Kezdetnek hadd egyszerűsítsem le ezt a mondatot a csontjaira: "Dél van". A kezdeti stáció az a Dél, amelyről nem kell és nem is lehet azt mondani "Dél van". A "Dél" szó elsőgy hiányt, valami hiányzó dolgot jelöl, egy törést abban, ami a Dél, ami a megnevezésig nem volt, vagyis meg nem nevezett. "Dél" szó használata azáltal, hogy kizár minden más lehetőséget, olyanná teszi azt, ami korábban nem létezett. "A szavak" - mutatott rá Todorov 1971-ben az elbeszéléssel kapcsolatban - "létrehozzák a dolgokat, ahelyett, hogy halvány utánpótlás lennének." ¹⁶⁰ Amint azonban valaki használja a "Dél" szót, az valami egész és igaz dologgá válik, amit az emberek használnak, és a használat révén újrafogalmaznak, kizárva valami mást.

A csupasz "Dél van" kifejezésben a kezdeti stációt implikáló megszakítás maga is implikált, ami igaz lehet bármely tautologikus kijelentésre - a "Dél van (Dél)" a tautológia -, mint ez is. A "Dél van" azt sugallja, hogy valahol felmerül a kérdés, hogy Dél valóban van-e, hogy Délnek hiányzik valami, egy olyan leírás-hiány, amelyet a csupasz történet kizár azzal, hogy az ellenkezőjét állítja, hogy Dél (Dél) Akizárás annyiban sikeres, amennyiben hogy visszanyeri a kezdeti stagnálást azáltal, hogy kizárja azt, ami a Délt nem-Déllé tette. Ez annyiban nem sikerül implikáció, miszerint Dél nem Dél, megmarad, már csak azért is, mert a kizárás szükséges volt. Akizárás emlékműként áll annak, amit megcáfol.

A második történet, **"Örül, hogy a rabszolgaságot örökre lesöpörték az amerikai földről"**, egy kéttételes mondat: "Örül" és "a rabszolgaságot örökre lesöpörték az

amerikai földről". "Ez" egy belső jelölő, amely a két történetben ismétlődő "használó"-kra mutat, afelé, hogy

¹⁵⁹Grady történeteit félkövérrel különítettem el az én szövegemtől. Azokat a történeteket, amelyeket Grady történeteiből építék feldőlt betűvel írtam.

¹⁶⁰*A próza poétikája*, 96; lásd még 102.

egy inkluzív történet, mindkettőjüket kizárva.

Először a "Örül" kifejezéssel fogok foglalkozni, bár ha időrendben rendezném a két mondatot, a második valószínűleg megelőzné az elsőt: A rabszolgaságot eltörlük, és akkor a Dél örülnifog. Ahogy azonban John rámutatott, Grady talán azért szánta ezt a sorrendet, hogy azt sugallja, "hogyan bár a Dél nem szerette volna, ha eltörlük a rabszolgaságot, de ha már *eltörölték*, "a háború viharával", a Dél utólag örült, hiszen most, a rabszolgaságtól megszabadulva, azt teheti, amit Grady szerint "akar", örülhet, majd haladhat".

Ez a rendezés felveti azt a megkülönböztetést, amelyet az orosz formalisták óta, akik először tették meg, szinte mindenki, aki az elbeszéléssel foglalkozik, használ vagy említ, a *fabula* és a *sujet* közötti különbséget. Mások más elnevezéseket használtak, de a lényeg lényeg ugyanaz, hogy a történet kronológiai sorrendje lehet, de lehet, hogy nem azonos a történet előadásának sorrendjével.¹⁶¹

Történetem szempontjából a különbségtétel a hangsúly kérdése, hogy a jelenre vagy a múltahelyezzük-e a hangsúlyt. Grady az egész könyvben a jelenből beszélhatározott politikai célokból, hogy a mondat első mondata a második után következik-e vagy előtte, elemzésem eredménye csak kis mértékben, ha egyáltalán, változik.

A történetek közötti kapcsolatok metonimikusak.

Ez a második történet, mivel az elsőt ("A. (1)") követi, működésében attól függ. Az előző történet végső stációja, a Dél, amely van és nincs, a második történethez kapcsolódik.

¹⁶¹A megkülönböztetésről és annak eredetéről lásd Brooks, *Reading for the Plot*, 12-14. A megkülönböztetés említésére vagy használatára lásd például: Bal, *Narratology*, aki egész könyvét a megkülönböztetés köré szervezi; Brooks, *Reading for the Plot*, 24-6; Seymour Chatman, *Story and Discourse: Narrative Structure in Fiction and Film*, paperback edition, Ithaca: Cornell University Press, 1980, először 1978-ban jelent meg a Cornell University Press kiadásában, 19-20; Genette, *Narrative Discourse*, 27 és 1. fejezet; Todorov, *Introduction to Poetics*, 41-3; Todorov, *The Poetics of Prose*, 26 és 45-6.

A megkülönböztetés azonban mindenkinek tetszik.

Barbara Herrnstein-Smith nemLásdaz ő "Afterthoughts on Narrative,
III: Narrative Versions, Narrative Theoriesírását , in W. J. T.
Mitchell, editor, *On Narrative*, Chicago: University of Chicago Press, 1981, különösen 219-23.

az "Ez"-vel, ennek a történetnek a kezdeti stasisán keresztül omlik össze egy hiányba, amely megzavarja, jelezve a második történet kezdeti stasisának, a tökéletességnek az összeomlását a második történet működésébe.

A végső stáció instabilitása, az egyszerre való létezés és a nem létezés nehézsége mozgatja a második történetet. Az első történet végső stasisát megzavarja saját instabilitása, és a megzavarásban igazsággá válik, de olyan igazsággá, amelyet soha nem lehet teljesen visszanyerni, mert csak a megzavarásában létezik. Az örvendezésmegnevezi a megszakadást, nem pedig örvendezés, azáltal, hogy kizárja azt (Persze megnevezhette volna másképp is, de nem tette).

A harmadik történet, "a rabszolgaságot örökre lesöpörték az amerikai földről", ugyanígy működik. Amásodik történet soha nem tér vissza teljesen a kezdetekhez. Az instabilitás egy új történetté szakítja meg a rabszolgaság nevezet meg a szakadást, amelyet azáltal zárnak ki, hogy elsöpörnek, a rabszolgaságnak nevezett szakadást. A folyamat újrakezdődik azzal, a harmadik történetnek a rabszolgaságnak nevezett zavarát nem sikerült teljesen kizárni. A negyedik történet új kezdetet hoz létre azáltal, megnevezi a hiányt, amely egy zavarás, és kizárja azt, ismét csak hiányosan. Így továbbutolsó, tizennegyedik történetig, ahol a történetek véget érnek, önkényesen, mert folytatódhatnának (és *Az új Délben*, bár itt nem, de folytatódnak is). Minden történetben egy zavar egy kezdeti stagnálás felismeréséhez vezet, amelyet megzavar az, ami felhívja a figyelmet a létezésére, és ezt úgy teszi, hogy önkényesen megnevezi az előző következtetés instabilitását, amely a zavar (a következő történetig meg nem nevezett, vagy éppen elhagyott, és így az igazság, amíg a megnevezés, amely megnevezi a zavart, meg nem zavarja azt újra).

A történetek kapcsolatai alapvetően

metonimikusak

második történet kizárása

önkényesabban az értelemben, hogy az "örül" bármely más jelölés is lehetett volna, akár

egyáltalánem is .

Ezkülönösen azért van így, mert nem
adtam meg az első történetet megelőző történeteket, amelyek - a Délről már ismert történetekkel
együtt - utalhattak volna arra, hogy

"örül."Mindazonáltal minden történet újrakezdődik, és önkényesen, a lehetőségben, így a "rámutatva" még csak meg sem közelíti a "megkövetelve" .

Az "ez" a második történetben a konvenció szerint a második történet az

elsőremutat. (Nemfordítva .
belsőjelöléseket megkell
ismételni.) az "Ez" megismétli azelőzmenyét,

egyfajta gyorsismétlésként is szolgál, belső "hasonlatosságokat" jelölve.

Az "ez" ismét a második és harmadiktörténet lehetséges "like"-jaira utal . A rámutatás csak a lehetséges befogadóbb történetek felé mutat. sorrendiség összefüggését leszámítva egyiktörténet sem függ szükségszerűen a többitől, ami nem meglepő, tekintve, hogy a mondat jó definícióját az adja, hogy képes más szó vagy mondat nélkül is megtenni .

Én azonban nem hagyom a dolgokat ennyiben. Folytatni fogom a befogadóbbtörténet megalkotását, amit az összetett mondatok, a bekezdés egésze és a legtöbb ember "jelentéssel" kapcsolatos aggodalma sugall, ami számomra nem más, mint egy befogadóbb történetmegalkotása. Vagyis a "jelentés" az elbeszélői műveletek függvénye, nem pedig annak eredménye vagy értelme, és soha nem végleges, mivel egyetlen történet sem végleges: Nincsenek domináns, csak uralkodó jelentések. ¹⁶²Másképpen

fogalmazva: a metonímiát kizárással metaforává alakítom; a kizárással egyre több és befogadóbb történetet hozok létre. Hogy mi a magyarázata ennek a tevékenységnek, hogy miért teszem ezt, annak vizsgálatát későbbre

halasztom mert ez a narratív műveletek politikájával kapcsolatos, amit csak azután próbálhatok meg elmagyarázni, miután többet írtam arról, hogyan működnek a narratív műveletek.

A befogadóbb történetek létrehozásához a történeti mondat azon részeihez fordulok, amelyek nem alany és nem ige, hanem azok módosítói, mint például a melléknevek és határozószók, valamint ezek szóösszetételei, vagy rokonai, mint például a tárgyak, amelyek mind arra szolgálnak, hogy vagy ismétléssel mutassanak rá a befogadóbb történetekre.

¹⁶²A kettőspont utáni történet John Snyder sikeres kísérlete arra, hogy a saját történetemre célozzon, ami jó szerkesztővé teszi őt.

vagy a külső történetekrefigyelemfelhívással. Mindkét esetben a történet ilyen elemeibelső vagy külső jelzőként szolgálnakazáltal, hogy pontosabban meghatározzák a zavart okozó hiányt, és így pontosabban meghatározzák a kezdeti stációt és az igazság és a hamisság kirekesztésének instabil egyidejűségét, amelyet a végső stációban érnek el.

Talán itt kellene rámutatnom arra, hogy a módosítók a mondat mint elbeszélés szempontjából - még a mellékmondatokat is beleértve, amelyek maguk is elbeszélésként elemezhetők - csak arra szolgálnak, hogy korlátozzák a lehetséges alternatív elbeszélésekszámát. Az "új", "rég" és "egyszerűen" szavak,sőt még az "az" és az "új körülmények között" kifejezés is inkább az elbeszélések körét korlátozó mondatok, mintsem hogy valójában az "elbeszéléstől" elkülönülő, "leírónak" nevezett kategóriába tartoznának, ahogyan Genot különösen érvel.¹⁶³

Nem csak ez, hanem a kifejezetten lehetséges inkluzívabb történetek száma is növekszik, ahogy a belső és külső jelölések is implicit módon lehetséges inkluzívabb történetek számamarkerek csökkenésévelnö. A rámutatás tehát inkább a specifikusság, vagyis az explicitmarkerek kérdése.

Az enthümémák használata lehetővé teszi számomra, hogy bemutassam a markerek használatának két különböző, de egymást kiegészítő módszerét a befogadóbb történetekfelépítésére. Mindkét esetben a folyamat metaforikus. Mindkét esetben a befogadóbb történetek, valamint az én neuronjaim és idegrendszerem ugyanúgy működnek, mint a minimál történetek: kizárással.

Mielőtt azonban bármilyen enthümémát megépítenék, meg kell találnom a szükséges anyagokat

.E

lkezdem azonosítani a lehetséges "hasonlatosságokat", amelyeket felhasználhatok a befogadóbb

történetek metaforikus felépítéséhez, és ezt az erőfeszítést egyrészt az ezt megelőző és a mostanival közvetlenül összefüggő történetek (amelyekre a belső jelzők mutatnak), másrészt pedig a korábbi történetek által kondicionált elvárások segítik.

¹⁶³*Az elbeszélés mód elemei*, 109.

(a külső jelölők által mutatottak). A második, de az első nem fordul elő az első történetben. Belső jelölők, amelyek ismétlést igényelnek, csak a kettes történetnél jelenhetnek meg.

A **"The new South is simply the old South under new conditions"** (Az új Dél egyszerűen a régi Dél új körülmények között) kifejezésben a "The" partikulálja a "South"-t a többi lehetséges Dél között, a történetekben, amelyekre a "South" mint külső jelölő mutat rá. A "régi" és az "új" szintén külső jelölők, amelyek az idő történeteire mutatnak, és ezekkel jelölik meg "A Dél"-t. Az "új körülmények között" kifejezés azonban a Délt időtől távolabbra mutatja. Kezdetben befogadásnak tűnt, egyértelműen kirekesztéssé válik. "A Dél" történetek illoki az idő megszakadását, a "régiből" az "újba" való átmenet során keletkezett veszteséget, azzal, hogy kizárja ezt a hiányt a Délből, a változó "körülményekre" helyezve azt, lehetővé téve, hogy a Dél, amelyet azáltal különböztetnek meg a körülményektől, ugyanaz maradjon. Ez a történet kizárja a hiányt azáltal, hogy kizárja annak hatásait, ahogyan egy örökös és egy herceg kizárja a királyt ért hiányt, a béke és a boldogság elvesztését, azáltal, hogy kizárja az idő hatását, a hiány forrását.

Amennyiben ez a kirekesztés a Délt visszahelyezi az időn kívülre, visszatér a kezdeti stációigazságához. A kizárás igénye azonban megmarad a hamisságnak. A végső stasisa kortalan és változatlan Délt egyidejűleg tartja az időbe lépett és megváltozott Déllel. A kezdeti stázis nem állítható visszatejesen. A Dél nem nevezhető át, nem vehető ki a Történelemből¹⁶⁴ (bár elfelejthető, gondolom).

A lezárásnak bizonyos mértékig önkényesnek és hamisnak kell lennie. A kezdeti stázis Déljét soha nem lehet visszaszerezni, csak végtelen számú kizárással, ami a

Dél nem az.

Ennek a kronotopikus Délnek kora és helye van, és így a történelem minden más részlete, a történelem

¹⁶⁴Amikor a Történelmet használom, az időrendi változás tényére gondolok, arra, hogy a jelen folyamatosan változik a jövőbe, kizárva a múltat. Amikor a történelmet használom, e folyamat partikuláris megnyilvánulásaira, a "tényekre", az "eseményekre" gondolok. A megkülönböztetés hasonló ahhoz, amit Hegel tesz az Egyetemes (a történelem) és adetermináltak vagy az Egyetemes (a történelem) pillanatai között. (*A szellem fenomenológiája*, 1. fejezet).

Jameson hasonló különbséget tesz történelem és történelemközött. (*The Political Unconscious*, 19-20, 29, 35, 81 és 102.)

"tények" és "események". "Így" olyan lesz, mint" más dolgok, ami befogadóbb történeteket tesz lehetővé. A Dél, ha egyszer egy történet életre hívja azt azáltal, hogy bizonyos tapasztalatokat kizár, és néhányat "Délként" elkülönít, soha nem tűnik el, különösen, ha partikulárisváválik. Minden egyes partikularizáció még többet zár ki, kivéve, ha végül talán maga is teljesen kirekesztődik és elfelejtődik. A világ összesmesélője, aki örökké meséli a történetet, nem tudja teljesen elmesélni, bár egyesek szerint a huszadik században a déliek megpróbálták. Todorov *Odüsszeiával* mutatta be, hogy miért: "Az elbeszélés, amely saját keletkezésével foglalkozik, soha nem szakadhat meg, csak önkényesen, mert még mindig marad egy elbeszélés, amelyet el kell mondani; még mindig el kell mondani, hogyan jelenhetett meg ez az elbeszélés, amelyet olvasunk vagy írunk."¹⁶⁵ Ez nemcsak az olyan történetekre igaz, mint az Odüsszeuszé, hanem minden ígére és minden főnévre, amely kapcsolódik, vagyis minden történetre.

A történelmen belüli és kívüli Dél örül a második történetben, az "Örül" címűben történetből nézve "Örül" megszakítása megnevezhetetlennek és önkényesnek tűnik, csak burkoltanvan jelen. A történeten belülnincsenek jelzők Belső jelölők csak a következő történettel, az ismétléssel jelennek meg. A külső, más történetekre mutató jelölők csak történet működésén kívül jelenhetnek meg mert más történetekre, esetleg befogadóbb történetekre mutatnak. A történeten belül csak a zavarás kizárása működik belső és külső jelölők csak a következő történetre hatnak mutatnak.

Mindenesetre a megszakítás világos fogalma nélkül a történet végső állása tisztázatlan és bizonytalan marad. Az idő és a hely visszatért a Délbe, de az időtlen Dél, kirekesztve, megmarad, még akkor is, ha az időbeli Dél

örül. A részletek egybefogadóbb történetre mutatnak, egy enthümémiás műveletre, amely kizár, hogy rendet tegyen, egy rendet, amely kizár egy metaforával, amely kiúzi a különbségeket.

¹⁶⁵Todorov, *A próza poétikája*, 61.

Amint belekerülök a következő történetbe, "**a rabszolgaságot örökre lesöpörték az amerikai földről**", több "tetszést", belső és külső jelzőt fedezek fel, amelyek kevésbé

önkéntesítik a második megszakítását. Az első történetet megzavaró hiány, az, amiért a déliek a másodikban örültek a rabszolgaság elvesztésére. Az a Dél, amelyik örül, először kívül és belül, de most már a történelemben Dél a

rabszolgaságnélkül. A rabszolgaság megszakadása, elsöprése nem világos, mert hogy mivégezte az elsöprést, nem tudom. De azt tudom, hogy a Dél egykoron Dél volt a rabszolgasággal, és a kirekesztés oldotta fel ezt a megszakítást, a rabszolgaság jelenlétét, a rabszolgaságot, amely megkövetelte, hogy a Dél egyszerre legyen bent és kint az időben és a helyen. A rabszolgaság Délje, amelyet rendezés hozott az időbe a hiány kizárásának tanúja, az időn kívüli Dél, a rabszolgaság kizárása.

A sem nem régi, sem nem új Dél hirtelen visszazökken az időben. A rabszolgaság egykor létezett, és már eltűnt. Ironikus módon az, ami a Délt az időbe helyezte, a rabszolgaság, ismét kizárja magát, a kizárás az időn kívüli Dél örömeinek oka, ahol a régi új, az időn kívüli Dél igazsága egyidejűleg a hamis Dél hamisságával, amely, mivel örül, hogy elvesztette a rabszolgaságot, az időben van.

Az, hogy a Dél a rabszolgaság kizárásával ismét elmenekül az idő elől, a bekezdés hátralévő részében szereplő történetek sorrendjében válik világossá. A harmadik történet titokzatos és önkényes megszakítása ötödik történetben válik egyértelműbbé. Háború volt . négyes történet rendezésének forrása világosabb, mint kettes történeté, mert most már több jelző áll rendelkezésre. "rabszolgaság", a "lesöpört", az "amerikai és az "örökké" mind ezernyi történetre utalnak, amelyekre Grady a sajátjával válaszol : a vereségben megkeseredett, felsőbb osztálybeli fehér Dél történetére, a

rabszolgaságra, amelyet az egykori rabszolgatartók örökké akartak, a felszabadítottak pedig gyűlöltek, a feketék számára szabad és ezért a fehérek által irtózott Délre, a szegénység és éhínség Déljére, amelytől az uralkodó fehérek féltek, a szegényebb fehérek és feketékpedig gyűlöltek .És még több.

A bekezdés minden további története ugyanúgy keletkezik, mint az első három .

Egyzavar egy kezdeti stagnálás felismeréséhez vezet, amelyet az zavar meg, ami felhívja a figyelmet a létezésére. A zavar minden esetben hiányként jelenik meg, és a kirekesztéseg instabil végső stázisbasodorja .

Mindenbefejezés egy másik történetet igényel . A négyes történet "örül" kettéstörténetet ismétli meg . ötödik történetben az amerikai uniót a háború kizárása menti meg (valószínűleg Gradyvereségre gondol, hiszen a következő mondatban azt állítja, hogy háborút vívtak).

A **D** mondat három történet Grady összekapcsolja őket, én pedig kizárom őket (bár Grady egy mondatba helyezésükkel rámutat az összekapcsolásra) egy átfogóbb történeté, ahol a "visszafordítás" elutasítása kizárja az élet- és vagyonvesztés okozta zavarokat, és visszaviszi a délieket az időből. A Dél fiai nem ismerik el korábbi szándékaikat, kizárva azokat.

Az **E** mondat hasonlít a **D** mondathoz, a Dél és fiai időn és helyen kívül tartása, ezúttal azzal, hogy egy "magasabb bölcsesség" kizárja a hiányt. Az **F** mondat négy történetből áll, és visszatér **A** mintájához . idő kizárása kizárja a Köztársaság megszakadását, míg az időtlenség kizárása eltávolítja Dél veszteségét, lehetővé téve, hogy azok, akik a Köztársaság ellen harcoltak, ugyanúgy jó polgárai és bátor katonái legyenek a Köztársaságnak, mint ahogy a régi Dél egyenlővé válhatott az újjal.

Amit eddig tettem, az általában az, hogy felismertem néhány belső jelzőt, hasonlóságot és kapcsolatot történetről történetre és mondatról mondatra, sőt, még egy látszólag partikuláris fogalmat is vettem az első történetből - a Dél az időben és az időből -, és követtem azt minimális történetről minimális történetre, és ennek részletei minden egyes történetben megjelentek, egészen a bekezdésvégéig. Nekem azonban nincs ennél átfogóbb történetem, bár az anyag megvan hozzá. A befogadóbb történetek, és a történet következik.

Ahhoz, hogy megértsem az egész bekezdést, egy átfogó történetet kell felépítenem hozzá .Valószínűleg a tényleges olvasás során ezt és az előző műveletet egyszerre végzem,

vagy majdnem ugyanabban az időben úgy alakította
történetet, ahogyan az engem alakít . A kettőt így
leírni azonban lehetetlen.

Most az enthümémák ideje következik.

1.módszer .Minimálistörténetek mint példák .

Először is azonosítani fogom a bekezdés történetén belül a lehetséges inkluzívabb történeteket.

Az első mondat mintha önmagában is megállná a helyét, mint a történet egyik példája a történeti bekezdésben, valószínűleg azért, mert a tautológiával határos:

I. *Az új Dél egyenlő a régi Déllel, új körülmények között.*

A következő négy történetpélda, a **B** és **C** mondatok minimális történetei úgy tűnik, hogy egyetlen, átfogóbb történetként tartoznak össze. Mindkét mondat felépítése erre utal: az "amerikai" mint melléknév ismétlődése; azonos önálló mondatok; ismétlődő melléknévi igenév-mondatok, amelyeket a "hogyan" vezet be passzív igékkel és a végére illeszkedő prepozíciós mondatokkal.

II. *Szerencsére a rabszolgaság kizárása megmentette az Amerikai Uniót.*

Miután a kettőtől ötig terjedő minimális történeteket, azok különbségeit és metonimikus kapcsolataikat (és hasonlóságait is) teljesen kizártam, most egy új, befogadóbb történetet kaptam. A **B** és **C** mondatoknak és a kettőtől ötig terjedő történeteknek azok a részei, amelyek az egyes történeteket partikulálják, megjelölték a köztük lévő "hasonlóságokat" . Ezek a belső jelölések irányítottak egy új, befogadóbb történet metaforikus felépítését a minimális történetek önkényes, metonimikus sorrendjéből.

Ugyanezt az eljárást követem a bekezdés többi részével is, bár úgy tűnik, hogy van néhány alternatív módja a befogadóbb történeti példák felépítésének, főleg azért, mert a

A fennmaradó mondatok és történetpéldák nem olyan egyértelműen párhuzamosak, mint **B** és **C**

.Minden egyes mondatot különálló, inkluzívabb

történetnek tekinthetnek.

Vagy kizárhatnám a hatodiktól tizig terjedő

minimális történeteket(**D** és **E** mondatok) azáltal, hogy közös alanyaik (fiúk), tevékenységük

(háború) és idejük (a háború) alapján egy harmadik, inkluzívabb

történetetalkotnék. Így**F**

önmagában

marad, egy befogadóbb történet, amelyet négy

megkettőzött történetpélda - tizenegy és tizenkettő azonos témával, valamint tizenhárom és

tizennégy azonos témával- kizárásával konstruáltam. Ez

utóbbi két műveletolyan inkluzívabb történeteket hagyyna(természetesen maguk is narratív

műveletek), mint a következők

III. (**D** és **E** mondatok): *Bár életüket és vagyonukat fáradhatatlanul a háborús erőfeszítésekre áldozták [a "háború" révén a rabszolgaság védelméhez és az Unió lerombolásához kötve], a déliek most mind hálásak, hogy Isten szükségesnek ítélte vereségüket.*

IV. (**F** mondat): *A volt konföderációs katonák ma már egyenrangúak a köztársaság legjobb polgáraival és katonáival.*

Ez a három átfogóbb történet és egy minimális történet (**I**-től **IV-ig**) továbbra is metonimikusan, önkényesen kapcsolódik egymáshoz, abban az értelemben, hogy egyik történetnek sem *kell* követnie az előzőt . A mutatókatnem kell követni.Sőt, az első történetben nincsenek is belsőjelzők, hiszen csak az ismétlés teszi őket).

Másrészt az utolsó, befogadóbb történet, a **IV.** ismét visszatér az időnbelső és kívüli lét problémájához. Az egykor a köztársasággal szemben álló

konföderációsok "most"ugyanolyan állampolgárok és katonák bármelyikük, aki ellen

harcoltak. Különbözőek - "harcoltak" - és

ugyanolyanok - "most". "Az időkizárja a történelmet és a helyet, a "Dél"

"Köztársasággá válik ."Akronotopikus Dél az időtlen Köztársasággá válik,

időtlené, mert a múlt nem jelent semmit, hiszen most mindenki egyforma. Ez az utolsó mondat partikuláris története, történetpéldái "hasonlóvá" teszik egymást, visszakapcsolva az első történetpéldához.

Az egész művelet így néz ki:

I. *Az új Dél egyenlő a régi Déllel, új körülmények között.*

- II. *Szerencsére a rabszolgaság kizárása megmentette az Amerikai Uniót.*
- III. *Bár életüket és vagyonukat föltétlenül a háborús erőfeszítésekre áldozták [a "háború" révén a rabszolgaság védelméhez és az Unió lerombolásához kötve], a déliek most mindannyian hálásak, hogy Isten szükségesnek ítélte a vereséget.*
- IV. *A volt konföderációs katonák ma már egyenrangúak a köztársaság legjobb polgáraival és katonáival.*

lesz

A Dél az időből és az időben.

A Dél az időben, örvendezve, hogy a rabszolgaság megszűnt, és az Unió megmenekült, kiveszik az időből, "örökre".

A déliek hálásak, hogy vesztettek, kivonva az időből azt a háborút, amelynek megnyerésére időben életüket és vagyonukat áldozták.

A déli férfiak, az időben, elleneztek a Köztársaságot, amelyet most, az időn kívül, ugyanolyan bátran és jól szolgálnak, mint bármelyikük, aki ellen az időben harcoltak.

Végül, ismét a jelölők által irányítva, még akkor is, ha a négy történet - és minden különbségük és metonímiájuk - kizárása során kirekesztem őket, felépítem a bekezdés inkluzív történetét:

A Dél akkor lett Dél, amikor idővel szerencsésen elvesztette a polgárháborút és a rabszolgaságot, és a veszteségben megmenekült az időtől és a veszteségtől, és ugyanolyan lett, mint a Köztársaság és az Unió, amely ellen harcolt, ezért elpusztította és megőrizte a Délt az időben és az időn kívül.

A bekezdés történetének jelölői mintaként jelennek meg a bekezdésen belüli, kevésbé átfogó történetekben: Dél az időben és az időn kívül (A mondat); Dél az időben (B és C mondat); Dél az időn kívül (D és E mondat); Dél az időben és az időn kívül (F mondat). A belső

jelölők, különösen az idő és a Dél, irányítják metaforikus történetépítésemet a

bekezdéstizennégy minimális történetéből. A kezdeti

stagnálást, a rabszolgaság Déljét megzavarja az Isten által irányított Unió ("a sajátjuknál

magasabb bölcsesség", a Dél fiainak bölcsességénél), amelyből ki kellett úznia

rabszolgaságot. Időben és helyen a Dél fiai harcoltak a megszakítás ellen,

a rabszolgaság hiánya miatt, azáltal, hogy igyekeztek eltávolítani magukat és a rabszolgaságot az Unióból történetmű ködése kizárja őket, és a délieket, vissza az Unióba, vissza az időből és a helyből, azáltal, hogy kizárja a múltat, az elszakadást és a háborút, így most olyan jó polgárokat és katonákat alkotnak, mint bárki más a Köztársaságban.

Módszer 2. Retorikaiszillogizmusok .

Az egész bekezdést úgy is olvashatom, hogy jobban hasonlít a tételek sorozatára, amely forma talán közelebb áll ahhoz, amit Arisztotelész az enthümémákról gondolt. Először is, a korábbi módszerhez hasonlóan, inkluzívabb történeteket konstruálok, amelyek nem terjednek ki az egész bekezdésre.

A minimális történeteknek ugyanazt a csoportosítást használom, mint az 1. módszerben, de retorikai tételekként dolgozom ki őket.

I. A mondat, történet (1):

Valami, ami nem változik, kizárja az időt. A Dél

kizárja az időt, azon kívül létezik.

A Dél tehát nem változik.

Az I. történetben javasolt tételek, maguk a minimális történetek anyaga a rendelkezésemre álló korábbi történetekből származik, amelyekre Grady mondatának külső jelzői mutatnak rám

. Más olvasók számára a korábbi történetek mások lehetnek, így a létrehozott tételek is mások lesznek. De minden mondatunkban lenne valami közös - az általunk konstruált történet működésén kívül - a markereink azonosak.

A bekezdés további, tételként felépített, inkluzívabb történetei következnek.

II. B és C mondat, 2-5. történetek:

A rabszolgaság kizárása a háború viharával megmentette az Uniót.

A Dél örül, hogy a háború vihara kizárta a rabszolgaságot. Tehát a Dél örül az Unió megmenekülésének.

III. D és E mondat, (6)-(10) történetek:

Isten bölcsessége szerencsére kizárta a déliek győzelmét a nagy polgárháborúban. A déliek minden erejüket latba vetették, hogy az Uniót kizárják Délről. Isten bölcsessége tehát azt diktálta, hogy a déliek elveszítsék mindenüket.

IV. F mondat, (11)-(14) történetek:

Azok, akik megpróbálják elpusztítani a köztársaságot, később jó polgárai és katonái lesznek a köztársaságnak. A déliek huszonöt évvel ezelőtt megpróbálták elpusztítani a köztársaságot. Tehát a déliek most jó polgárok és a Köztársaság bátor katonái.

Minden esetben Grady minimális történeteinek "hasonlatosságai", belső jelölései által irányítva, saját állításaim (történeteim) megkonstruálásával egy befogadóbb történetet építhetek. Az én történeteim teljesen kizárják Grady történeteit. Ezután, ismét a jelölők által vezérelve, kizárom a saját állításaimat, hogy inkluzívabb történeteket építsek.

Ugyanígy teszek az egy minimális (I.) és három befogadóbb (II., III. és IV.)

történetből egy történet bekezdés felépítésében. A

jelölők által vezérelve, amelyek a "hasonló"-jüket jelentik, dekonstrukciómban kizárva az összeset, a "hasonló"-t a különbségekkel és minden metonimikus kapcsolatukkal, egy inkluzív történetet konstruálok az egész bekezdésre.

Ami elveszett az időben, az nem veszhetsz el az időn kívül.

A Dél idővel elvesztette a rabszolgaságot és a háborút, és kirekesztették az Amerikai Köztársaságból.

Tehát az idő kizárásával a déliek és a déliek kizárják a veszteséget és a pusztulást, valamint saját kirekesztésüket az Amerikai Köztársaságból.

Természetesen a végső stázis összeomlik. A veszteség, amely az idő kizárását igényli, a következőkben következik be.

idő. Az idő kizárásának nincs másoka, mint a
Dél elvesztése és pusztulása. Ha egyszer a Dél
háború és a veszteségek miatt megszakad, nem lehet teljesen kizárni. És a
teljes kizárás nem térítené vissza a történetet a kezdeti stagnáláshoz, mert az Unió, amelyből a
Dél kizárta magát az időben - és amelyhez csak az idő kizárásával térhet vissza, miközben Dél
marad -, olyan köztársaság, amely az idő miatt létezik, a Dél vereségének ideje
miatt. A Dél nem tudja kizárni a vereséget azáltal, hogy kizárja magát a Köztársaságból.

A befogadóbb történetek működésének ez a módszere, amely az enthümémák mint
egyfajta retorikai szillogizmus mintáját követi, szépen működik annak bemutatására, hogy a
bennük lévő jelölők által irányítva hogyan zárom ki a kevésbé befogadó történeteket a
befogadóbbak közé . Mindkét módszer, amelyek mindegyike csak egy-egy
módja egy olyan művelet leírásának, amelyet sokféle képpen hajtok végre - egyfajta retorikai
levezetéssel; hasonlóságokkal való munkával; az összefüggések, kötőszavak, konvenciók és más,
már ismert történetek által keltett elvárások követésével; vagy ezek mindegyikével -, hasonló

eredményre vezet .
"hasonló"-ságok sokfélesége, amelyek rámutatnak zavarás
kizárásának módjára , de nem diktálják azt, lehetővé teszi a befogadóbb történetek
sokféleségét, amelyek ugyanabból a minimális
történetből felépíthetők. De a

metafora által vezérelve, amelynek lehetőségét történetben lévő jelölők állapítják meg, a
bomlasztás kizárására tett kísérletem a különbségek kizárásával soha nem
sikerült teljesen .

A végső stáció mindig egyszerre tartja meg az igazságot és a
hamisságot és mindig összeomlik.

Ami a délieket megkülönbözteti, nevezetesen a múlt, azt a befogadóbb történet kizárja.

Működése kizárja a rabszolgaság, a hazaárulás és a háború megszakítását azáltal, hogy kizárja az időt, hogy elérje az Uniónak elkötelezett és a háborútsoha el nem veszített Délt. A bekezdésbefogadóbb története kizárja a rabszolgaság, a hazaárulás és a háború nem kívánt Délijét az új Délből, hogy az azonos legyen a régi Déllel.

A végső stáció azonban szétreped. A befogadóbb történet nem zárhatja kiteljesen a rabszolgaság, a hazaárulás és a háború bomlásait, hiszen ezek jelentik a Délt és annak bomlását A végső stázis nem igazán azonos a kezdettel, az új Dél nem igazán azonos a régivel, a történelem nem igazán zárható ki. További történetek a Délről következnek. Grady *Új Délnek* nevezte el őket.

IX.

Az egész könyv egy történet, egy magyarázat Grady erre mutat rá, rögtön. Már a könyv címe, *Az új Dél*, megköveteli a történetet. Mi az és mi új? A könyv első bekezdése elkezd elmondani.

Ebben a levélben és az azt követő levelekben a civilizált világ egyik legérdekesebb régióját fogom tárgyalni - a történelem leghatalmasabb háborújának színterét - az 5.000.000 manumált rabszolga lakóhelyét, amely mára 8.000.000 szabad emberré nőtt - gyakorlatilag a forrást, a föld legfontosabb alapanyaga - az ásványi anyagok és erdők leggazdagabb kincstára - egy olyan nép otthona, amely gyors és bámulatos felépülésével felülmúlta a francia nép által a francia-porosz háború után tett csodát, és új dicsőséget adott az amerikai névnek, és új értelmet az energiának - országunknak az a része, amelyet "Délnek" neveznek."¹⁶⁶

A háború, a felszabadított rabszolgák és a "gyors és bámulatos felépülés" említésével fémjelzett befogadóbb történet, a minden történethez és minden történelemhez szükséges időbeli és térbeli mozgás a következő mondatban, a második bekezdés első mondatában válik egyértelművé.

Látni fogjuk, hogy e szakasz népe, amelyet egy olyan háború nyomorba taszított, amelynek okai, lefolyása és eredménye kívül esik e tárgy körön, hogyan talált tisztességes utat a gazdagsághoz és a jóléthez.¹⁶⁷

¹⁶⁶Grady, *The New South*, 142.

¹⁶⁷*Ibid* .., 142. Grady ugyanerre mutat rá még egyszer, nagyon közel a könyv végéhez.

Micsoda húzás volt! Át a háború hamuján és pusztaságán - fel a hegyre, lépésről lépésre, semmi sem biztos - még az útsem! Akadályozva, félrevezetve, mégis mindig

egy kicsit feljebb haladva, míg...

Ez a történet az *Új Dél* első fejezetében egy befogadóbb történetre utal

.Azért építem fel a következőt, mert úgy tűnik

nekem, hogy a sok lehetséges közül ez az, amelyre Grady a

legkifejezettebbentörekszik.

Ez a

történet a Dél visszatérését írja le a háború előttijóléthez és gazdagsághoz, az *új Dél*

megteremtésének és bizonyításának története, az a történet, amelybe beleveszem azt a

bekezdést, amelyről a VIII. fejezetben már beszéltem.

Grady történetének kezdete

elbeszélhetetlen.

a zavar, amely

akezdetét

megteremti

polgárháború

kezdeti stációhoz való

visszatérés azonban hajtja az elbeszélés működését a kezdeti stáció mérlegelése már a könyv

elején, hét oldalon belül megkezdődik: "Ennél [a háborús hősök és áldozatok emlékénel] aligha

kevésbé kedves az új Dél számára a régi *rendszer* emléke, annak hagyományai és történelme.

"¹⁶⁸

Grady egy második történethez, a régi

rendszer történetéhez

fordul, amely időben megelőzi az új Dél történetét .

Ha azonban a régi rezsimnek van története, akkor annak is meg kell lennie a maga megszakításának és kizárásának, annak a narratív műveletnek, amely a régi rezsim történetét a

(háború által) megszakított és kizárt kezdeti stázis igazságává változtatja az új Délbe, amely

"egyszerűen a régi Dél új körülmények között".¹⁶⁹ A rabszolgaság a

megszakítás.Nemcsak régi rezsim kezdeti stázisának tökéletességét teremti

meghanem olyan intézmény, amelyet "nem lehet megvédeni", még akkor sem, ha "igazgatása

olyannyira majdnem tökéletes volt őseink körében, hogy kihívta és megtartotta szeretetteljes

mondjuk?- a csúcsot elértük, a többi már könnyű! éhezés kétségbeesett napjai -a kísérletezés kétes napjai - véget értek.És most a világ tanúja lesz egy olyan változásnakdéli országokban, amely alig kevesebb, mint varázslatosA földet előkészítették - a magot bevetették - az apró hajtásokatátpolták a veszélypontra túl - és eljött a hatalmas termés napja !

¹⁶⁸*Ibid.*, 148.

¹⁶⁹*Ibid.*, 146.

respect. ¹⁷⁰ "Majdnem tökéletes" konstruálja a régi rendszert, és megbontja annak tökéletességét, amit a régi rendszer története nem tud kizárni eredeti

tökéletességébe.visszatérés egyidejű hamissága és igazsága a régi rezsim történetében az *Új Dél* történetének kezdeti stációjává válik, a háború által megzavart régi rezsim igazságává, amelyet e történet (*Az Új Dél*) működése kizár az új

Délbe."Ennyit - írja Grady a régi rezsim tárgyalása után a Dél múltjáról - és csak annyiban, amennyiben annak ki kell hatnia a jövőre. ¹⁷¹ A történetnek

ismerősnek kell lennie :az idő kizárt, hogy kizárja a megszakítást és vereség és veszteség nélkül térjen vissza az időtlenségbe.

Az 1. fejezet sok minimális történetében található külső jelzések egy, az ezen kívüli történetre irányítanak. Még Grady minimális történeteinek sorrendje is - a kisiparoskor előtti Dél majdnem tökéletes volt, a háború okozta pusztítás mélységei, a gazdagság és a jólét csodálatos helyreállítása az új Dél által - arra a gondviseléses keresztény történetre utal, amelyre D. W. Griffiths és Margaret Mitchell mutatott rá *A nemzet születése* (1915) és az *Elfújta a szél* (1936) című filmekben.

Griffiths és Mitchell azonban csak sejteti a történetet. Gradyé teljesebb és következetesebb. Mitchell és Griffiths a régi délieket számúzi a tökéletességből. A rabszolgatartók nem vétkeznek, hanem mások bűnei által áldozatul esnek, ami teológiai képtelenség, kivéve, ha a Dél maga Krisztus, amely esetben nem létezhet a régi Dél Édene. Mitchell és Griffiths sem foglalkozik a millenniummal, a tökéletességbe való visszatéréssel, csak burkoltan.

Grady történetében a rabszolgaság bűne kizárta a délieket a paradicsomból, és a történelembe taszította őket. A történelem, a polgárháború és a rekonstrukció pusztulást és

halált hozott a déli fehéreknek, arra kényszerítve őket, hogy a vagyonukat a szemük verejtékével keressék meg, "szokatlanul

¹⁷⁰*Ibid.*, 148-9.

¹⁷¹*Ibid.*, 160.

dolgoztak. ¹⁷²

"háború túlélő szenvedélyei által

felhívások által hangsúlyozott

megfeszített Délt.

Dolgoztak, megváltották a

rájuk rótt, pártos

igazságtalanságok által

¹⁷³ Ledobták (kizárták)

"néhai rabszolgáik kényszerített igáját"¹⁷⁴ (a bomlasztást), és "békét és jólétet"¹⁷⁵ építettek azáltal, hogy a háború pusztításának "pusztulását" és a természet erőforrásainak "káosztát"

"kereskedelmi áramlatokká" zárták, amelyek "csöpögtek és duzzadtak és rendezett utat vettek".¹⁷⁶

Az első fejezet azzal zárul, hogy az új történetnevében kizárja a régi Délt és annak felbomlását. A régiDél az időből létezik - "[T]a régi *rabszolgatartó rendszer*

civilizációját a déli államokban nem sikerült felülmúlni, és talán nem is fogják felülmúlni az emberek között"¹⁷⁷ -, és az új Délnek vissza kell térnie hozzá.A jelző az ezredfordulón a megfelelő feloldásra mutat, avisszatérésre a rabszolgaság megzavarása előtti tökéletességhez .

a történet, amellyel az 1. fejezetkezdődött, és amellyel az egész könyv

foglalkoznikfog. "Hogy milyen gyorsanalkalmazkodott [a

Dél]ezekhez az új körülményekhez - hogyan nőtt fel nagyobb kötelessége követelményeihez - hogyan épített számalmas erőforrásokból egy nagy és terjeszkedő birodalmat, ezek a levelek

most folytatják a beszámolót. ¹⁷⁸

A rabszolgaság, a bűnbeesés vezetett az

Édenből a világba, a polgárháború és az

újjáépítéshalálába, pusztulásába,

megaláztatásába és szegénységébe

.A kiüzetés történetének vége, a

régi rendszer egyidejű igazsága és a béke és a hamisság hamissága.

¹⁷²*Ibid* ., 143. Ateljes metafora esetében142-4, 160, 161-2, 164-7, 172-81 (mezőgazdasági 268-70. hasznosítás), 256-8,

¹⁷³*Ibid*.

¹⁷⁴*Ibid* . Később,a 241. oldalon Grady kifejezetten a "kényszerített igát" a "néger felsőbbrendűséggel" azonosította.

¹⁷⁵*Ibid.*, ¹⁷⁷*Ibid.*, 159; továbbá, 161.

144.

¹⁷⁸*Ibid* ., 162 A "nő" az "újratermelés" története ("ő" lenne a pátriárka/katona, aki meghal)".

¹⁷⁶*Ibid.*,

144.

(John Snyder, gloss, 1992. szeptember-október.)

jólét, egy új történet igazságává bomlik, egy olyan történeté, amelyben a szegénység, a megaláztatás és a rekonstrukció veresége kikerül az új Dél békéjének és jólétének évezredes évezredébe.

A következő négy fejezet minimális történetei ennek az új Déltörténetének egészének vagy egy részének variációira, kiterjesztéseire és ismétlődéseire irányítanak. Először a 2. fejezet történetei következnek, egyetlen történet három, egyre részletesebb és átfogóbb ismétlése: egy Grady üzlettársának történet 164-5. oldalon; egy Atlanta története a 165-7. oldalon; majd egy az egész Délre vonatkozó, a mezőgazdaságot és a kereskedelmet érintő történet a 168-81. oldalon. a pusztulás és a szegénység mint hiány mindentörténetet megzavar.

Üzlettársa "se nadrág, se otthon, se pénz" nélkül tért haza.¹⁷⁹ Atlanta 1864-ben, még épületek nélkül, "romokban hevert", csupa "hamu és törmelék", lakói "átlós lyukakban éltek, amelyeket fecskéfészkeként vágtak a hegyoldalakra." ¹⁸⁰ A háborús infláció Délje - két gyapjúkalap 1200 dollárért¹⁸¹ - és a háború utáni "teljes nincstelenség", kitelepítés és halál.¹⁸²

Mindegyik történet kizárja a hiányt, a harmadik többszöri téves indulással, a jólétbe, a kezdeti stagnálásba Grady üzlettársa 1889-ben a semmiből negyedmillió dollárig emelkedik.¹⁸³ Atlanta kizárta a "vereséget és a teljes szegénységet" a "győzelem és a bőség", az 1864-es 500 viskót az 1889-es "ötven polgár, akik most több mint 30 000 000 dollárt érnek"¹⁸⁴ A háború utáni Dél a

¹⁷⁹*Ibid.*, 164.

¹⁸⁰*Ibid.*, 165.

¹⁸¹*Ibid.*, 168.

¹⁸²*Ibid.*, 170-1.

¹⁸³*Ibid.*, 164-5.

¹⁸⁴*Ibid.*, 166 és 167.

infláció a nyomorba és a pusztulásba, 1865-ben már csak "a szegénység és a vereség örökségét" tartotta kezében.¹⁸⁵ A kereskedők által ezek kizárására tett erőfeszítések viszonylag zökkenőmentesen haladtak a jólét felé, mivel az "öreg katonák", kézbe véve a dolgokat, "olyan elszántan kereskedtek, mint ahogy harcoltak."¹⁸⁶ Az 1880-as évek végére a déli milliomosok több mint háromnegyede kereskedő volt, és "[a]zok mindenben, ami a délieket ékesítette, ők voltak az elsők és állandóak".¹⁸⁷

Talán azért jött gyorsan a kereskedők fellendülése, mert a háborúelőtt nem léteztek. Nem volt múltjuk. Időbenindultak el. Csak az urak, feleségeik, fiaik és rabszolgáiklakják Grady régi Délvidékét. Egy korábbi történetben előbb az időn kívüli, majd az időben lévő múlt terheli, a mezőgazdaság elbeszélői műveletei bonyolultabb sorrendben működnek. Az ültetvényesek először szegénységet és a pusztulást zárják ki a vakmerő spekulációval és a gyapottólvaló függőséggel. Ennek a történetnek a végső stagnálása, az egyidejű jólét és spekuláció, gyorsan összeomlik egy második történetbe, a törést újabb szegénység jelzi, az ültetvényes "gyakorlatilag a hitelt megelőlegező kereskedő rabszolgájává" válik.¹⁸⁸ A függőség és az adósság megzavarta az első felbontás igazságát a másodikba, amelyben a farmerek a függőséget jólétbe zárták azáltal, hogy az adósság elől a mezőgazdasági diverzifikációval, a "saját kukoricával, szalonnával, fűvel és állománnyal" kizárták a gyapotmonokultúrát és az adósságot függetlenségbe és jólétbe.¹⁸⁹

A 2. fejezet utolsó történetei világossá teszik, hogy ezért a kirekesztésért egyedül a déliek a felelősek. Rámutatnak *Az új Dél* egy fontos befogadó történetére is, amelyet én

¹⁸⁵ *Ibid.*, 160.

¹⁸⁶ *Ibid.*, 180-1.

¹⁸⁷ *Ibid.*

188Ibid., 174.

189Ibid., 179.

csak néhány helyen érinti a különbségkizárását. Ezekben az utóbbi történetekben a jenikés a bevándorlók, akik a másságot *jelentik*, kirekesztődnek a homogenitásba és a hasonlóságba. A metonímiát a metaforanevében zárják ki.

Ha mégis jönnek bevándorlók Délre, "jobban szeretjüknem csordultig telt házakkal jönnek, hanem bensőséges rendben - barátokként és szomszédokként, hogy vérüket a miénkkel keverjék, hogy házaikat a mi földjeinken építsék, tisztelve alkotmányunkat, tisztelve Istenünket.

"¹⁹⁰ Itt Grady szövege néhány más külső történetre irányít, olyan történetekre, amelyek az Északra özönlő, bomlasztó és idegen bevándorlókról szólnak, akik fenyegetik a köztársaságtisztaságát .

Kicsitfogok szólni az ilyen kísértettörténetekről, amelyek elég tartalommal jelennek meg ahhoz, hogy aktív kizárást érdemeljenek, de nem eléggé ahhoz, hogy eltérítsenek annak a befogadóbb történetnek az irányából, amely felé Grady mutat .Ha a különbség mégis jön, annak fel kell oldódnia az azonosságban.A különbséget kikell

zárni:"Amíg ilyen bevándorlók nem jönnek, addig inkább a sajátüdvösségünket dolgozzuk kiahogy azt nagyrészt huszonöt hosszú és fáradságos éven át tettük".¹⁹¹

A következő két fejezet története is hasonlítanak a 2. fejezet ismétléseire, bár a 3. fejezet inkább a "gyártással", mint a kereskedelemmel foglalkozik, talán azért, mert a 2. fejezet a

kereskedelemmel foglalkozott. Az iparnak, akárcsak a kereskedelemnek, nem volt szüksége helyreállításra, mert a háború előtt nem létezett kereskedelemmel ellentétben az ipar

története a rekonstrukcióvégre várt. Grady csodálatos gyáriparának növekedését általában 1880-tól datálja, bár három esetben korábban. Birmingham és a Grady-féle gyapotmonopólium növekedését 1872-re datálja, a szén- és kokszttermelés bővülését pedig 1870-re.¹⁹²

A két fejezet átfogó története azonban
minimális

ugyanaz.A legtöbb

¹⁹⁰Ibid., 186-7.

¹⁹¹d., 187.

¹⁹²Birminghamról és a gyapotmonopóliumról lásd: *Ibid.*, 196. és 216. o.

a történetek mindegyikben valójában ugyanazokPéldául a számok jelzik az iparifejlődés és a mezőgazdasági jólét hiányát, amelyet a narratíva kizár az új Dél terjeszkedésébe és gazdagságábaA nagyobb szám, mindig későbbi időben, mindig kizárja a kisebbet,a kezdeti számot. 1880-ban aDél 212 000 tonna vasatállított elő . 1887-ben 845 000tonnát állított elő- így hét év alatt megnégyszerezte a termelését. "193 Ugyanez a történet más számokkal (és néha a hely alapján - mennyit A helyen és B helyen, nem pedig A időben és B időben) vagy új és több dologként jelenik meg az időben.

hengerműveket követik a vaskohók, majdgyapot tisztítók és a gyapotprések, majd az ekék és a gyapotültetvények, majd a kályhák, az üregek, a szögek, a csövek és a szárnyasanyag, majd a hídgyárok, a motor- és kazángyárok, a láncgyárok, a kocsigyárok és a mozdonygyárok. 194

Más történetek a semmit kizárják valamivé: "Kiváló fűrészeket gyártanak most délen. "195 Ugyanezek a kizárások fordulnak elő a negyedik fejezetben, ahogy a gyapottermés értékben és mennyiségben minden évben kizárja a jólétbe az előző év kisebb értékét és mennyiségét.196

És így tovább, majd nem az ezredfordulóig"A Dél ipari rendszere reagál,növekszik, új életre kelt...."197 A mezőgazdaságban is majd nem, de még nem teljesen érkezett az ezredforduló. A gyapottermesztésből "évente a Délre áramló hatalmas pénzáradat"közeljövőben rendkívül gazdaggá kell, hogy tegye a Délt". 198

¹⁹³*Ibid.*, 191-2.

¹⁹⁴*Ibid.*, 199.

¹⁹⁵*Ibid.*

¹⁹⁶*Ibid.*, 210-13.

¹⁹⁷*Ibid.*, 206.

¹⁹⁸*Ibid.*, 219.

Az átfogó történet, amely felé Grady mutat, az új Délnek a háború előtti tökéletesség békéjének és jólétének visszaszerzése, még nem érkezett elégszen. Nem is lehet ett. A növekedés csak időben és térben következhet be. Egytörténet, ez kronotopikus Grady minimális történetei aszámokról, a változásról, a növekedésről a béke, a jólét és a siker Édene felé irányítanak.

Azonban csak azért, mert az időn kívül van, ez az évezred kizárhatja a szegénységet és a viszályt, a megaláztatást és a veszteséget, minden, az időben és a Történelemben bekövetkező eseményt, a történelem, a rabszolgaság, a háború, a halál, a veszteség és a vereségmegszakadásainak eredményeit. A számok, az időn belül, egyrajta kívüli végsőstagnálást céloznak meg és emiatt a Történelmen, a változáson, a különbségen és a metonímián Grady történetei a narratív művelet örökre való befejezését célozzák meg, a veszteség, a szegénység és a megaláztatás elől menekülve az idő és a történelem zavarainak kizárásával.

Az 5. fejezet azonban világossá teszi, hogy *kinek a vesztesége*, a szegénység és a megaláztatás kívül esne a Történelmen és a történelmen, ha történetének sikerülne visszaadnia a Dél eredeti tökéletességét. Ez a fejezet "a faji problémáról" szól, "az egyetlen árnyékról, amely a Délre vetül",¹⁹⁹ az egyetlen dolgról, amely azzal fenyeget, hogy a Dél nem menekülhet a történelem elől az ezredfordulóba, és története örökre lezárul.

A rabszolgaság, a "faji probléma" forrása, eleve kizárta a délieket a történelemből . rabszolgatartók szinte tökéletes igazgatása ellenére, amely szinte tökéletessé tette feletti teljes fehér uralom történetét- "Kétséges, hogy a világ látott-e olyan boldog és jól szituált parasztságot, mint a néger rabszolgák Amerikában"²⁰⁰ -, a bukott

átok átka

¹⁹⁹*Ibid.*, 231.

²⁰⁰*Ibid.*, 149.

humanitás"²⁰¹ a rabszolga Dél időbe és világba, háborúba, halálba, pusztulásba, szegénységbe, megaláztatásba és veszteségbe, a Történelmet jelölő hiányba, a törésbe, amely az elbeszélői műveletek mozgatórugója, és amely megköveteli, hogy történetet meséljenek el. A

rabszolgatartókat csak az mentette meg teljes pusztulástól, hogy a rabszolgák hajlandóak voltak együttműködni saját rabszolgasorba taszításukban, kirekesztették magukat és megtagadták szabadságukat. A rabszolgák azonban még ezértsem vállalhatták a felelősséget. A rabszolgák a történelmen, a tapasztalatokon kívül tartva magukat, rabszolgatartók rabszolgatartó igazgatásának erényeiről tettek tanúbizonyságot (bár Grady ezt soha nem mondja ki pontosan).

"...[W]itness - írja Grady -, "a rabszolga csodája a gazdájához való hűségben, a saját végtagjain lévő bilincsek lezárásában - a szabadsága ellen harcolók családjainak fenntartásában és védelmében."²⁰² Az új Dél története, amelyre Grady rámutat, kizárja a rabszolgatartók veszteségét, szegénységét és megaláztatását a felszabadítottak, egykori rabszolgáik kárára.

Az Új Dél passzívan kizár sok történetet. A nem rabszolgatartók vagy városiak, és nagyrészt a nők történetei, bár említésre kerülnek, elhallgatva maradnak. Mint egy jel-specifikus neuron, Grady története nem ismeri fel őket. Ugyanez vonatkozik osztályokról szóló történetekre. De a feketék említésével, különösen a rekonstrukció idején, néhány külső történetet aktívan kikell zárni. Felszabadított emberek történetei szellemként jelennek meg a szövegben, eléggé lényegesek ahhoz, hogy kizárhatók legyenek, eléggé lényegtelenek ahhoz, hogy nagyon megnehezítsék, hogy felhasználjam őket olyan történetek konstruálására, amelyek felé Grady *nem* akar irányítani, de muszáj, már csak azért is, hogy kizárjon.

A feketék szellem-történetei leginkább az jelennek meg

5. fejezetben "[T]henegro

²⁰¹*Ibid.*, 253.

²⁰²*Ibid.*, 150; továbbá 151.

megbosszulja az őt Afrikából behozó új-angliai kereskedők és az őt rabszolgasorban tartó déli rabszolgatartók által elkövetett sérelmeket" azáltal, hogy elidegeníti Északot és Délt, központi szerepet játszik a háborúban, és a szabadságban zavarba hozza "a legbölcsebb elméket", és "kétségbe vonja" "minden déli vállalkozást".²⁰³

Grady számára "a probléma" az, hogy "hogyan lehet békében, becsületben és jólétben hordozni két különböző, egyenlő polgári és politikai jogokkal rendelkező, közel azonos számú fajt ugyanazon a földön.

Soha két faj nem élt békében ugyanazon a területen, kivéve, ha az egyik teljesen alávetette magát a másiknak. Ahol fehérek és feketék találkoztak, bármelykorban vagy országban, kivéve a délieket, ott összeütközés és erőszak történt - kimondhatatlan és kibékíthetetlen.²⁰⁴

Itt, és a fejezet további részében is, más déli történetek lehetőségei köszönnek vissza, történetek, amelyek nem a bukásról, hanem a szabadság és egyenlőségígéretéről szólnak.

A háború, amely kizárta a rabszolgatartókat az Édenből, kizárta a rabszolgákat a pokolból. A lealacsonyodás, amelyet rekonstrukció hozott az egykori rabszolgatartóknak, "a néger felsőbbrendűség szégyentelen gazembereinek",²⁰⁵ a feketék számára az évezred ígétét is megjelölte. Itt is visszhangzanakszellem-történetek a feketék ezreinek megveréséről és meggyilkolásáról, mind a rekonstrukció alatt, mind azt követően.

A befogadóbb történet, amelyre Grady ebben a fejezetben rámutat, azonban a fekete embereket a lehető legnagyobb mértékben kizárja az abszolút alárendeltségbe²⁰⁶ és elkülönítésbe.²⁰⁷ Teljes kirekesztésük természetesen nem lehetséges.

feketeembereket nem lehet kizárni sem a munkából, sem

²⁰³Ibid., 231-2.

²⁰⁴Ibid., 232.

²⁰⁵*Ibid.*, 241.

²⁰⁶*Ibid.*, 239-44.

²⁰⁷*Ibid.*, 244-50.

a fehérek ellenőrzésénkívül. Mindazonáltal "e két cselekvési irányvonal, a politikai és a társadalmi, mentén a Dél gyorsan haladt a faji probléma megoldása felé. "208 A bizonyíték a pudingban van. "Anégerék virágoznak és elégedettek ."209 A feketék szabadságának, szegénységének és egyenlőségének megzavarása a fehér uralomba és faji elkülönülésbe torkollott. A fekete kirekesztés sikeres lezáráshoz és az új Dél politikai évezredéhez vezet.

Vagy majdnem, mert a feketéket nem lehet teljesen kizárni a Történelemből és az új Délből.

Egy másik történet, amelyre Grady szintén rámutat, és amelynek irányát követhetném, de itt csak megemlítem, maga a fehér férfiuralom története, amelyet teljes egészében a fehér férfi déliek uralmának fogalmazznak meg, akár más emberek (feketék), akár a környezet (Dél nyersanyagvagyon), akár a gazdasági rendszer (kereskedelem, ipar és mezőgazdaságfölkött. A rabszolgaság által létrehozott és a fehér férfi rabszolgatartóban megvalósult uralom majdnem kívül esik a történelmen és a tapasztalaton, de mégsem egészen. A háború próbára teszi a fehér férfi karakterét, azáltal, hogy elveszi az alapját, a lényegét, beledobja a történelembe és a veszteségbe. Azáltal, hogy az uralomnak ezt a veszteségét "bátorsággal" és "őszinteséggel", vidámsággal, takarékoszággal és munkakésziséggel zárta ki, a fehér férfi a káoszt és az uralom elvesztését kizárta a felszabadítottak és a kétségbeesésbe és a skrupulusok hiányába esett saját fajtársai feletti megújult uralomba,²¹⁰ a visszanyert mezőgazdasági, kereskedelmi és ipari gazdagságba és jólétbe, az ezredfordulóba és a történelemből, a Történelemből és az elbeszélő műveletekből.

A 6. fejezet még egyszer utoljára megismétli a régi és az új Dél történetét, a
Történelemben való kirekesztést és az eredeti békéhez és jóléthez való
visszatérés majdnem sikerét. Az öregek, amikor

²⁰⁸*Ibid.*, 250.

²⁰⁹*Ibid.*, 251.

²¹⁰*Ibid.* a bekezdésben említett tulajdonságok sorrendjében: 147-8, 142, 144, 143, és 240-1 (a

Grady írja belülről Történelem és történelem, az egykori rabszolgartatók

a legtöbbjük élete rozsdamentes volt. A bukott emberiség átka, a rabszolgaság az ő bölcsességük és jóságuk alatt nagyrészt elvesztette borzalmait, és a világ által elítélt, kiválóan működő igazgatással élt. Olyan civilizációt építettek köréje, amely gyengédségben és megnyerő kegyelemben talán még soha nem volt párja.²¹¹

A rabszolgaság felbomlása kizárta ezt a civilizációt az időbe és a térbe, és az egykori rabszolgartatók nehezen élnek a történelemben, a háború utáni

Dél"durvább és anyagiasabb napjaiban". Ahhoz,

hogyan abból az Édenből, ahol senki sem cselekedett önérdékből - "Jövedelem", válaszolta, "miért, fiatal barátom, egyetlen déli úriember sem árult soha baromfit!"²¹² - a béke és a jólét évezredébe lépjenek, nagyfokú anyagi

önérdékvolt szükség . Az

öregrabszolgartató fia 1865-ben hazatért a szegénységbe:

Baromfitárulni ? Hát, azt hiszem, igen! Eladja a tojásokat, aztán eladja a húst, aztán eladja a tollakat, aztán a baromfiól földjét felkaparja és eladja. Ezekből az egykor megvetett - bár nagyobb lélekkel, de árusítói pontossággal eladott - forrásokból újjáépítette családjáé vagyonát, és visszaadta apja függetlenségét.²¹³

Hogyan a Dél háború előtti (a Történelmen kívül fekvő) tökéletességét az új Dél (a Történelmen belül fekvő) erőfeszítései révén visszanyerje, hogy kizárja a történelem szegénységét, veszteségét és megaláztatását, Grady egy harmadik külső történet, az apa és fia viszonya felé mutat.

Gyakran látom őket - az öregembert, remegve és megöregedve, de boldogan a fia szívében és otthonában - a fiatal embert, aki megerősödött az új életében, és úgy véli, hogy az, bár fáradtságosabb, mégis szélesebb és jobb, mint amilyen a régi élet valaha is lehetett. És amikor együtt sétálnak - és gyakran így tesznek -, tisztelve és tisztelve a másikat, bár az életük messze van egymástól, észreveszem, hogy az öregember keze szeretettel keresi a fiatal ember vállát, és ott pihen, az ötödik parancsolat lovagga ütésével nemesítve azt, ahogyan oda helyezi a kimondhatatlan

²¹¹*Ibid.*, 253-4.

²¹²*Ibid.*, 256.

²¹³*Ibid.*, 257.

egy megtisztelt és hálás apa áldása!²¹⁴

Az új Dél mozgalmanak célja a történelemben *maga is* megzavarja ezt a

mozgalmat. A háború előtti tökéletességhez való visszatérés nevében, a Történelemben kívül, ahol nincs veszteség, szegénység és megaláztatás, ahol semmi sem zavarja meg a fehér rabszolgaartó urak uralmát és civilizációját, valamint fekete rabszolgáik boldogságát és elégedettségét, magát a célt, a régi Dél tökéletességét ki kell zárni a

Történelemből. Az apák nem élhetnek a jelenben, de a fiak nem cselekedhetnek anélkül, hogy ne térnének vissza az apákhoz, akiket ki kell zárniuk, hogy megmentésük, akiknek meg kell halniuk, hogy emlékezzenek rájuk, akiknek világa megzavarja az új Délt, és ki kell zárni őket, hogy az új Dél visszatérhessen hozzá, az általa kizárt tökéletességhez, és újra és végleg megmenekülhessen a Történelemtől és a Történelemtől.

A történelem és a Történelem ki nem zárásának büntetése a pusztulás és a káosz, a déli atlanti partvidék "elhagyott pusztasága", amelynek háború előtti ültetvényei a fekete rabszolgaságból virágoztak. "Fejedelemségek területileg, hercegségek bevételileg",²¹⁵ ezek az ültetvények támogatták "az államok legrégebbi és legjobb társadalmát" és a "szabadság bölcsőjét Georgiában".²¹⁶

uralom

tudatlanságát és babonáját jelenti, "amelynek makacssága" "szó szerint megbénítja a terület iparát".²¹⁷

A feketék szabadsága a fehér
alól az új Délen a feketék

Ez a pusztulás és tudatlanság történelem, és Történelem. A történelemben ki kell zárni, a pénz és a gazdagság, a történelem tényei. Andrew Carnegie helyreállította Dungeness-t, a forradalmár Nathaniel Greene tábornok régi otthonát, a háború előtti "hektárnyi" rózsakertekkel és sugárutakkal.²¹⁸

²¹⁴*Ibid.*, 257-8.

²¹⁵*Ibid.*, 260.

²¹⁶*Ibid.*, 261.

²¹⁷*Ibid.*, 262.

²¹⁸*Ibid.*, 263.

Az északi milliomosok kizárták a pusztaságot és a kietlenséget, és a háború előtti Éden kezdett visszatérni.

A közeli Jekyll-szigetet egy északi férfiakból álló klub vásárolta meg, akik már több mint félmillió dollárt költöttek, és még csak most kezdték el. A Jekyll-szigetele van vaddal . Mindenfélekacsafajok töltik meg a mocsarakat és a tavakat. Fűrjek teszik zenéssé asűrűjét. Több mint kétszáz szarvas van egy hajtásban Vadpulykák, mókusok és opossumok bőven. Az angol fácánokat betelepítették elképesztően elszaporodtak. A tulajdonosok el vannak ragadtatva Jekyll's-től, és Tuxedo riválisává kívánják tenni.²¹⁹

A tökéletesség az Éden.

A történelemben, a vásárlás és eladás, a gyártás és a gazdálkodás világában a fiak kizárják a veszteséget, a pusztulást és a pusztulást, és visszanyerik a tökéletességet.

Micsoda húzás volt! Át a háború hamuján és pusztaságán, fel a hegyre, lépésről lépésre, semmi sem biztos - még az útsem! Akadályozva, félrevezetve, de mégis mindig egy kicsit feljebb haladva, míg - mondjuk ki - a csúcstól elérjük, és a többi már könnyű! Éhezés kétségbeesett napjai - akísérletezés kétes napjai véget értek. És most a világ tanúja lesz egy olyan változásnak déli országokban, amely alig kevesebb, mint varázslatos földet előkészítették - a magot bevetették - az apró hajtásokat ápolták a veszélyponton túl - és eljött a hatalmas termés napja!²²⁰

Idővel közeledik az idők vége.

Már csak az van hátra, hogy a veszteség és a megaláztatás kizárásával végleg kivonják a történelemből a délieket, a kizárást, amelyre Grady az első fejezetben rámutatott, de feladta

.A könyv legvégén azonban ismét erre a történetre irányít. Amúltról nem lehet lemondani.

A déliek nem ismerik el, hogy az ügyük a háborúban, amelyért apáik harcoltak, "gonosz és rossz" volt.

Nem lennének méltóak azokhoz az atyákhoz, ha így tennék. Sem a nemzeti közösséghez. Véglegesnek fogadjuk el a kard döntését, amelyhez atyáink folyamodtak.

²¹⁹*Ibid.*, 264.

²²⁰*Ibid.*, 267-8.

Tökéletes hűséggel és őszinteséggel vállaltuk a kezünkbe kerülő új munkát, és semmi mást nem reméltünk, mint hogy jólvégezzük ezt a munkát. Ennél messzebbrenagylelkű emberek nem kérhetnek tőlünk messzebbre bátor és önbecsülő emberekmehetnek.²²¹

A déli fehérek elfogadják a háború döntését, "önkényét", de a

veszt

eségetnem.

Aves

zteség meg nem nevezett, passzívan kirekesztett marad, a veszteség következményeivel együtt, a déliek lojalitásának és a háború döntését elfogadó déliek őszinteségének kérdéseivel együtt.

De a feloldás még ennélis nehezebb. A veszteséget nem igazán lehet kizárni azzal, hogy passzívan, passzívankihagyjuk. Jobb lenne, ha a veszteséget aktívan kizárnánkvalamilyen újfajta győzelemmel. Grady egy ilyen megoldás felé irányít a könyv legvégén, ahol "egy idős, fekete ruhás hölgy" Ohióból úgy bocsát meg, hogy behódol egy georgiai konföderációs háborús veteránnak .

"Harcoltál a lázadókkal Gettysburgnál?" "Az a megtiszteltetés ért, asszonyom!"
"A férjem meghalt abban a csatában."
"Sok nemes és ártatlan szívnek okozott bánatot, asszonyom!"
"Azt akartam mondani, uram, hogy végre..." A hang elakadt; a szemek megteltek; a fej lehajtott - és az özvegy némán megragadta a grúz kezét, és szerető, megbocsátó szorításban tartotta!²²²

Az északiak keresztényi szeretetbenalávetik magukat a délieknek, nők a férfiaknak. Mindannyiunknak - írja

Gradya szöveg utolsó mondatában - ott kell nyugodnunk, "ahol az ohiói hölgy nyugodott".²²³

A történet végleg eltávolítja a Délt a Történelemből, visszaadja a háború előtti tökéletességet, jólétet és amerikaiságot, a vereség, a gyanakvás, a megaláztatás, a függőség és a veszteség tényei nélkül a fehérek számára, és alárendeltséggel, jóléttel és elégedettséggel a feketék

számára

Atörté

net, sugallja *Az új Dél*, megállhat, legalábbis amilyen hamar csak megállhat, mert nem lesz semmi

²²¹*Ibid.*, 271.

²²²*Ibid.*, 272-3.

²²³*Ibid.*, 273.

106

már nincs mit elmondani, nincs több zavaró tényező, amit ki kellene zárni.

Ez az új Dél története, Grady *Az új Dél* története, amelyre végig, és egészen kifejezetten rámutat, arra szolgál, hogy megállítsa önmagát azzal, hogy eltávolítja a Délt a Történelemből.

Ez a leállás azonban a megőrzéstis szolgálja. Atörténet szinte kizárja a feketéket.

A történet szintekizárja a háború és az újjáépítés, a szegénység, a vereség, a behódolás és a fehér megaláztatás zavarát. A kizárás szükségessége

felhívja a figyelmet a lehetséges kudarcraKülönben is, ezeket a dolgokat

még nem zárták ki teljesen . Atörténetnek még nincs teljesen vége.

Grady időn belül ír, ahogy kellA Délnek az ezredfordulón, a tökéletesség visszanyerésével a kezdeti stációba visszatérve, nem lenne szüksége történetekre, és nem is lenne története, mert a Történelem eltűnne, és a történelem - a hiány zavara - többé nem irányítaná az elbeszélői műveleteket.

A feloldás, a végső stáció azonban nem egészen tökéletes.Az igazság és a hamisság még mindigegyszerre fordul elő, és szakítja meg a történetet egy új történetbe.

Másként lehetetlen lenne. Nemcsak azok a hiányok, amelyeket Grady kifejezetten megnevez, hanem azok is, amelyeket soha nem is említ, csak passzívan,

megzavarják ezt az utolsó végső stagnálást.Apák és fiúk majdnem kibékíthetnék múltat és jelent, majdnem, és a mezőgazdasági és kereskedelmi (és ezzel együtt ipari) Dél, majdnem

teljes alárendeltség és elkülönülés kizárhatja a faji zavarokat, majdnemA fehér farmerek, akik egyre jobban és jobban eladósodnak, függőségbe és szegénységbe zuhannakszinte említés nélkül kizárhatók (a

Gazdák Szövetsége megjelenik a 221. oldalon, és a hitelrendszer eltörlése, és így a fehér

farmerekszegénységének és függőségének megszüntetése is az ő

érdeme) A délen növekvő bér munkásosztály, gyakran
nők és gyerekek, a déli gyár iparban dolgozó "szerelőkkel" és "kézművesekkel"²²⁴ szinte
kizárható.

²²⁴Ibid., 206 és 229.

De nem egészen a feketéknek 1890-es Új Dél megjelenését követő 15 évszaka, a jogfosztás és a Jim

Croweszkalálódása révén még inkább ki kell zárni a társadalomból. Az egyre növekvő számú elszegényedő fehér farmer 1891-ben és 1892-ben politikai lázadásba robban, és a faji szolidaritás nevében meg kell őket csalni, majd nagyrészt jogfosztani kell őket, amit Grady nem jósolt meg, de egy olyan módszerrel, amit ő nagyon is megértett: "A fehérek megértik, hogy a legkisebb megosztottság a részükről feléleszti a "néger felsőbbrendűség" és a fehér megaláztatáskétségbeesett napjait". "Mindennél megegyeztek abban, hogy erkölcsi és gazdasági kérdésekben elsüllyesztek nézeteltéréseiket és szilárd és töretlen sorokat mutatnak ennek az idegen és veszélyes elemnek.

"²²⁵ A fehér nézeteltérések kizárása kicsit több munkát igényel, de sikerül. Az osztály kizárva, majdnem.

Az általam elmesélt történet sokkal kevésbé bonyolult, mint amennyire lehetne, de azt hiszem, a lényege pontos. Grady története azzal, hogy a

történetmesélés leállítását, magának a megszakításnak a kizárását célozza, azoknak

kedvez, akik a kizárást végzik, akik ezt a bizonyos történetet mesélik, a sikeres fehér, férfi kisebbségnek, akik a déli politikai, társadalmi és gazdasági életet irányítják, és akik ezt az irányítást örökre a helyére akarják fagyasztani. Grady kirekesztésről szóló története pontosnak bizonyult, bár férfiak e rétegének a Történelemből való kitörési képessége korlátozottnak bizonyult. *Az Új Délben az a legfigyelemreméltóbb, hogy végül a könyv története megoldotta a problémáját, legalábbis átmenetileg. Ha *Új Dél* nem is törölte el a történelmet, fontos dolgokban úgy tűnt, hogy egy időre lelassítja, sőt megállítja azt.*²²⁶

Az előző vitában azt találom a legérdekesebbnek, hogy sok déli történész ugyanarra a következtetésre jutott, mint én, anélkül, hogy végig kellett volna mennie ezen a meglehetősen

nehézkes vitán.

²²⁵*Ibid.*, 242.

²²⁶Hogy az *Új Dél* hogyan csinálta ezt, az egy másik kérdés. Sikere a meggyőző erejétől függ, elgondolkodtam, de ez sokkal több vitát igényel, ami nem kapcsolódik közvetlenül a narratív műveletekhez.

az elmélet bonyolult és gyakran látszólag erőltetett alkalmazása a bizonyítékokra, a "narratív művelet" alkalmazása a narratívára.

Mi a gyakorlatlényege? Számomra részben az a lényeg, hogy lássam, működik-e

.Szerintem működik, de még sok gyakorlásra van szükségem, hogy kevésbé tűnjön erőltetettnek.

Sok olvasó számára azonban ez a pont felveti a kérdést.Úgy gondolom azonban,több oka is van annak, hogy mind a történészek, mind az irodalomkritikusok megfontolhatják ezt a fajta elemzést .is, a módszer megmutatja, hogy egész osztályokat és társadalmakat mozgató feltételezések megtalálhatók egy-egy szövegükegy bekezdésében, sőt egy mondatában is. Nem hiszem, hogy Gradyegyedülálló abban a képességében, hogy olyan minimális történeteket fűz össze, amelyek megvilágítják társaifeltételezéseit. Ójó, de a társai is beszélnek rajta keresztül.²²⁷ Grady fénytörő, talán jobban, mint sokan mások, de reflektális. Az elbeszélő műveletek gondos olvasása módot ad az olvasónak arra, hogy a reflexiót a legkorábbi, legegyszerűbb és talán legabszolútabb megnyilvánulásában, egyetlen mondatban vagy bekezdésben ragadja meg.

Ráadásul, bár azt találtam, amit sok más képzett ember is megtalálhatott, és talált is, egy a déli történelemben viszonylag járatlan, sőt talán szinte teljesen járatlan ember is sok mindent megtalálhatott abból, amit én találtamAz elbeszélő műveletek alkalmazásával a történelemsokkal szélesebb közönség hozzáférhetőbbé tehető jó irodalomkritikusok sokáig ezt tették az amerikai irodalommal . narratív műveletek elemzésének használata azonban egyértelművé ésalkalmazhatóvá teszi ezt a tevékenységetszövegek sokkal szélesebb körére, beleértve a filmeket, fényképeket és képeket is, és megmutatja, hogy ugyanazon anyagból milyen jelentős számú lehetséges történetet lehet felépíteni.

²²⁷Ez Bakhtin dialogikus szövege. Lásd például Bakhtin, *The Dialogic Imagination*, 260-421, különösen 276-80, és Bakhtin, *Speech Genres and Other Late Essays*, "The Problem of Speech Genres" és "The Problem of the Text in Linguistics, Philology, and the Human Sciences", különösen 69, 89, 111 és 126. A szöveg problémája a nyelvészetben, a filológiában és a humán tudományokban.

A külső jelölések nem csak segítenek feltárni azt a tág kontextust, amelybe bármely szöveg illeszkedik, hanem a kontextus feltárását is egyértelműbb feladattá teszik. A legtöbb gondos olvasó, függetlenül attól, hogy milyen képzettséggel rendelkezik, felismeri a történet és a szöveggörnyezetközötti kapcsolatot . narratív műveletek és a külső jelölők használata azonban ezt az erőfeszítést inkább szükségessé teszi, mint választás vagy képzés kérdése.

Végül pedig az elbeszélő műveletek segítenek hangsúlyozni és megmagyarázni bármely történet - legyen az történelmi vagy egyébkonstruált jellegét. És hogy az olvasó az, aki konstruál, bár olyan utak mentén, amelyekre a szöveg mutat . narratív műveleteknek ez az elmélete megköveteli, hogy az olvasó "szerzővel" együtt felelősséget vállaljon összes befogadói történetükért, és ezáltal segít feltárni nemcsak az írás politikai természetét, hanem az olvasás politikai természetét is, amire hamarosan a saját történetembenvisszatérek. Elég itt annyit mondanom, hogy a megszakítás és akizárás, a kezdeti és a végső stáció, a befogadói és befogadói történetek szempontjából történő olvasásokkal nehezebbé teszi, hogy a szöveggel kapcsolatban tisztán szubjektív álláspontot vegyünk fel. Úgyis minden csak vélemény, és ami "odakint" van, az teljesen az én konstrukcióm - vagy tisztán objektív álláspont -, az "Igazság" egyedül "odakint" van, és nekem csak fel kell fedeznem . Az elbeszélés, akár csak az idegrendszerem, bizonyos pillanatokon és helyeken keresztül működik. Amikor én vagyok a saját működésem - megfigyelt és átélt mozgás, irány és sebesség egyaránt²²⁸ - az "objektív" és a "szubjektív" ugyanannak a dolognak az aspektusai válnak, az elbeszélő működése, amelyet én konstruálok, miközben az engem konstruál.

X.

De mi a helyzet a

"szerzőkkel?

Mi a helyzet Henry

Gradyvel? Végül is ő "írta" a *The New*

²²⁸Straus, *Az érzékek elsődleges világa*, 301-2.

Délre.

Nos, mindenesetre a minimális történeteket leírta, és
összef
űzte őket. Olyan anyagokat
tett bel
e, amelyek célja, hogy inkluzívabb történetekre irányítson engem.

Grady, akárcsak én, úgy alkotta a történeteit, ahogy azok alkották
öt Nem
ő alkotta meg a történeteiben szereplő történeteket . Ő tette őket oda.
Meghatározta a sorrendjüket A lehetősége a szükségszerűsége
redukálta, a lehetségeset arra, ami volt Ebben az értelemben ő alapozta
meg az én történetkészítésemet. A befogadóbb történeteimet az általa biztosított anyagokból
építem fel.

Grady történeteket fűz egymás mellé, és a szövegben található összes belső és külső
jelzőt - a módosítókat, a kapcsolódó beszédrészeket - úgy véli, hogy bizonyos lehetséges,
inkluzívabb történetek felé irányít engem. Ő adta meg nekem az anyagot a
befogadóbb történetekhez, bár nem írhatta ki őket, mert ha kiírta volna, akkor írásukban csak
minimális történetek sorozatai lennének, mint az én enthümémim. Más szóval, az
inkluzívabb történet Gradyből alkotok ha leírom, számodra (és számomra, bár némileg
másképp, mert emlékszem az általam alkotott inkluzívabb történetre) csak minimális
történetek sorozata lesz. Ezért mondtam korábban, hogy lehetetlen egyidejűleg
leírni, hogy egy minimális történetet olvasok és hogy egy befogadóbb történetben használom
fel . Az egyidejűség nem teszi lehetővé annak lehetetlenségét, hogy egy átfogó
történetet írjak le.

De Grady és én meg akarjuk magunkat és másokat is meggyőzni

valamiről Ez ír

ás oka, a lehetőség redukciója - amit meg lehetne írni, ami követhetné ezt a minimális történetet
- arra, ami van - a minimális történetre, ami valóban követi, amit ő és én írunk. Az
énátfogóbb
történetemnek az ő bekezdésén belül kell feküdnie az ő minimális történeteiben belül, és azokból
kell kiindulnia.

És ez így is van.

A sors iróniája, hogy én sem tudok, ahogy Grady sem, pontosan eligazítani a befogadóbb

történet, amit elakarok mesélni. Az én történetem, amelyet én is ugyanúgy megalkotok, mint Grady az övét, számodra, ahogy Grady története számodra - és számodra, rajtam keresztül - minimális történetek sora, amelyekből te még átfogóbbakat alkotasz. Gradyhez hasonlóan én is sok lehetőséget kizárok, és irányt mutatok a műveletnek, de ezen túl nem irányíthatlak benneteket. Az én befogadóbb történeteim számodra, ahogy Grady történetei számodra - és számodra rajtam keresztül - tapasztalatok, zavarok, amelyeket ki kell zárnod a saját történeteidből, történetek, amelyek rajtad kívül mások számára is csak tapasztalatok, zavarok.

Tehát neked, ahogy nekem Gradyvel, és az összes többi emberrel, akiknek a történeteit olvasom, jócskán van játéklehetőséged arra, hogy befogadóbb történeteket hozz létre, bár természetesen a történetek, amelyeket te és én hozunk létre, nem születnek vadonatújnak mert ők alkotnak minket, miközben mi alkotjuk őket. Az én minimális történeteimből olyan inkluzívabb történeteket hozhattok létre, amelyeket én soha nem akartam. Lehet, hogy kihagyjátok (de nem teljesen, mert én teremtem meg a terepet) a befogadóbb történeteket - a jelentést -, amelyeket én akarok, hogy teremtsétek. Mindannyian megalkotjuk a saját történeteinket, ahogy azok alkotnak minket. A történetek, amelyeket egymáshoz fűzünk összekötnek bennünket; a játék szétválaszt bennünket. A metonímia tehát életbentartja a metaforát. Így az igazság egyszerre jelenhet meg hamissággal, a különbség a hasonlósággal, a szükségszerűség a lehetőséggel és a szabadsággal, amelyek mindegyike, beleértve a metonímiát és a metaforát is, lehetővé teszi a másikat. De csak mint műveletek. Műveleteken kívül csak jelölések, amelyek bármilyen hamisításhoz rendelkezésre állnak, és csak azoknak hasznosak, akik uralkodnának vagy uralkodnak.

Most már egyre közelebb kerülök ahhoz, hogy miért érdemes a történeteket

megismételni. A befogadóbbtörténetek konstruálása azt sugallja, hogy egynél több kapcsolatot viselek bármely történethez .

Egy történet belsejéből nézve a megszakításönkenyesnek és megmagyarázhatatlannaktúnik. VegyükGrady-szakasz csupasz első történetét, a "South is (South)"-t.Belülről nézve a "South is" történet nem kapcsolódikikmás történetekhez , csak azösszefüggés révén .Nem tudom megmagyarázni a megszakítást . Nem találok okot arra, hogy miértkellene megkérdőjelezni aDélt, vagy hogy ki kérdőjelezi megNem tudok kapcsolatot teremteni a történetek között.

belülről, mivel egyszerre csak egy minimális történetben lehetek . történeten kívülre lépve azonban egy befogadóbb történetet tudok létrehozni, és tisztázhatom a rejtélyek egy részét.

A "South is (South)" mondat mint történet csak egy kis része annak a párbeszédnek, amelyet Grady a világában másokkal folytat, egy hosszú történet sorozatnak a déli történelemről, a polgárháború előtti régi Dél, a rekonstrukciós Dél és az új Dél identitásáról .

A mondat a polgárháború és az újjáépítés déli tapasztalatairól szóló történeteket jelöli, az erőszak, a halál, a veszteség, a szegénység és - egyesek számára - a szabadságélményét . Ez a bizonyos kismondatos történet, a "South is (South)", legalábbis az összefüggés révén milliányi más történetre reagál. Mindezek a történetek kizárják a tapasztalatot, rácsként szűrik azt, a megszakítás kizárásának forrásává válnak, akárcsak magaa megszakítás. A történetek egyszerre mindhárom dolog. Mint rácok, a cselekvések irányításával kizárják a zavarást. Egyúttal saját maguk hiánya is, ami megköveteli a zavarás kizárását, ami ők maguk is . És mint minimális történetek, valójában leírják ezt az egész művet, a történetek működését: "Dél az (Dél)

Az, hogy a történetek egyfajta rácsként szolgálnak a tapasztalatok szűrésére, szinte mindenki, aki a narratívák foglalkozik, megtapasztalta már. "[A]z elbeszélés - írta Arthur Danto 1965-ben - egystruktúra, amelyet az eseményekre kényszerítenek, egyeseket másokkal együtt csoportosítanak, és egyeseket mint nem relevánsakat kizárnak. "229 Gerard Genot 1979-ben szó szerint rácsként írta le az elbeszélés funkcióját .

A narratíva egy *stratégia* : valójában abból áll, hogy létező összes kapcsolat közül kiválasztja a kapcsolatok egy rész halmazának egy sorozatát".²³⁰

Bakhtin és Medvegyev 1928-ban, Bakhtin pedig 1934-ben és 1935-ben utalt a rácok létezésére, bár nem beszéltek róluk. Medvegyev/Bakhtin elképzelése a

"társadalmi értékelésről"

²²⁹Danto, *Analytical Philosophy of History*, 132. Lásd még: 137-8

²³⁰Genot, *Elements of Narratives*, 22. Genot dőlt betűs szavai.

amely "egy adott társadalmi csoport életében egy egész korszak főbb történelmi céljait" alkotja meg, és egyesíti azokat "a korszak percével és a nap híreivel", egyfajta rácsnak tűnik, amely egy egész társadalom vagy osztály rendjét összeköti az egyén mindennapi tapasztalatával.²³¹ Bahtyin "tekintélyelvű diskurzus" és "belső meggyőző diskurzus" fogalma nyilvánvalóan a tapasztalat értelmezésének kétféle rácsától függ, az előbbi egy széles körben elfogadott és merevebb, az utóbbi egy személyesebb, rugalmasabb rács.²³²

A "kódok", amelyeket Roland Barthes 1970-ben Balzac *Sarrazine*-jában talált, egyértelműen rácsok.

"Jelentésük" "ereje" a "rendszerezésük fokától" függ, és attól, hogy milyen nagy a benne foglalt "elemek száma", "mennyire átfogónak tűnik a kód, milyen széleskörűnek tűnik a magyarázata.

" Azegész *S/Z a*

"Sarrazine" című történetben szereplő kódokról szól .Barthes

koránmegnevezi az általa használt öt kódot, majd a könyv további részében alkalmazza őket.²³³

Frank Kermode gondolata, miszerint "elképzeléseink arról, hogy milyen az élet... eleve az elbeszélésből származhatnak", megköveteli, hogy az elbeszélés rácsként működjön, az élet értelmét rendezve magyarázza meg, kiszűrve bizonyos tapasztalatokat a magyarázat céljaira.²³⁴

Mieke Bal érvelése,

miszerint a fabulák "az emberi "események logikájának" igényei szerint" épülnek fel, valamiféle rácsot követel meg, amely meghatározza, hogy mi lesz az események logikája.²³⁵

Michel Serres 1982-ben ugyanezt a fogalmat alkalmazta "hihetetlen kakofóniánk hihetetlen kakofóniájára".

²³¹M. M. Bakhtin és P. N. Medvedev, *The Formal Method in Literary Scholarship: A Critical Introduction to Sociological Poetics*, kartonozott kiadás, fordította Albert J. Wehrle, Cambridge: Harvard University Press, 1985, először 1928-ban jelent meg, 121. o., magyarul: *A Formal Method in Literary Scholarship: A Critical Introduction to Sociological Poetics, angolul: The Formal Method in Literary Scholarship*

²³²Bakhtin, *The Dialogic Imagination*, 345-6.

²³³A kódokat a 18-20. oldalon vázolja fel .Az idézet a 154. oldalról származik .

²³⁴Kermode, "Secrets and Narrative Sequence", 83.

²³⁵Bal, *Narratológia*, 12.

" empirikus határán", ahol mindennek megvan a magasajátos neve, "a jelentés a zajba merül", és a kommunikáció és a jelentés megszűnik.²³⁶ A szervezet minden szintjén egy szűrő, vagy "egyenirányító" (Serres szereti a gépi és elektromos metaforákat) fordítja ezt a "zajt" információvá azáltal, hogy egy részét kizárja, a többit pedig átengedi.²³⁷ Az én idegrendszerem isígy szerveződik.

"...[testünk perifériás receptorai által fogadott érzékszervi információk nagy részétvégül ki kell szűrni és ki kell iktatni az agyban, hasonlóan ahhoz, ahogyan figyelmen kívül hagyjuk a talajt, amikor az alakra összpontosítunk."²³⁸

Végül Tzvetan Todorov a rácsok fogalmát, a szó tényleges használatával, az olvasásra alkalmazta. "Minden művet újraír az olvasója, aki ráerőltet rá egy új értelmezési rácsot, amelyért általában nem ő a felelős, hanem amely az ő kultúrájából, az ő korából, egyszóval egy másik diskurzusból érkezik hozzá".²³⁹

A történetek rácsként politikává válnak. Catherine MacKinnon 1987-ben a pornográfiát úgy elemezte, mint a "társadalmi valóság konstruálásának" és a nők kitalálásának eszközét, a női szexualitás társadalmi szerveződését, mint ami más, függő és a férfiak által felhasználandó. Ehhez olyan rácsokra van szükség, amelyek tapasztalatokat és az észleléseket kirekesztés alapján szelektálják és szervezik.²⁴⁰

Hayden White 1987-ben rámutatott erre. Mivel a történelmi narratívák egyfajta rácsként működnek, hogy megkülönböztessék azokat az eseményeket, amelyek "méltóak arra, hogy feljegyezzék őket, és azokat, amelyek nem méltóak rá", szükségük van egy politikai, gazdasági és társadalmi rendre, amelyre a döntést alapozzák. A döntés meghozatala, a narratíva legitimálja a rendet.

²³⁶Serres, *Hermes*, 69-70.

²³⁷*Ibid.*, 78-9.

²³⁸Kandel, *et. al.*, *Principles*, 462-4.

²³⁹Todorov, *Bevezetés a poétikába*, xxx.

²⁴⁰*Feminizmus változatlanul*, 173, 155 és 8.

amelyen az elbeszélés alapszik.²⁴¹

Teun van Dijk 1976-ban elég pontosan leírta, hogy a narratívák mint rácsok hogyan legitimálnak bizonyos elrendezéseket és rendeket [A]z elbeszéléstapasztalat egyfajtamodelljének szerepét játssza, amelyhez képest a jövőbeli (inter-)cselekvés és annak sikerének esélye megfelelően tervezhető és értékelhető. ²⁴² A narratíva lehetővé teszi használójának, hogy megkísérelje megtervezni a jövőbeli cselekvést azáltal, hogy a múltbeli tapasztalatokból kizárással felépített mintát ad neki. Ez a minta, mivel azt mutatja, hogy bizonyos körülmények között B látszólag követi A-t, azt sugallja a felhasználónak, hogy hasonló céljérése érdekében hasonló mintát kíséreljen meg. A narratívák a tapasztalatok rácsaiként szolgálnak, amelyek létrehozzák azokat a térképeket, amelyek segítségével az emberek utat törnek maguknak a tapasztalatok zavarain keresztül, újabb térképeket készítve.

Ezek a történetek rokonságot mutatnak azokkal az idegi térképekkel, amelyeket segítenek felépíteni és módosítani, és amelyekben megalapozódnak.

Az érzékszervi rendszerek legszembetűnőbb jellemzője, hogy a perifériás receptív felület - a szem retinája, a belső fül csigahártyája vagy a bőr - térbeli kapcsolata az egész központi idegrendszerben megmaradnak. Például a retina szomszédos sejtcsoportjai a thalamus szomszédos sejtcsoportjaira vetülnek, amelyek viszont a látókéregszomszédos régióra vetülnek. Ily módon az agy minden egyes szintjén megmarad egy vizuotopikus neurális térkép, a látómező rendezett térképe.²⁴³

A testfelszín ugyanígy reprezentálja a szomatotópos neurális térképeket;²⁴⁴ a hangot

²⁴¹Hayden White, *The Content of the Form: Narrative Discourse and Historical Representation*, Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1987, 22. Lásd még, 86., és White, "The Value of

Narrativityteljes cikket.

²⁴²van Dijk, "Philosophy of Action and Theory of Narrative", 310-11.

²⁴³Kandel, *et. al.*, *Principles*, 280. A vizuotopikus térképekhez lásd még: 426,

445-6. ²⁴⁴*Ibid.*, 280, 539, 710.

spektrum a tonotopikus neurális térképekben;²⁴⁵ és motoros pályák a motoros térképekben.²⁴⁶

A neurális térképek feladata, hogy a perifériás idegrendszerből származó információkat kizárással olyan jelekké integrálják, amelyek egy cselekvést vagy mozgást előidéznek vagy beállítanak (beleértve a leállítását és elindítását),²⁴⁷ végül teljesen kizárják a zavarást.

Ezek a térképek lényegében neurális pályák térbeli viszonyát jelentik az idegrendszer egy adott helyén. A narratívákhoz

hasonlóan ezek az idegpályák is módosulhatnak a tapasztalatok által, ezt a módosítást nevezzük tanulásnak.²⁴⁸ A térképek tehát a tapasztalat hatására módosulnak; a

rácsok változnak, ahogy új zavarok kerülnek kizárásra. Az idegizavarok a pályákon haladnak végig, kronotopikus rácsok, amelyek a kizárás révén rendeződnek, és közben jelentést konstruálnak.²⁴⁹ A referenciális elbeszélések, a

személyes rácsok ugyanezt teszik velem, mint egyénnel, kizárva a tapasztalatokat a befogadóbb történetekbe, megalkotva saját egyéni jelentéseimet.

A résztvevő történetek ugyanezt teszik velem, mint társadalmi lényel, azáltal, hogy az egyéni tapasztalatokat és a referenciális történeteket kizárják a történetünkéből, a jelentésünkéből.

Minden rács megszűri a tapasztalatok áramlását, de a társadalmi rácsok csak a személyes rácsokon keresztül szűrnek. Csak az egyéni emberi lények tapasztalnak és cselekszenek, az általuk alkotott történetek teszik őket. A történetek lehetnek kollektívak, és az általuk alkotott emberek mindegyike hasonló módon cselekedhet; mindannyian ugyanazt a zavart oldják meg azzal, hogy ugyanúgy kizárják őket. Egyéni túli kollektív identitás tételezése amely önmagában cselekszik, azonban reménytelenül összezavarná a narratívát és a politika problémáját, amit a hatalmasok szeretnek. A kollektív cselekvés fogalmát ugyanolyan könnyen kezeli a

²⁴⁵ *Ibid.*, 280-1, 494

²⁴⁶*Ibid.*, 281, 531, 610.

²⁴⁷Lásd például az *ibid.* VI. részét, különösen a 35., 38., 39., 40. és 41., valamint az 597. és 627. fejezetet.

²⁴⁸A pályamódosításról lásd: *ibid.*, 24-7. és 65. fejezet, különösen 1024-5.

²⁴⁹*Ibid.*, 29.

közös történetek, mint egy kollektív szereplő által, egy olyan szereplő által, akinek - nem meglepő módon - mindig van, vagy szüksége van egy vezetőre, és mindig

megvezetik. A kollektív szereplő felállítása pedig elrejtí az érdekesebbkérdést, hogy miért csinálják az emberek néha ugyanazt, de nem mindig ugyanazt.

Tehát, bár csak én hozhatom létre a történeteimet, és csak engem hozhatnak létre a történeteim, mivel együtt kell élnem másokkal, a történeteimet és a narratív rácsokat azokból a történetekből építem fel, amelyeket másoknak mondok, és azokból, amelyeket ők mondanak nekem.

Ez nem feltétlenül progresszív jelenség, bár intervallumok és egyénesetében lehet, hogy az.

Az egyének néha tanulnak a tapasztalatokból, a kis csoportok talán igen, de a nagy csoportoksoha . Emellett a változások valószínűleg nem lehetnek mindig progresszívek, mertrészben a változó tapasztalatokra reagálva következnek beameyeknek nincs más mintájuk, mint amit a történetek adnak.

Ahhoz, hogy arról beszéljünk, hogy a minimális történeteket miért zárják ki társadalmilag az egyre befogadóbb történetekből, és mi történik, amikor ez megtörténik,

..... hasznosnaktaláltam Bakhtin "kimondását". A "kimondás-

legalábbis az írott szövegekben - jelenthet egy szót, egy mondatot, egy bekezdést, több bekezdést, egy könyvet, egy könyvsorozatot vagy egy

..... életművet.Egymegnyilatkozást a "

..... beszélőkváltozása jellemez [i]k.[A]zelejét megelőzik mások megnyilatkozásai

[amelyekre válaszol], és a

végét mások reagáló megnyilatkozásai követik (vagy, bár lehet, hogy néma, mások aktív reagáló megértése, vagy végül egy ezen a megértésen alapuló reagáló cselekvés)."250

Bahtyin és a csoportjához tartozók számára a "jelentés" ígyépül fel. A

jelentés nema világ vagy a kijelentéssajátja. " A jelentésbeszélő
és a hallgató közötti interakció hatása, amely egy adott hangkomplexum anyagán keresztül jön
létre. "251 A jelentés,
akárcsak a történetek, egy olyan művelet, amelyet egy komplex tapasztalati, osztály-, nyelvi,
nyelvi komplexumon folytatott párbeszéd hoz létre,

²⁵⁰Bakhtin, *Speech Genres and Other Late Essays*, 71. A zárójelek Bakhtiné, a zárójelek a következők
az
enyé
m. ²⁵¹Volosinov, *Marxizmus és nyelvfilozófia*, 102-3. A dőlt betűk VolosinovéLásd
még46 és
Bakhtin és Medvegyev, *A formális módszer az irodalomtudományban*,
103.

kulturális és történelmi háttér.

...[A] nyelv történelmi létezésének bármely adott pillanatában tetőtől talpig heteroglot: jelen és a múlt, a múlt különböző korszakai, a jelen különböző társadalmi-ideológiai csoportjai, irányzatok, iskolák, körök stb. közötti szocio-ideológiai ellentmondások együttesét képvisel mindez testet öltve.

A heteroglosszia e "nyelveisokféleképpen keresztezik egymást, új, társadalmilag tipizáló "nyelveket" alkotva."²⁵²

A jelentés kronotopikus, időben és térben történő művelet, ami ismét rámutat a történetek és az

idegrendszer működése közötti

rokonságra

:"A jel jelentését - legyen

az vizuális vagy tapintási, érzékszervi vagy motoros - nem maga a jel határozza meg, hanem az

a sajátos útvonal, amelyen végigmegy."²⁵³

Én csak egy kicsit kiegészíteném Bakhtint és Kandelt. Nekem úgy tűnik, hogy a párbeszédinkluzívabb történeteket konstruálom, amelyek a konstruálása "jelentés.

A párbeszéd társadalmilag a kirekesztés által termelt jelentést, a kevésbé inkluzív történetek kirekesztése által, amelyek "hasonlatosságai" a

kirekesztőjük, a inkluzívabb történetfelé mutatnak. Ezt a műveletet az emberek

"jelentésnek" nevezik, ami természetesen a kevésbé befogadó történet kronotopikus

kirekesztését jelenti befogadóbb történet által. Időben

és térben az én történetemet és a te történetedet kizárja a mi történetünk.²⁵⁴ A "mi"

és a "miénk" metaforájára mutató "hasonlatosságaink" teszik a mi történetünket

és a mi jelentésünket, teszik "minket" és a mi társadalmunkat azáltal, hogy kizárnak minden

különbséget és a metonimikus lehetőségét annak, hogy akármilyen történet következik.

Ezen a metaforikus módon az emberek befogadóbb történeteket építenek a kevésbé befogadó történetek kizárásával.

²⁵²Bakhtin, *The Dialogic Imagination*, 290-91.

²⁵³Kandel, *et. al.*, *Alapelvek*, 29.

²⁵⁴Bakhtin számára "a megértés csak a válaszban teljesedik ki". (Bakhtin, *The Dialogic Imagination*, 282. Lásd még Bakhtin, *Speech Genres and Other Late Essays*, 91., 119-20.).

Nem az oroszok az egyetlenek, akik ilyen elemzésekkel rendelkeznek. Barbara

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3810313>

Herrnstein Smith 1981-ben cselekményt és mint on Narrative, poétikába című könyvében (xxx) szintén Bahtyinéhoz hasonlóan érvel. nagyon hasonló álláspontot párbeszédethangsúlyozza. III: Narrative Versions, Narrative Theories," 217-28.) Todorov, Bevezetés a alakított kibár ő a történetmesélést mint (Barbara Herrnstein Smith, "Afterthoughts

a saját és mások minimális és kevésbé befogadó történeteinek kirekesztésére utaló és azt kiváltó "tetszés"-eket használva végigmennek az enthümémák által leírt műveleten, hogy saját történeteiket létrehozzák, és saját történeteik által létrehozzák őket, miközben segítenek létrehozni másokét és a

csoporttörténeteit.

És

mindeztellenére, hogy ezeknek a befogadóbb történeteknek a kifejezése csak a minimális

történetekmetonimikus sorozata lehet.

A jelentés a

történetmesélés mellékterméke, nem pedig a lényege, egyidőben és helyen végzett

művelet neve amely soha nem szűnik meg ismétlődni.

A párbeszéd minden egyes története, akár a megszólaláson belül, akár a megszólalások között, arra törekszik, hogy megváltoztassa azt, ami utána következik, azáltal, hogy rámutat rá, még akkor is, ha a tapasztalat részévé válik, amelyet a kizárás kell elrendezni. Bár a megszólaláson belüli minden egyes minimális történet csak kronotopikus sorrendben kapcsolódik bármely másikkal, a külső és belső jelölők - az elrendezés mintái, az egyes történetekben szereplő módosítók, a kapcsolódási konvenciók, más emlékeztető történetek - mind-mind a megszólalásvalamilyen átfogóbb történetére mutatnak. Bizonyos

értelemben mind visszafelé mutatnak, miközben működnek belső jelölők csak ismétléseként működnek, a külső jelölők pedig csak emlékeztető

történetekre mutatnak. A

történetek valójában csak a

történelem miatt lehetségesek.

Innen

származnak történetek.

Ezekből a befogadó történetekből egyre befogadóbb történetek születhetnek. A kimondás vége egy személy történetének végét jelezheti. A megszólalások sorozata, a párbeszéd, a kollektív, politikai tevékenység a befogadóbb kollektív történetek felé vezet.

Ezeket a történeteket, a minimálisakat és a befogadóbbakat, rácsként használom, mintha

a saját életem is egy történet lenne. Hogy nagyon leegyszerűsítsem, tudom, hogy nem vagyok valahol (nem vagyok abban a szobában).

Valamimegzava

rt a kezdeti stázisomat, meghatározva azt (abban az állapotban vagyok, hogy nem vagyok abban a szobában), a zavar maga egy korábbi történet terméke, amely engem úgy tett, úgy

határozott meg, hogy nem vagyok abban a szobában, ugyanakkor feloldottam azt a történetet,

amely engem nem

abban aszobában

lévő személlyé tett.

A kezdeti

stázissegít meghatározni a végső stázist (a szobában vagyok), de csak a megszakítás után (a

nem abban a szobában való lét

szoba). "hasonlatosságok" segítségével a résztvevői elbeszéléseimet először a végsőstáció szerint kategorizálom (olyan történeteket tekintek, amelyek a szobákba való bejutást tartalmazzák), majd a kizárások, cselekmények szerint (a szobákba való bejutásról szóló történeteket aszerint tekintem, hogy milyen különböző eszközökkel lehet ezt megvalósítani).

Kiválasztom a leganalógabb történetet, a végső stasis szerint leginkább "hasonlótöszes" többet kizárva, cselekszem. A cselekvés maga is kizárás, amely elrendezi a tapasztalatot; az összes lehetséges cselekvést lehetetlenné teszi azáltal, hogy kiválaszt és megvalósít közülük egyet. Ésegy új történetre mutat rá, egy olyanra, amelyet azért csinálok, hogy eljussak az egyik szobából a másikba, és amely ugyanakkor éppen ezzel tesz engem, még akkor is, ha az onnan való eljutásomat írja le.

Mondhatnám, gondolom, hogy az az erőfeszítés, hogy kizárjam az állandó stagnálásba való belezavarodást, a halált teszi célommá, de akkor azt is mondanom kellene, hogy nem tudom elérni, ami számomra nem tűnik igaznak, kivéve abban az értelemben, hogy történeteket mesélek, hogy megpróbáljam elérni a halált anélkül, hogy meghalnék, ami számomra lehetségesnek tűnik, hogy megpróbáljam - szabadság -, de nem érem el - szükségszerűség.

És ha az élet a halál keresése, akkor az emberi lények nem azt akarják, ami nincs meg nekik - a mozdulatlanságot, amikor mozognak, a mozgást, amikor mozdulatlanok -, hanem csak a

mozdulatlanságot

.Jobban szeretem azt a felfogást, hogy az emberek azt akarják, amijük nincs, már csak azért is, mert az emberek inkább tűnnek ellentmondásosnak, mint perverznek.

Sőt, ha csak egy dolgot akarunk, az azt jelenti, hogy a vágy végső soron nem a vágyakozás vágya, hanem a vágy kielégíthető, és ebben az esetben nem vágyakozásról van szó.

És különben is, ha az élet a halálra való törekvés, akkor vagy teljesen sikeres, és így

nem él (vagy teljesen sikertelen, és így nem él), vagy pedig valami más *telosz* kóborol körülöttünk, legalábbis az idő egy részében, és ebben az esetben az élet nem kizárólag a halálra való törekvés.

És végül, a halál nem igazi *telosz*, mivel az elért halál nem vég, kivéve persze (ha az élet a halál keresése) azok számára, akik figyelik, akiknek ez nem a végük, még nem.

A megállásra való törekvés nem a halál utáni vágy, hanem a jelenlegi történetem, ennek a történetnek elkerülhetetlen összeomlásának tükröződése. A végső stázis instabilitása lehetővé teszi és ösztönzi a társadalmi rácsként működő, befogadóbb résztvevői narratívák felépítését. Kezdeti stázisba való visszatérésre vagy a stabil végső stázis elérésére irányuló törekvésem arra készíti, hogy a kizárás érdekében egyre nagyobb tapasztalati tartományokat gyűjtsek össze, és így egyre több és több befogadó történetet építsek, amelyek közül végül egyik sem működik, csak önkényesen. Ha a történetek pontosan ismételnék önmagukat, nem léteznének történetek történelem és a történelem eltűnne, mert eltűnne a különbség. Vagyis a tapasztalat soha nem változna, és a saját bomlasztó mozgásom megszűnhetne és meg is szűnne. Receptorneuronjaim dendritjei soha többé nem regisztrálnának újabb zavart. Soha nem keletkezne receptorpotenciál. Neuronjaim soha többé nem lőnének ki akciós potenciált. A szinapszusaim kizárással nem rendelnének el több akciós potenciált. Az agyam állandó stázisba kerülne, az idő és a tér feloldódna. Ez soha nem történik meg. Ha mégis megtörténne, akkor sem tudnék róla; elbeszélhetetlen, mert nem lehet meg tapasztalni, és nem lehetett meg tapasztalni, mert elbeszélhetetlen. Saját mozgásom, és a változás "odakintről" folytatódik, hogy kizárjam magam a stagnálásba, a lehetetlenségbe, másokkal együtt egyre befogadóbb történeteket konstruálok, hogy kizárjuk egyéni képtelenségünket, hogy teljesen kizárjuk a hiányt, ami megzavar, zavarás kizárására tett erőfeszítéseink mindegyike, akár csak az enyéim, kudarcot vallanak. Ahogy én sem, úgy mi sem tudunk megszabadulni a metonímiától, amely lehetetlenné teszi a megállást azáltal, hogy minden lehetőséget lehetővé tesz, és minden történetet "haszontalanná" tesz, mert a történetek csak a "hasonló"-ság, a metafora lehetősége miatt hasznosak. Bár nem sikerül, mégis

tovább próbálkozunk, részben azért, mert ezekben a történetekben a zavarok, a tapasztalatok sokkal nagyobb tartományait zárjuk ki, mint bármelyikünk egyénileg képes lenne, ami gyakran nagyobb látszólagos kiszámíthatóságot tesz lehetővé, mint egyéni referenciális történeteink.

A referenciális elbeszélések esetében a megszakítás kívülről, a tapasztalatból látszik jönni, bár a saját mozgásom egy időre akkor is megszakítana, ha a tapasztalat nem változna.

De ha a tapasztalat nem változna, hamarosan abbahagynám a mozgást, a történetmesélést, és így a megszakítás

teljesen megszűnne. Amiakkor történik meg, amikor meghalok, de nem velem, mert nem tudom A halál elbeszélhetetlen és túl van a tapasztalaton.

A befogadóbb társadalmi narratívák esetében a zavarok belülről, a kisebb alkotó történetekből és kívülről is érkehetnek. Belülről nézve a kollektív társadalmi narratívákat pontosan úgy élem meg, mint a saját életemet, amelyet történetekkel konstruálok, ahogyan ők konstruálják számomra. A megszakítás ott önkényesnek és megmagyarázhatatlannak tűnik. Én és a történeteim úgy válnak változó tapasztalattá, ahogyan én megtapasztalom őket. Élek, tapasztalok, ahogy Straus írta, a jelenben, de tudok, történeteket mesélve, a tökéletesben (ami, ahogy én mesélek, a jelen).²⁵⁵ Csak kívülről, a történeteimből látszik a különbség tapasztalat és elbeszélés, a történet és én között.

A történetem és magamon kívül nemcsak a tapasztalatokhoz igazítom narratív rácsaimat, hanem a körülöttem lévő emberek referenciális narratíváihoz is, amelyek számomra résztvevő narratívák, amelyeket a lehető legjobban kell elképzelnem. Ezt metaforák segítségével teszem, "hasonlatokat" találva és kizárva a saját történetemet az egyre befogadóbb társadalmi narratívákba, a párok, családok, csoportok, szervezetek, nemzetek narratíváiba, amelyeket különböző helyeken és időpontokban másként élek meg és másként érintek, és amelyek, ahogyan magamat beillesztem és beillesztem beléjük (amennyire jól el tudom képzelni), összekötik őket velem és engem velük, a többi mesélővel és a többi történettel.

Az állandó párbeszédben, a történetek állandó újramondásában egymásnak, a metafora által jelzett kirekesztéssel a történetek gigantikus hálózatát építjük fel, amelynek a tapasztalathoz való kötődése, amely megakadályozza, hogy bármely történet sikerrel járjon, minden emberi lény referenciatörténetén keresztül vezet.

²⁵⁵*Az érzékek elsődleges világa, 393.*

Mindannyian személyes rácsokként használjuk a résztvevői elbeszéléseket, hogy megszervezzük tapasztalatainkat (kizárással), hogy cselekedjünk (és így megmozdítsuk és újra megzavarjuk azt a stációt, amit keresünk), és cselekedve folyamatosan hozzáigazítjuk ezeket a rácsokat a tapasztalatokhoz és mások történeteikhez (amelyeket mindannyian tapasztalatként, nem pedig történetként élünk meg), valamint a csoportok, osztályok, nemzetek és az emberiség történeteikhez.

Az emberi társadalom időben és térben történő működés. A "tetszésnyilvánításaink" mindannyiunk kirekesztettségére utalnak. Kollektív énünk kizárja mindannyiunkat. Demint műveletEgyidejűleg és metonimikusan megmaradunk egyéni énünknek.

XI.

Ami egy olyan problémához vezet, amely a rácsokhoz, a történetekhez és a politikához kapcsolódik, egy olyan problémához, amely a történetem vége felé visz. Ez a hatalom kérdése, különösen amások feletti hatalomáért probléma, mert nagyon sok történetem kapcsolódik más emberekhez.

Amikor egy hiány megzavarja a referenciatörténetemet, azt a történetet, amelyben benne vagyok, megpróbálom kizárni.

Bár soha nem zárom ki tökéletesen a zavarokat, az, hogy mennyire jutok közel a kívánt célművelethez, leginkább attól függ, hogy mennyire vagyok erős, mivel a hatalom a kívánt

cél érdekében való cselekvés képessége. Minél

²⁵⁶MacKinnon, *Feminism Unmodified*, 164.

Az eredmény az alárendelt, a kevésbé erők számára katasztrofális és problémás .
MacKinnon 1987-ben írt a nőkdilemmájáról. Az ő értekezését fogom használni, mert nekemkülönösen tetszik, de bárki beszélhetne az uraltakról.
Azt állítottam, hogy a tapasztalat terhelésnélkül jut el az emberhez. A tapasztalat csak azáltal , hogy áthalad egy narratív rácson, amely kizárja a nagy részét, majd ismét kizáródik egy befogadóbb történetbe, nyer értelmet, ami még egy másik módja annak, hogy azt mondjam, hogy az értelem, akárcsak a történetek, egy művelet, nem pedig egy

állapotDehogyan tapasztalják a nők a világot?

A nők tudják, hogy a világ odakint. A nők tudják, hogy a világ od, mert az arcunkbacsapódik . Szó szerint.Megerőszakolnak, bántalmaznak, pornóznak,erőszakkal határoznak meg minket, egy olyan világ által, amely legalábbis teljesen rajtunk kívül kezdődik. Nem számítmit gondolunk róla, hogyan próbáljuk kigondolni a létezéséből, vagy más alakot adni neki, hogy számunkra lakható legyen, a világ valóságosmarad. Próbáljuk ki egy kicsit . Akaratunktólfüggetlenül létezik mondhatjuk, hogy létezik, mert bármit isteszünk, nem tudunk kiszállni belőle.²⁵⁷

Tehát a tapasztalat semleges? nemi erőszak csupán egy narratív rács által felépített érzéki benyomások,tapasztalatok sorozatának jelentéseegy olyan jelentés, amely teljesen más lehetne, ha az azt alkotó tapasztalatokat másképpszűrnék meg? Megszüntethető-e a nemi erőszak - vagy a lincselés, vagy a gyermekbántalmazás, vagyéhség, a betegség és a halál - a rácson megváltoztatásával, "a róla való gondolkodásmód" megváltoztatásával ?

A hatalmasok - férfiak, fehérek, amerikaiak - azt szeretnék, ha a kevésbé erők így értenék és fogadnák el. Néhányan így is tesznek.Mások így értik, de nem fogadják

²⁵⁷MacKinnon, *Feminism Unmodified*, 57.

el .legtöbb nő számára a nemi erőszak, ha "szexnek" nevezik, akkor is nemi erőszak .legtöbb fekete ember számára a lincselés, ha "igazságszolgáltatásnak" nevezik, akkor is lincselés marad . Egy guatemalai indián számára "szabadságnak" és "demokráciának" nevezett éhség, betegség és halálnem szűnik meg éhség, betegség és halál lenni.

Tehát a tapasztalat *nem* semleges? Van-e eredendő jelentése, amikor megtapasztaljuk, vagy egy részének? A tapasztalat bizonyos mértékig rendezi önmagát? Vagy rendeződik? Akkor hogyan

²⁵⁷MacKinnon, *Feminism Unmodified*, 57.

magyarázni, hogy egyes áldozatok - általában hihetetlen erőfeszítéssel - képesek áldozattá válásukat saját választásuknak magyarázni, és a tapasztalatokkal szemben olyan történeteket mesélni, amelyek a nemi erőszakot - még a sajátjukat is - szexszé, a lincselést igazsággá, a betegséget és az éhezést szabadsággá és demokráciává változtatják?

Ha ezeknek az áldozatoknak nem volt más története, ha a sérelmük története a szex, vagy az igazságosság, vagy a szabadság és a demokrácia kellett, hogy legyen, ha a műveleteknek jelöléseknek kell lenniük - legalábbis néhányuknak, legalábbis az idő egy részében -, akkor a tapasztalat elrendezi magát, vagy rendezetté válik, és bizonyos jelentés nem művelet, hanem a világba épített és megváltoztathatatlan. nemi erőszaknak és a lincselésnek nem lehet vége. A hatalomtranszcendenssé válik, a történelmen kívülre kerül, és az igazságszolgáltatással játszik. Egyes jelentések uralkodóvá válnak, nem pedig uralkodóvá.²⁵⁸ A jobb módúak könnyedén megmenekülnek a felelősség alól. A hatalommal rendelkezők igazolni tudják a hatalom használatát, ami definíció szerint visszaélés. Végül is nincs hatalom anélkül, hogy azt ne vetnénk be valamilyen testre. A bántalmazottaknak pedig jobb, ha a bántalmazást nem tudják elkerülni. Ha valamilyen hatalom tökéletesen kizárja a hiányt, akkor eléri saját kezdeti stagnálását. Megszökik a pillanat és a hely elől, és így a hiány soha nem zavarja meg. Kinevezéssé vált. Soha nem változik, elpusztítja a lehetőséget és a szabadságot, az egyenlőséget és igazságosságot, átadja őket az esztelenségnek és a hamisságnak. Csak kizárás ismétlődő műveletei bantarthatja a metafora és a metonímia egyszerre lehetségesnek egymást, és tarthatja fenn a lehetőséget, a szabadságot, az igazságosságot és az egyenlőséget.

De hogyan létezhet visszaélés, ha a tapasztalatnak csak a történetek működésében van értelme? MacKinnon egy utat javasolt számomra a dilemma elkerülésére azzal az állításával,

hogy "[a] g]ender talán nem is kódolná a különbséget, talán nem jelentene episztemológiailag különbséget, ha nem lenne következménye a társadalmi hatalomra nézve.

..... Másképpenfogalmazva: nem lenne olyan, hogy

amit mi nemi különbségként ismerünk - sokkal kevésbé lenne az a társadalmi probléma, ami ma is, vagy lenne az a társadalmi probléma, ami ma is van.

²⁵⁸John Snyder pont nekem 1991. augusztus 11-én.

társadalmi jelentősége - ha nem lenne a férfi dominancia hatalmikülönbséget jelent. Mivel a különbség az alkalmazott hatalom, valamint annak igazolása, a nők alárendeltsége volt az első, aztán jött a különbségük, nem pedig fordítva.

MacKinnon *Feminism Unmodified* és *Feminist Theory of the State* című műve szinte teljes terjedelmében ennek a pontnak a kifejtésével és annak vizsgálatával foglalkozik.

A pontidőbelileg pontos, mert míg a dolog és a cselekvés egyidejű lehet, a cselekvés és annak igazolása nem lehet az. Arisztotelész éppen ezt a pontot fogalmazta meg, amikor arról értekezett, hogy lehetetlen, valaki igazságtalanságot kövessen el önmagával szemben.²⁶⁰

Ez a pont azért is pontos, mert a nők alárendeltsége, sőt, minden alárendeltség rendszerszintű és önkényes. Egyetlen nő sem tudja, mikor fogják szexuálisan megtámadni. Nem is tudja elkerülni, mert semmi, amit tesz, nem okozza a támadást.

Az okozza, hogy ő maga nő, és így alárendelt.

Ez a helyzet szintén rendszerszintű, mivel minden nő potenciális célpont, és a legtöbb nő tényleges célpont. Valójában ez a rendszerszintű önkényesség az, ami miatt a rendszer olyan jól működik az alárendeltség fenntartásában.²⁶¹

Az uralom a narratív műveletek kizárásának elfojtására irányuló sikeres törekvés azáltal, hogy

²⁵⁹MacKinnon, *Feminism Unmodified*, 40 (első mondat) és 51 (második mondat).

²⁶⁰Arisztotelész, *Nikomakhészi etika*, fordította Martin Ostwald, Indianapolis: Bobbs Merrill Company, Inc. 1962, 5. könyv, 11. fejezet.

²⁶¹A nőkkel kapcsolatos rendszerről lásd MacKinnon, *Feminism Unmodified*, 7. feketék meglincselése és a szegregáció, amely szisztematikus, de helyenként eltérő, és csak szeszélyesen érvényesül, ugyanígy működik. A lincselés a fehér nők alárendeltségben tartását is szolgálta délen lincselésről lásd Jacquelyn Dowd Hall, *Revolt Against Chivalry: Jessie Daniel Ames and the Women's Campaign Against Lynching*, New York: Columbia University Press, 1974, 141-2, 149-57. szegregációs törvények szeszélyességéről lásd Joel Williamson, *The Crucible of Race: Black-White Relations in the American South Since Emancipation*, New York: Oxford University Press, 1984, 255-6.

A lincselés és a nők alárendeltsége közötti kapcsolatáról lásd Jacquelyn Dowd Hall, "The Mind That

Burns in Each Body': Nők, nemi erőszak és faji erőszak", in Ann Snitow, Christine Stansell és Sharon Thompson, szerkesztők, *Powers of Desire: The Politics of Sexuality*, New York: Monthly Review Press, 1983, 329-49.

megnevezés; a hatalom a kísérletmeghosszabbításának
képessége. A hatalom, ahogy Hegel felismerte, csak az uralom után létezik²⁶²
Hegel az uralmat, és így a hatalmat is szükségesnek tartja, és így mindkettőt
legitimnek. (Bár egyesek azt állíthatják, hogy
ezeket csakis esetleges megszüntetésük érdekében tartja legitimnek, nem
vagyok benne biztos, hogy Hegel ezt így gondolja.)

Arra utalok, hogy bár mind a hatalom, mind az uralom létezik, egyik sem szükséges.
Mindkettő arra irányuló kísérletet jelez, hogy a narratívát jelöléssel, az állandó működést
állandósággal helyettesítsük. A

hatalom a rögzítettséget jelenti, azt, hogy a dolgokat olyanná teszem, amilyenek én
szeretném, hogy legyenek

úgy maradjanak. A hatalom
tehát végső soron azt is magában foglalja, hogy mások meséljék el a
történetemet, hogy engem
csináljanak. Itt

Hegel ura és rabszolgája fontos lesz a történetemben. Hegel nagyon világossá
teszi, hogy (1) az úr a rabszolgáján keresztül él, és a rabszolga csak egy dolog, egy hasznos
eszköz az úr vágyainak kielégítésére, és (2) az úr csak a rabszolga alávettségében ismeri fel
önmagát.²⁶³ Hegel arra is rámutat, hogy ez a viszony az úr számára végső soron
katasztrofális, a rabszolga számára pedig felszabadító; azaz, nem működik tartósan.²⁶⁴

Mindazonáltal az uralom és a hatalom megpróbálja megszüntetni a narratív
műveleteket. Egyedül a "hasonlatosság", a metafora számít.

Akkor miért nem választja az állandó metonímiát? Miért nem
ugyanolyan valószínű, hogy a metonímiát választjuk az állandóságra, mint a metaforát?

Mert a metonímia a dolgok állapota. Metafora nélkül, a

"hasonlatosságra" utaló jelölők nélkül

mindigcsak lehetőség

vanA "hasonlatosságok" nélkül a történetek nem szolgálnak célt,
nem kínálnak kiszámítható jövőt, nem kerülnek el a száguldó autókat, nem engednek meg más
emberekhez vagy dolgokhoz való közelségen kívül más kapcsolatot, nem konstruálnak
értelmet. Metafora

²⁶²Hegel, *A szellem fenomenológiája*, 115-6, 190. bekezdés.

²⁶³Hegel, *A szellem fenomenológiája*, 115-7, 190-192. bekezdés.

²⁶⁴Hegel, *A szellem fenomenológiája*, 117-9, 193-196. bekezdés.

kizárja a lehetőséget mindezekbe a dolgokba - cél, kiszámíthatóság, kapcsolat, jelentés -, ami még magukat a történeteket is lehetővé teszi. De a metonímiától való menekülés mindig hajlamos kicsúszni kezünk közül, különösen a hatalom és az uralom látszólagos jutalmi és biztosítékai által kínált ösztönzőkkel.²⁶⁵ Úgy tűnik, lehetségesebb a metaforák világában élni, mint a metonímiák világában, a kapcsolat világában, mint az elszigeteltség világában, bár valójában az . Az élethez mégiscsak szükség van arra, hogy az emberek meghaljanak.

Az emberek azonban nem így gondolkodnak: *post hoc, ergo propter hoc* . Az emberek szociabilitás, az "értelem", a kiszámíthatóság reményében feladják a műveleteket a jelölésekért, és a feladással belenyugszanak saját megsértésükbe, amikor a hatalmasok történeteit sajátjuknak fogadják el. A jelölések, amelyek rögzítenek, a hatalmasoké, ahogyan az ok-okozati viszonyok is. Az elbeszéléseket hajlamosak vagyunk csak egy irányba olvasni, a *post hoc* mindig *propter hoc*-vá válik az állandó szociabilitás, értelem és biztonságreményében. Ebben az igyekezetben az emberek nem veszik észre saját történeteik iróniáját.

A biztonság, a társaságiasság és a jelentés a történetek metaforikus műveleteiből következik; a lehetőség és a szabadság, az igazságosság és az egyenlőség a történetek metonimikus műveleteiből. De a metafora és a metonímia létrehozzák és fenntartják egymást. Így metafora nélkül nincs lehetőség vagy szabadság, nincs igazságosság vagy egyenlőség, és metonímia nélkül nincs biztonság, szociabilitás vagy jelentés, különösen az uraltak számára, akiknek lehetővé kell tenniük uraik önfelismerését, uraik biztonságát, szociabilitását és jelentését a saját kárukra, a saját lehetőségük kárára, a saját szabadságra, igazságosságra és egyenlőségre való igényük kárára. Ők azok az emberek, akiket egyesek a történetek megállítására tett erőfeszítései során megerőszakolnak,

²⁶⁵Egy kulturális mellékzöngé: A hatalom és az uralom szükségszerű kapcsolata, valamint ezek összességű műveletként való természetével valószínűleg tartom, hogy az én hatalmam csak valaki másnak a hatalomtól való megfosztásával lehetséges, ami az én hatalmam elkerülendőtől dologgá teszi. Sokan azonban nem értenek ezzel egyet. Bob Fisher hívta fel a figyelmet az ellenkező álláspont szép kifejtésére: Janet L. Surrey, "Relationship and Empowerment", in Judith V. Jordan, Alexandra G. Kaplan, Jean Baker Miller, Irene P. Stiver, and Janet L. Surrey, editors, *Women's Growth in Connection: Writings From the Stone Center*, New York: The Guilford Press, 1991, 162-80. 0

meglincselték, éhezették és rabszolgasorba taszították őket, hogy abbahagyják a történeteiket, és az uraiktörténeteivé váljanak. Biztonság, szociabilitás és értelem nélkül nincs lehetőség és szabadság, nincs igazságosság, nincs egyenlőség. De a szabadság, az igazságosság és az egyenlőség lehetősége nélkül nincs biztonság, nincs szociabilitás és nincs értelem, kivéve talán az ezek kikényszerítésére irányuló erőfeszítést, az erőszakot.

A nemi erőszak és a bántalmazás létezik. A nőket állandóan megerőszakolják és bántalmazzák. Nem ők választják a nemi erőszak és a bántalmazás minden férfi hatalmát úgy építi fel, hogy megpróbálja kizárni igazságosság vagy a szabadság lehetőségét bármely nő számára, kizárni minden nő számára bármilyen más történet lehetőségét, csak a férfiét. Ezek olyan történetek, amelyek megneveznek, amelyek megpróbálnak rögzíteni, amelyek kizárásai erőszakkal arra irányulnak, hogy tagadják a végleges, végleges stagnálás lehetetlenségét, nemcsak azáltal, hogy kizárják a megszakítást, hanem azáltal is, hogy megpróbálják megsemmisíteni a megszakítás lehetőségét, minden másság, más emberek lehetőségét.

Ezek azonban olyan történetek, amelyeket csak az uralom után lehet elmesélni, olyan történetek, amelyeket az állandóság reményében mesélnek el, hogy kizárják a kirekesztés szükségességét az állandó biztonság, a szociabilitás és az értelem reményében, olyan történetek, amelyek, mivel ez nem sikerül, nemi erőszakot, lincselést, halált és az emberek által okozott fájdalmat hoznak. A nemi erőszaktevők és lincselők úgy hozzák létre a történeteiket, ahogyan azokat ökmaguk hozzák létre.

Atörténet a tapasztalat, a "jelentése" pedig az a tett, amely ezt a történetet létrehozza, és az a befogadóbb történet, amelybe a kirekesztés által illeszkedik.

Minden egyes nemi erőszak és nemi erőszaktevő, valamint áldozat

kirekesztődikerőszak és az uralom, a másság egyre befogadóbb történeteibe.

De az uralom és az alárendeltség nem örök igazság, a

történelmenkívül.

Ezeka

kirekesztés műveletei időben és térbenAz, hogy függőség létezik,

nyilvánvalóAz, hogy ez elkerülhetetlen egyes kapcsolatokban -

például a szülő és gyermek viszonyában - egyértelműnek tűnik.

Szükségessége nem ilyen egyértelmű. Az anya és a gyermek viszonya, állítja MacKinnon,

nem bizonyítja, hogy az egyenlőtlenség, a hierarchia és a hatalom

elkerülhetetlenAzanya és a gyermek

a kapcsolatot hierarchia és dominancia jellemzi, valamint a hatalom gyakorlása - a definíció szerint visszaélés -...

csak egy olyan kontextusban, ahol a férfi hatalom már létezik. Az anya/gyermek a dominanciaviszonyként leírt kapcsolat a férfi felsőbbrendűség következménye, nem pedig annak ok-okozati dinamikája. A hierarchia nem lenne erotizálva a férfi-domináns szexualitás, nem hiszem, hogy a hierarchia azt jelentené, amit jelent, nem létezne ott, ahol létezik, nemhogy a nemhez, tehát az "anyához" kötődne, aki továbbra is nő marad.²⁶⁶

Egyetértek MacKinnonnal abban, hogy az anya és a gyermek kapcsolata nem a hierarchia és a hatalom elkerülhetetlenségét mutatja, és hogy a férfi hatalom kontextusa hatással van az anya és a gyermek kapcsolatára.

Nem értek egyet azzal, hogy a férfi hatalom kizárása megszüntetné a dominanciát és az alárendeltséget az anya és a gyermek kapcsolatában, ami szerintem MacKinnon érve.

Azt állítanidominanciának minden kapcsolatot meg kell jelölnie, számomra tévedésnek tűnik, bár a rendelkezésünkre álló történetek ismeretében érthető .

Kojeve Hegel *A szellem fenomenológiájának*

értelmezésében úgy találja, hogy az emberi identitás az uralomban születik, az úr uralma a szolgálfelett. Az emberi identitás akkor válik mindenki számára elérhetővé, amikor a munka felszabadítja a rabszolgát. A természet feletti uralom többi ember feletti uralmat váltja felemberiség meghatározásában, de az uralom a szabadság másik oldala marad, még a szabadság olyan apostolánál is, mint Kojeve.²⁶⁷

Néhány történet azonban az uralom előtt, vagy azon túl, vagy mellette működik. Arisztotelész *filia* mint az igazságosság forrása.²⁶⁸ A "mellette" történetek is, bármennyire is kevésnek tűnnek gyakran .iróniáról és a humorról szóló történetek is, amelyek rendszerint tisztelik a

²⁶⁶MacKinnon, *Feminism Unmodified*, 52-3.
229-50.

²⁶⁷Kojeve, *Bevezetés a Hegel-olvasatba*, 1. fejezet, különösen 13. és 21-25.; továbbá 46-7., 50., és

²⁶⁸Arisztotelész, *Nikomachos etikája*, 8. könyv, különösen a 9., 10. és 11. fejezet.

az elbeszélő műveletek metonímiája.

Az uralom és az alárendeltség problémája, valamint az erőszak, amely megpróbálja őket a történelmen kívülre helyezni, azonban bonyolultabbá válik. Ironikus módon a metafora gyakran metonímiaként jelenik meg, a hasonlóság nevében a kirekesztés

különbséggé válik. Vagyis:

A különbségekről szóló történeteim valójában a hatalomtörténetei. Az uralom történetében a metafora metonímiakizárással megszakítja önmagát. Akirály, aki nem gyakorolja, nem rendelkezik hatalommal. Az úrnak, aki nem gyakorolja, nincs hatalma. Az országnak, amely nem alkalmazza, nincs hatalma. A férfinak, akinek nincs nője, nincs "férfiassága".

Az örökhatalom nem metonímia, hanem metafora, örökké ugyanaz a különbség, egy történet, amely úgy próbálja elkerülni a sorsát, hogy nem a megszakítást, hanem magát a megszakítást, a Történelem, a tapasztalat, a "kint" tényét zárja ki.

0A különbség tehát nem a különbség a kérdés, hanem a hasonlóság. Hatalom történetének bomlasztó hiánykülönbség, az önkényes és összefüggéstelen és a "mellette", a metonímiahiánya. Az alattvaló hiánya megzavarja a király hatalmát. A rabszolga hiánya megzavarja a gazda hatalmát. A férfiak életét nem a nők zavarják meg, hanem az alattvalói távollét, amit minden nő és azok a férfiak, akik történetesen gondolnak rá, tudnak.

Máskülönben a birtoklásnak, a nő birtoklásának nem lenne jelentősége. Egy ilyen történetet nem mesélnének el. Amikor az

emberek egymás mellett állnak, eltűnnek az alattvalók, a rabszolgák és az öregasszonyom.

Ez azonban nem foglalja magában azt a számtalan helyzetet, amikor a "mellette" valójában

az ellenkezőjét mutatja. Lásd például az elnökök pódiumon állását felelőségük mellett, a felügyelők bowlingozását azokkal, akiket felügyelnek (a legtöbb

esetben), és a főiskolai professzorok ülnek egy körben a diákjaikkal. Ilyen helyzetekben a

"mellette" minőségének jó elemzésétáltalában a feleségek, a felügyeltek és a hallgatók adják, akik gyakran tudják, hogy mennyire egyenrangúak.

A hatalom történetében a metafora kizárja a különbséget, a metonímiát, a "mellette lenni"-et. "Akirály kizárja alattvalói hiányát: "Nélkülem, aki uralkodom rajtuk, anarchiára és nyomorúságra vannak ítélve Agazda kizárja rabszolgája hiányát: "Vezetésem és tekintélyem nélkül rabszolgám nem tudna gondoskodni magáról. Meghalna." A férfiak kizárják a nők hiányát: nőnek csak természetesen szüksége van egy férfira, egy stabilizáló kézre, hogy boldog legyen." A hiánya hatalom nevében kizárják, de a történet nem zárul helyesen, vagyis nem zárul le. Újra megszakad, a különbség és a hiány, a metonímia, az uralkodók, a rabszolgák, a nők, azok, akiknek pusztán jelenléte, nem beszélve saját beszédükről, megzavarja az ezeket a tulajdonságokat kizárni hivatott történetet, és így őket is hatalom és az uralom tapasztalat kizárására irányuló törekvéssé válik, ami lehetetlen, az idő és a metonímia kizárására irányuló kísérlet, ami lehetetlen, a különbség kizárása, ami lehetetlen.

Nem sikeresebb a közties erőfeszítés, a kísérlet arra, hogy a különbséget egy olyan történeten belül tartsuk, amely kizárja azt: Az alattvalókvalóban különböznek a királyoktól, amint arra maguk a királyok is rámutatnak. rabszolgák nem azonosak az urakkal, amint azt az urak is hangsúlyozzák. A nőknem ugyanazok, mint a férfiak, ahogy a férfiak ismétlik. De ezek a különbségek valójában ki vannak zárva a történetből. Hierarchiának nevezik. A hierarchia története soha nem próbál lezárulni. Soha nem próbál megváltozni. Megpróbál a történelmen kívülre kerülni. A történelmen belül a különbség számít, és a hatalommal rendelkezők megpróbálják azt a megnevezéssel elhallgattatni megnevezés által ígért állandóság és biztonság reményében. És amikor a megnevezéssel nem sikerül kizárni a történetek működését, a metonímiát, a véletlenszerűséget és az önkényt, és amikor a végső stagnálás egy új történetbe omlik, a királyok, az urak és az emberek erőszakhoz folyamodnak,

hogy kizárják a bizonytalanság forrását, a történetek működését, a "kintit" Végül is mindig a békéért harcolunk . Amit ennek a pályának a bejárása nem vesz figyelembe, az az, hogy egyedül a történetek működése adja meg a "kint" formáját, teszi lehetővé az életet.

Mindenesetre a különbségek, amelyekről az uralkodók, a főnökök, az urak és a férfiak beszélnek, nem kellene, hogy részei legyenek az elbeszélésműködésének. Örök igazságoknak kellene lenniük, amelyek azért léteznek, mert a történetek véget értek. Valójában a főnökök, urak, mesterek és férfiak arra törekszenek, hogy kizárják a különbséget, és hatalommal, végtelen uralommal és végtelen alárendeltséggel helyettesítsék azt a lezárás nevében, amely megtagadja azt a tapasztalatot, amely az emberiséget nem az egyiknek a másik fölötti uralmában, hanem a mindig változó, mindig más, mindig újra kezdődő, de mindig csak egy kicsit újratezdődő együvé tartozásban teszi.

A hatalmasok kizárnak a biztonság, a szociabilitás és az értelem, vagy a béke és a civilizáció és a dolgok elvégzése nevében, mindazok a jelölések, amelyeket a hatalmasok jól ismernek és gyakran használnak.

Az uraltak általában belemennek, sőt, még a saját alárendeltségükbe beleegyeznek. Az emberilények a szó szoros értelmében függőségben fogantak és születtek. A történetek, amelyek kezdetben alkotják őket, szinte teljes egészében mások, a szüleik története. A tapasztalat azonban azt jelenti, hogy a gyermekeknek azonnal el kell kezdeniük a saját történeteik megalkotását, olyan történetekét, amelyek úgy alkotják őket, ahogyan ők alkotják a történeteket. A hatalomban lévő szülőknek a tapasztalat miatt, amely felett nincs hatalmuk, el kell veszíteniük azt.

Lehet, hogy a gyermekek környezetét valamennyire irányítják, de a gyermekek élményeit nem, amire a szülők akkor döbbennek rá, amikor a gyermekük például egy hét alatt elfelejt egy teljesen önkényes és érdemtelen büntetést, de húsz évig emlékszik arra a hímezett farmerre, amelyet a szülők elfelejtettek megvenni időben a tizennegyedik születésnapjára.

A szülők számára azonban a hatalomról szóló történetek nem lehetnek tartósak. A szeretet, a hajlandóság arra, hogy valakimás története legyen, mindkét irányban enyhíti a veszteséget, de nem akadályozza meg. Csak akkor tudom elfogadni a függőségetha függetlenvagyok. Gondolom, akkor is el tudnám fogadni, ha domináns lennék, de nem tudnám alárendelt és függő lennék. Aligha tudnám elfogadni, hogy azzá váljak, ami már vagyok (bár lehet, hogy vágnék rá) Mivel ez a helyzet, a domináns személy senkit sem talál, aki képes lenne elfogadnia kölcsönösséget a függőségben, kivéve egy másik domináns személyt. Abban talán egyenrangúak lennének, de mint

dominánsan nem tudták elfogadni, hogy alárendelődjenek annak, aki dominál, és ha alárendeltek lennének, az imént említett okból nem tudták elfogadni, hogy azzá váljanak.

Amikor a szülők elveszítik a hatalmuk történetét, akkor saját magukat is elveszítik. Ezmár nem az ő történetük, és már nem ez teszi őket. Már nincs hatalmuk. Emellett az aszeretet, amely elfogadja a függőséget, az egyenrangúak szeretete, nem a szülők és a gyermekekszeretete. Válaszula szülők megpróbálhatják kizárni a tapasztalatot és a másságot. Ez lehet az uralom egyik forrása, gyermekek és mások fölött. Mindenesetre, ha így tesznek, az jelentős fájdalmat okoz másoknak, különösen akkor, amikor gyermekek elveszítve, máshová fordulnak.

Valójában úgy tűnik nekem, hogy azok, akik a hatalmat és az uralmat vizsgálják, nem nézik meg e dolgok legintimebb történetét, a szülő és gyermekkapcsolatát. Tetszik az a gondolat, hogy a hatalom története a tágabb világban egyfajta felnőtté válás megtagadása lehet.

A gyermekhosszú ideig függ a szülőtől az életeszempontjából. A szülő hatalmas, hatalma van gyermek felett. Szülő története a gyermek függőségéről a gyermek történetévé válik, és a történetteszi a gyermeket. Ez még akkor is igaznak tűnik számomra, ha a gyermeknevelés a gyermek számára a függőség, de nem az uralommegtapasztalása lehet. Ez azonban problematikusnak tűnik, tekintve, hogy mindkét esetben - a gyermek függőségének vagy függőségének és uraltságának megtapasztalása - a szülőknek hatalmuk van. És bizonyára a felnőttek közötti hatalmi különbségek szintemindig nemcsak a függőség, hanem az uralkodás élményét is jelentik.

Még ha a hatalom nem is követeli meg a gyermek feletti uralmat, még ha a legjobb esetben is csak a gyermek függőségének megtapasztalását jelentheti, a növekedés-tapasztalat - és a metonímia-különbség, a mellette való létezés - azt jelenti, hogy a szülők története nem

teheti a gyermeket.

A szülők története elenyészik a gyermek történetének megjelenésével, amely őt teszi, miközben ő teszi . Amitegykor a szülők története volt, azt elveszítik, bár a "gyermekeknek élni" lehet, hogy

a történetműködésének tagadásával leplezni. Talán ez az egyik forrása függőségben uralomnak történet, amelyet a szülők a gyermekükhöz való viszonyukról alkottak, szükségszerűen hatalmi történet volt, és ez a történet teremtette őket, miközben ők alkották. Ismétlem, a szeretetmindkét irányban enyhítheti a veszteséget, de nem akadályozza meg. Ennek a hatalomtörténetnek a megismétlődésetapasztalatokkal szemben, az elkerülhetetlen megszakadás a távollét miatt, úgy tűnik, nem a gyermek, hanem a szülő hibája (ami azt jelenti, hogy a férfiak szülőként talán gyakrabban tévednek, mint a nők, túl sok okból, hogy belemennék, de valószínűleg többek között azért, mert a legtöbb apának viszonylag kevés szülői tapasztalata van, különösen, ha karriert csinálnak, és ott töltik az idejüket azzal, hogy gyakorolják azt a hatalmat, ami a rendelkezésükre áll).

Akárhogy is van, a lezárás nevében a hatalom és az agresszió történeteit, valamint azokat a cselekményeket, amelyek ezek, és amelyek által ezek létrejöttek, másokrakényszerítik.

De ezek nem "természetesek", nem történelmenkívüliek. Azokra kényszerítik és azok tapasztalják meg őket, akik kiszolgáltatottak, amikor és mert történeteiket, és ezáltal magát az identitásukat is

kirekesztették. Amennyiben nincsenek saját történeteik, nem is azok, és azért erőszakolják, lincselik, verik és ölik meg őket, mert nem hallják őket, és mert azok, akik megerőszakolják, megverik, lincselik és megölik őket, saját hatalmi történeteik révén tudják, hogy miért kell ezeket a dolgokat tenniük, és hogyan lehet őket megtenni.

A biztonság, a szociabilitás, a jelentés - a metafora, a befogadóbb történeteinkből kizárt

"hasonlók" okai - eltűnnek a hatalomtörténeteinek erőszakosságában.

Az állandó biztonság, a szociabilitás és a jelentés reményében egyesek megpróbálják kizárni

a végső stázis instabilitását, a további történetek szükségességét. Ehhez

hatalomra és uralomra van szükség, ami az egyetlen módnak tűnik, hogy kizárjuk a "kintet", a

tapasztalat e káros forrását, és így kizárjuk magukat a történetek működését,

örökrefagyasztva a végső stázist. Az eredmény uralom

visszaélése és elnyomása.

A "kint" továbbra is betör, és a narratív

műveletek nem állnak le,

ami még több erőszakot igényel, hogy megállítsák őket. A stabilitás keresése csak ahhoz vezet, hogy a stabilitáselérése érdekében alkalmazott erőszak még inkább elbeszélő műveletek erőszakkal való megakadályozása az állandóság és a biztonság nevében csak folyamatos instabilitást, bizonytalanságot és erőszakot jelent.

Ide

XII.

A kérdés az, hogy el tudom-e kerülni az uralom, a hatalmpolitikáját. Nem uralom és a hatalom tényét, amely soha nem tart tovább, mint a következő vagy az azutáni történet. A hatalom politikája azonban az a kísérlet, hogy megakadályozzák minden további történetet. A kérdés tehát az, hogy el tudom-e kerülni, hogy megállítsam, vagy megpróbáljam megállítani a következő történetet.

Nem teljesen. A történetek működéséhez szükség van az uralom tényére és gyakorlására.

Az enthümémák azt mutatják, hogy a metafora hogyan mutat a befogadóbb történetek felé.²⁶⁹ A

befogadóbb történetek konstruálása sérti a történetek pusztán metonimikus összefüggését a szekvenciájukban.

A befogadóbb történetek a metafora és az azonosság felé mozdulnak el, de nem a különbségek hasonlóságokká való feloldásával, vagy akár Hume értelmében, hogy az elme az összefüggésen és a hasonlóságon, az ok-okozati viszonyon keresztül mozdul el, hogy két különböző benyomást összekapcsoljon, mert ugyanahhoz az eszméhez kapcsolódnak, vagy hogy két összefüggő tárgyat összekapcsoljon az ok-okozati viszonyban, mert mindig együtt jelennek meg,²⁷⁰ hanem abban az értelemben, hogy kizárja a különböző, szinte önkényesen egymáshoz kapcsolódó történeteket.

metafora azáltal, hogy a "hasonló"-ságok segítségével utat mutat egybefogadóbb történet felé, segít az összes történetet ugyanarra a befogadó történetre redukálni, amelynek működése kizárja a

²⁶⁹Barthes is észrevette ezt, amikor az v természetéről beszélt.

enthüemákkonzervatív (S/Z, 9-10.)

²⁷⁰Ennek működéséről lásd *A Treatise of Human Nature* I. könyvének III. részét, különösen az *A Treatise of Human Nature* II., VI., VIII. és XIV. szakaszát.

őket, a különbségeket és a "hasonlóságokat" egyaránt. A történetek hasznossága, megszakítás kizárásának és a kezdeti stagnáláshoz való visszatérési kísérletnek a lényegekiszámíthatóságban rejlik, a kiszámíthatóság pedig valamiféle hasonlóság, ha csak ismétlődő sorrendiségkérdése. Ha most B követi A-t, akkor amikor később meglátom A-t, akkor valószínűleg B is követni fogja. Jósolhatóságnak ezen a lehetőségén nyugszik a nyelv, a jelentés és a társadalom is.

A befogadóbb történetek működése azonban nem érhet véget, kivéve talán a végtelenben, az utolsó történetben, amely tartalmazza az összes többi végtelenségtől rövidebb távon mindig legalább két történet ésegy befogadóbb történet lehetséges. Emellett, még ha egy történet pontosan visszatérne is a kezdeti stázisba, a változó tapasztalat egy újat kényszerítene ki, megzavarva azt, bizonyítva, hogy nem sikerült visszatérnie a kezdeti stázisba. Ha nem következne be egy új megszakítás, a világ, az egész idő véget érne. Istencsak egy történetet mesélmégpedig az örökkévalóságnak. A tapasztalat mindig változik, ami lehetlenné teszi a stációt. Semmit sem tudok pontosan megjósolni, bár egyes dolgok valószínűbbek maradnak mint mások, így a változás, ismét a metonímia, mindig a metaforára való hajlam ellen mozdul.

A párbeszéd segít ellensúlyozni az inkluzív történetek egyre szélesebb metafora felé való elmozdulását. Megnyitja a beszélgetést, ahelyett, hogy lezárná azt. Újabb történeteket ad hozzá. A dominancia az utolsó és legbefogadóbb történetet akarja, az utolsó szót, nem akar több történetet. A kevésbé erősek, az uraltak, az alárendeltek több történetet akarnak, néha a sajátjukat. Még akkor is, ha az

alárendeltek elmondják a

történetek a legerősebb, azonban a metonímia visszatér. Nélküle nincsenek többé történetek. Miközben tehát a metafora által irányított és a kiszámíthatóság, a biztonság és a szociabilitás iránti igény miatt elkerülhetetlen, amelyet a stázis iránti vágy tükröz, a befogadóbb történetek építése a történetek számának csökkentésére és az egyre befogadóbb történetek felé való elmozdulásra törekszik, a párbeszéd, a történetek működése és a változó tapasztalatok állandóan új történetekbe való összeomlást jeleznek.

Az összeomlás, a megszakítás és a kirekesztés egy instabil végső stázisba, lehetővé teszi tehát, hogy metafora és metonímia, lehetőség és szükségszerűség, stázis és változás, igazság és hamisság egyszerűre garantálják egymást. Az egyik nélkül másik nem létezik.

Csak hogy ezeknek a dolgoknak az egyidejűsége sosem működik olyan jól tapasztalat és ametonímia az élet kontextusa, a "kint", amit én véletlenszerűnek, önkényesnek, homogénnek, masszívnak és nyomasztónak tapasztalok.

Ahhoz, hogy éljek, ki kell zárnom a legtöbb tapasztalatot.

Ehhez történeteket mesélek. Úgy alkotom magam, ahogyan a történeteim alkotnak engem. A történetek működése "hasonló" dolgok felé irányul; a "hasonló" dolgok teszik őket hasznossá, és a befogadóbb történetek építését célozzák meg.

Az állandó biztonság, az állandó kiszámíthatóság álma mindenkikéért.

A hatalmasok azok, akik képesek ezt az álmodóképesnek feltüntetni, de csak az erőszak és a többiek felett kisebb-nagyobb mértékben gyakorolt uralom árán. A király, mert erősebb, megszerezhet magának egy herceget és egy gyermeket. Hogy mennyi erőfeszítést kell tennie, mennyi erőszakot kell alkalmaznia, az attól függ, hogy a hercegnő mennyire hajlandó az ő meséje lenni.

A hatalmasok előnyét, ha egyszer már megragadták, megtartják - az álom annyira kényszerítő erejű, hogy az uraltak gyakran saját alárendeltségükben keresik a biztonságot -, és nem szeretik a metonímiát, a párbeszédet vagy a beszélgetést.²⁷¹ Szeretik a metaforákat, mert a metaforák az egyedi, elégséges, végleges ok-okozati összefüggés és a végleges lezárás illatát árasztják. Az állandó zárttság azt jelenti, hogy a hatalmasok mindig megőrzik hatalmukat, a kevésbé hatalmasok pedig

²⁷¹"és úgy tűnik, te sem" - írja

John. (1992.

szeptember-október.) Nyilvánvalóan igaza van

Ennek a kéziratnak az az iróniája, hogy az én erőfeszítem, hogy megtaláljam, hogy a történetek mindig is milyenek, és hogy meggyőzzek téged arról, hogy igazam van, mindkettő a saját történetem lezárására tett kísérlet, a hatalom feléd való elidegenítésének kísérlete . ,ha jól érezném magam a metonímiával, nem írtam volna meg ezt a kéziratot.

metonimikus, a képesség, hogy állni mellett, és instabil. A hatalom identitást, állandóságot keres. metafora korlátozza a változást, és megpróbál a tapasztalatrazárkózni. A metonímiának az egybefüggőség tesziváltozást olyan egyszerűvé, mint a mozgást.

A hatalom metaforára és állandó lezárásra való hajlamának megvannak a maga problémáikül önbség

önkényesmeg semmisítése vagy kizárása, a metonímia erőszakos eltüntetése, a metafora és az azonosság keresése, az összefüggés és a sorrend ok-okozati összefüggéssé változtatása: a hatalom mindezek az erőfeszítések figyelmen kívül hagyják a változó tapasztalatot és a történetek állandó újramondását, amelyet a tapasztalat megszakadása megkövetel.

Másrészt a hatalmasok számára a kirekesztés könnyebb, mint az uraltak számára, legalábbis ott, ahol ez kényszerreljár. A kényszer ígérete az örök hatalom ígérete, aváltozás állandó kizárása azáltal, hogy az uraltaknak csak a hatalmasok végtelen uralmának története van, az uralomé, amely "természetes". Az alárendelteknek egyszerűbb, denehezebb feladatuk van: eldönteni, hogy beleegyeznek-e, vagy megbüntetik, vagy megölikőket. Mindannyian meghalunk azonban.

A hatalom sokakból beleegyezést tud kikényszeríteni, hogy elfogadják állandóságát, bár az apró változások, a kis hiányosságok felhalmozódhatnak, különösen azért, mert az uralkodóknak érdekükben áll a változásokmegállítása. A feltorlódás akkor okozhat problémát, amikor a történetek már nem nagyon adnak számota tapasztalatokra adott válaszokról, vagy rosszul irányítják azokat, amikor a társadalmi hálózatokhoz igazított személyes rácsok már nem működnek jól. Ekkor az

uralkodók által azáltaluk uraltaknak mindig felkínált választás- amit ők, legnagyobb bánatukra, nem tudnak elkerülni, az engedelmesség vagy a halál választása (legalábbis a szélsőséges esetben; a nemi erőszak, a verés és a büntetés különböző más fajtái ennél rövidebbre is elegendőek) - egyre bizonytalanabbá válik. Ekkor az uraltak úgy érezhetik, hogy nincs sok vesztenivalójuk. Ha elég sokan döntenek az engedelmesség ellen, és nem fogadják el többé a hatalmasok történeteit sajátjuknak, az urak nem tehetnek mást, mint hogy ölnék, ami hosszú távon kontraproduktív. Az ölés mehet

elég messzire, mielőtt bajtokoznál. Amikor azonban mindenki megöléséhez közelít, szükségszerűen kontraproduktívvá válik, mivel rabszolgák nélkül nincsenek urak.

Emellett senki sem abszolút erős vagy abszolút erőtlen, mint ahogyan és ugyanezen okból kifolyólag egyetlen történet és egyetlen élet sem teljesen igaz vagy teljesen

hamishatalmasok monológjának margóján, egy örökre lezáruló és így soha nem változó történet, az alárendelt tiltott beszélgetései, a meg nem hallottak, de nem elhallgatottak dialógusai,²⁷² azon dolgoznak, hogy kiigazítsák az ellentmondást aközött, ahogyan lennie kellene és aközött, ahogyan valójában van, aközött, ami történik (tapasztalat) és aközött, amiért (a rendelkezésre álló monologikus történetek) Néha megjelenik

a térmeg nem hallottak megismerésére, valamint a politikai és fizikai tér egymás meghallgatására is. Ahatalmasok önhittsége mindig veszélyt jelent számukra. A végső stáció befagyasztására irányuló törekvésük a legbefogadóbb narratív rácsokon belül is a kontrollálatlan kronotopicitás növekedését jelentheti, az időt és a teret, amelyet a kirekesztés formálhat új, befogadó történetekké, amelyeket nem kell és nem is zárnak ki a hatalmasok történeteibe

.Lehetővé válik a monológ megsemmisítése, a hatalmon lévők legbefogadóbb történeteinek megnyitása.²⁷³

Mégis, hogy őszinte legyek, nem látom, hogy a dolgok valaha is jobbra fordulnának. Egyrészt emberek perverzítése abban nyilvánul meg, hogy nem hajlandóak lemondani az esélyeikről.

²⁷²Bahtyin Rabelais és az európai kultúra egészének elemzése a nyelv és a gondolkodás népi kultúrából, különösen a karneválból, a hallatlanok egyfajta párbeszédéből eredő eredetének gondolata körül forog. (Mikhail Bakhtin, *Rabelais and His World*, fordította Helene Iswolsky, kartonozott kiadás,

Bloomington: Indiana University Press, 1984, először megjelent *Tvorchestvo Fransua Rable*, Moszkva, 1965, különösen a bevezetés.)

²⁷³A narratív rácsok és a változás témájáról lásd: MacKinnon, *Feminism Unmodified*, 164; Teresa de Lauretis, *The Technologies of Gender: Essay on Theory, Film, and Fiction*, Bloomington: Indiana University Press, 1987, 18; és Annette Kuhn, *The Power of the Image: Essays on Representation and Sexuality*, 1987, Routledge & Kegan Paul, 1987, először 1985-ben jelent meg, 10. (A *képhatalma: Essays on Representation and Sexuality*, 1987, 10).

Szerkesztői szerint 1986-ban Joan Kelly történész úgy érvelt, hogy "az ellenzéki tudat" "a valóságos és az ideális közötti diszkrpanciából" fakad, amelyet azok tapasztalnak, akik az uralkodó kultúráhatárán állnak.

" (Joan Kelly, *Women, History, & Theory: The Essays of Joan Kelly*, szerkesztette Blanche W. Cook, Alice Kessler-Harris, Clare Cross, Rosalind Petchesky és Amy Swerdlow, papírkötéses kiadás, Chicago és London: University of Chicago Press, 1986. 1984-ben jelent meg először a University of Chicago kiadásában.)

uralom. Az emberek továbbra is a kockázat nélküli biztonságról álmodoznak, és követelik, hogy vezessék őket a szabadságba. intellektuális hagyomány, maga a nyelvünk is az uralom és az alárendeltség, a fent és lent, a mélystruktúrák és a szuperstruktúrák, a vezetők és a követők, az "A" és "C" diákok és egyáltalán nem diákok, az "A" és "C" emberek és egyáltalán nem emberek, az okosak és a buták, a vezetők és a menedzselték, minden olyan kategória, amelyben az embereket fent vagy lent, jobbként vagy rosszabbként lehet rögzíteni.

És a hatalmasok soha nem fogadják el igazán a bezárást és az újrakezdést; elveszítenék a hatalmukat. Ami a hatalmat vonzza, és az uralmat lehetővé és viszonylag biztonságossá teszi, az a metafora, a "hasonlatosságok" metafora teszi a történeteket nagy léptékben hasznossá, mert befogadóbb történetek működését irányítják. befogadó történetek teszik lehetővé a biztonságot, a szociabilitást és az értelmet, magát a társadalmat.

Tehát, ami a történeteket hasznossá teszi, az teszi őket hasznossá az uralomra. Több történettel - a véletlenszerű és önkényes és elnyomó tapasztalatok kizárására tett erőfeszítés nélkül, jelöléssel - a szükségszerűség és a szabadság egyidejűleg adnak egymásnak

lehetőséget. Több történet nélkül, metonímia nélkül azonban a metonímiától a metaforáig tartó mozgás a szinguláris, elégséges és végleges okság irányába halad, a mellette levőtől a hasonlófelé. A

biztonság és a szociabilitás és az értelem együtt halványulnak a megfelelőikkel, az igazságossággal, az egyenlőséggel és a szabadsággal. Ha nem ellenőrzik folyamatosan, a metafora, különbség megsemmisítésére irányulva, úgy tűnik, módot nyújt arra, hogy a végső stagnálást a kezdeti megismétlésére kényszerítse, hogy a hamisságból önkényesen kivágja az igazságot, hogy megszüntessen minden zavarást és változást, és tökéletessé tegye a jóságot, lehetővé téve, hogy a történet örökre lezáruljon.

Egy ilyen világban a metonímia, az önkényes lehetőség és a haszontalan (itt nincs

kiszámíthatóság) visszatérése szabadságot, igazságosságot és egyenlőséget ígér, azokat a dolgokat, amelyek kívül virágoznak.

uralom. Ezolyan közel van, mint a következő történet, amíg felismerem . A metonímia visszaadja történetemet nekem, és így magamat is nekem, és visszaadja a hatalomtól azoknak, akik mellett állok, és akiknek a metaforából felépített történetei, amilyeneknek lenniük kell, a metonímia miatt inkább az enyéme és a mieink maradnak, mint többnyire az övék. Az elbeszélő műveletek mindig egy másik történetet igényelnek. Amíg ez megtörténik, addig a metafora és a metonímia lehetővé teszik egymást, lehetővé teszik a szabadságot és az igazságosságot és az egyenlőséget és a biztonságot és a szociabilitást és az értelmet. A metonímia és a történetek működése megment engem az uralomtól, és zavarba ejtő és bonyolult egybeesésbe taszít más emberekkel. A metonímia elszigeteltséget, nehézséget, irritációt és konfliktust ígér. Ellenőrzi az uralmat, és lehetővé teszi a metafora biztonságát, szociabilitást és értelmet ígérő ígését. Azt a térben és időben való megnyílást is ígéri, amit Bakhtin akart:

"Az emberiségnek mindig marad egy meg nem valósult többlete; mindig marad igény a jövőre, és ennek helyet kell találni."²⁷⁴

Történeteim tehát azzal kezdődnek, hogy receptorsejtjeim és neuronjaim kizárják a "kintről" érkező zavarokat, metaforával célozzák meg őket, és csúsznak át a befogadóbb történetekbe, mindig azzal fenyegetve, hogy jelölésekké, hamisítássá és uralmi mechanizmusokká válnak a

hatalmasok kezében. Ugyanezek a történetek metonimikus viszonyaik révén az ellenállás műveletei felé is elmozdulnak, de nem feltétlenül. A hatalom folyamatosan győz, mert a szükségszerűség látszata csak a metaforához

tartozik, a hasonlatossághoz, a küldött cselekvési potenciálokhoz, az elbeszéltekluzívabb történetekhez. Dea csak a szükségszerűséget követő történetek ölnék és csonkítanak, mert megtiltanak minden történetet, kivéve a hatalmasokét, akik uralomról szóló történeteiket teljesen igazatennék.

Amegettorló erőszak

a hatalmasok, a csonkítás, a nemi erőszak és a halál, nehéz ellenállni, még akkor is, ha csak magamért állok ellen, amit én, mint a legtöbb ember, nem teszek, és még akkor is, ha mások támogatását élvezem, ami

²⁷⁴Bakhtin, *The Dialogic Imagination*, 37.

ritka. A hatalmasok elhatározásai megnyomorítják és megölik az uraltakat. Ezek a történetek hatalmasok tettei és tetteik hatalma; ők maguk a hatalmasok és hatalmuk.

A hatalom azonban soha nem tudja magát biztonságban tartani. A metafora csak látszólag szükséges. A metonímiávalóban az. Mindig újabb történetek következnek. De a hatalom mindenütt jelen van; uralom és az uraltak is. Ez teszi a metonímiát, a több történetet annál fontosabbá. A látszólag szükségtelen, a haszontalan, a nem a falnak való, a metonímia és a beszélgetés ténye, a nem jóslás lehetősége az élet, és nem a hatalmasok számára, akik mindig is utálták ezeket a dolgokat, mert, mint helyesen rámutatnak, soha semmi nem valósulna meg. Hatalmasok szájából a dolgok véghezvitele a különböző történetek végét, a végleges lezárást jelenti. Az uralkodók szájából a dolgok véghezvitele az uralmat jelenti, a hatalom elkerülhetetlen következményét és tényét. Hacsak nem történik gyakran semmi, soha semmi nem történik.

Ezért van az, hogy a történeteket meg kell ismétetni. John majd eldönti, hogy akarja-e őket. Számomra ez az a pont, ahol újratekintem.

A. FÜGGELÉK.

Hegel uralom és rabság dialektikája és az elbeszélések feloldása

Mielőtt feladtam volna, megpróbáltam egyfajta hegeli dialektikát, különösen az uralom és a rabság dialektikáját használni az elbeszélések feloldásának megértéséhez. Mivel Hegel fontos elképzeléseim szempontjából, különösen az uraságról és a rabságról szóló értekezése, szeretném elmagyarázni, miért nem kötöttem ki azzal, amivel próbálkoztam. Ez azt jelenti, hogy először el kell mondanom, hogy mit próbáltam.

A hegeli dialektika fogalmát kölcsönöztem, amelyet Kojève *Bevezetés Hegel olvasásához* című művében Hegel *A szellem fenomenológiájának* tárgyalásából vettem át, és megpróbáltam hozzáilleszteni az elbeszélői működés értelmezéséhez.²⁷⁵ Úgy

gondoltam, hogy a megszakítás a kezdeti stációt (a korábbi szintézist) tézissé változtathatja. Ezt

követné az antitézis, a cselekvés, amely a tézisből születik, negligálja a tézist, és eközben megsemmisíti magát a szintézisbe, a végső stázisba, a

végbe. Például ipari termelés világa, ahol a munkaadó és a munkavállaló már létrehozta egymást, ezt az elbeszélhetetlen kezdeti stációt, az előző szintézist, tézissé bontaná meg a termelt dolgok feletti konfliktusuk.²⁷⁶ Az

antitézis oldaná fel a konfliktust, mivel a munkavállalók önmagukat foglalkoztatták.

Ez a fajta dialektika mindig megismétli prototípusát, az úr és a rabszolgadialektikáját. A

²⁷⁵Kojève, *Bevezetés a Hegel-olvasatba*, 206-8.

Kojève ennek a dialektikának a típusát Hegelnek az uralomról és a rabságról szóló fejtegetésében találja meg. (*A szellem fenomenológiája*, IV. fejezet, A. rész, 111-119., 178-196 bekezdések.) Az uralom és rabság elemzésének legjobb példája Kojève *Bevezetés Hegel olvasásába* című művének 1. fejezete, amelyben szinte mondatról mondatra végigmegy a *Fenomenológia A*.

részének nagy részén .A rész utolsó felének-kétharmadának (a 185-196. bekezdések a Hegel *fenomenológiájának* oxfordi kiadásában, amelyet én használok) saját fordítását is beillesztikommentárjába, és elemzését a *Bevezetés a Hegel olvasásába* egész hátralévő részében, különösen a 2. fejezetben, kibővíti.

²⁷⁶Ennek az elképzelésnek az osztályra vonatkozó példáját, egy széles körben elterjedt elképzelést, lásd Jameson, *The Political Unconscious*, 84.

az úr soha nem fogja felszabadítani a rabszolgát.²⁷⁷

Míg az

alárendeltjeik soha nem elégítik ki igazán a hatalmasokat - az alárendeltől kapott elismerés soha nem ér fel az egyenrangútól kapott elismeréssel -, addig ők soha nem tervezik a saját

vesztüket. Ez a dialektika tehát az

alárendeltszámára működne a legjobban.

Az

uralkodók, hatalmasok meg akarják őrizni a különbséget, meg akarják állítani a dialektikát, ki

akarják kerülni az antitézist, és be akarják fagyasztani

a történelmet.

uralkodó és az alárendelt viszonya mindig önkényes, megváltoztathatatlan éserőltetett, mint Bahtyin "tekintélyelvű diskurzusa"²⁷⁸ és Volosinov "monologikus kijelentése".²⁷⁹ A dialektika szintézise sohasem zárja ki az uralkodó pozíciót - ahogy Jameson rámutat, még az uralkodó osztálytudat is utópisztikus abban az értelemben, hogy a munkásosztálytudathoz hasonlóan egy kollektivitás egységét fejezi ki, bármennyire is torz²⁸⁰ -, de mindig kizárja az uralmat.

Ez az elemzés túlságosan nehéznek tűnt számomra, főleg azért, mert nem tudtam használni ezt a dialektikát - tézis, antitézis és szintézis - anélkül, hogy ne találtam volna ki folyamatosan gondosan felépített példákat, hogy megértem, valahogy úgy, mintha magát Hegelt olvasnám, bár kevésbé fájdalmasan. Mindig megdöbbenek, és egy kicsit óvatos vagyok, hogy mennyivel könnyebben megértem Kojeve Hegeljét, mint magát Hegelt.

Az elemzéssel kapcsolatos nehézségek átterjedtek a narratíva megszakítására, ahol még kevésbé találtam hasznosnakilyen dialektikát. A tagadás ennek a dialektikának a központi művelete, de a tagadástúl sokat sugall az ellentétekről ahhoz, hogy jól működjön azzal a felfogással, hogy az észlelés a különbség kérdése, amely magában foglalhatja az ellentétet, de nem maga az ellentét.²⁸¹ A megszakítás a hiány

²⁷⁷Hogy miért, lásd Hegel, *A szellem fenomenológiája*, 116-7, 189-191. bekezdések.

²⁷⁸Bakhtin, *The Dialogic Imagination*, 342-4.

²⁷⁹Volosinov, *Marxism and the Philosophy of Language*, 73-82. osinov ebben a részben hatalomnak a párbeszéd elpusztításától vagy elhallgattatásától való függőségére utal.

²⁸⁰Jameson, *A politikai tudattalan*, 289-99.

²⁸¹Lásd Hegel tárgyalását az "érzéki bizonyosságról", a determinált tulajdonságok és az univerzálisok viszonyáról.

inkább hiányt, mint pusztulást, inkább hiányt, mint pusztulást.

AZ IDÉZETT MŰVEK LISTÁJA

- Arisztotelész, *Nikomakhészi etika*, fordította Martin Ostwald, Indianapolis:
Bobbs Merrill Company, Inc., 1962.
- , *Poétika*, fordította Ingram Bywater, Modern Library kiadás, Friedrich Solmsen bevezetőjével
és jegyzeteivel szerkesztette, New York: Random House,
Incorporated, 1954.
- , *Rhetoric*, fordította W. Rhys Roberts, Modern Library kiadás, szerkesztette Friedrich Solmsen
bevezetőjével és jegyzeteivel, New York: Random House,
Incorporated, 1954.
- Augustine, Saint, *The City of God*, fordította Rev. Marcus Dods, M.A.,
Edinburgh: T. & T.
Clark 38, George Street, 1871.
- , *The City of God Against the Pagans*, Vol. II, Books IV-VII, Cambridge: Harvard
University Press, 1963.
- , *Concerning the Nature of the Good*, fordította A. H. Newman, in Whitney J. Oates, editor,
Basic Writings of Saint Augustine, I. kötet, New York: Random
House, Inc., 1948.
- , *The Confessions of St. Augustine*, fordította John K. Ryan, Garden City, New York: 1960.
- , *Enchiridion*, fordította J. F. Shaw, in Whitney J. Oates, editor, *Basic Writings of Saint
Augustine*, I. kötet, New York: Random House, Inc., 1948.
- Bakhtin, Mikhail M., *The Dialogic Imagination: Four Essays by M. M.
Bakhtin*, szerkesztette Michael Holquist, fordította Caryl Emerson és Michael
Holquist, Austin: University of Texas Press, 1981.
- , *Rabelais and His World*, fordította Helene Iswolsky, kartonozott kiadás,
Bloomington: Indiana University Press, 1984, először megjelent:
Tvorchestvo Fransua Rable, Moszkva, 1965 .
- , *Speech Genres and Other Late Essays*, fordította Vern W. McGee, kartonozott kiadás,
Austin: University of Texas Press, 1986
- és P. N. Medvegyev, *The Formal Method in Literary Scholarship: A
Critical Introduction to Sociological Poetics*, papírkötéses kiadás, fordította Albert J.
Wehrle, Cambridge: Harvard University Press, 1985, először 1928-ban jelent
meg.
- Bal, Mieke, *Narratológia: Bevezetés az elbeszélés elméletébe*, fordította Christine
van

- Boheeman, Toronto:University of Toronto Press, 1985, először
megjelent:*De theorie van vertellen en verhalen*, Muiderberg:Coutinho, 1980 .
- Barthes, Roland, *Image-Music-Text*, fordította Stephen Heath, New York: Hill and Wang,
1977.
- , *S/Z*, fordította Richard Miller, New York:Hilland Wang, 1974.
Eredetileg Párizsban jelent meg
az Editions du Seuil kiadónál, 1970.
- Bloom, Floyd E. és Arlyne Lazerson, *Brain, Mind, and Behavior*, második kiadás, New York:
W. H. Freeman and Company, 1988
- Bourke, Vernon J., szerkesztő, *The Essential Augustine*, második kiadás, Indianapolis:
Hackett
Publishing Company, 1974.
- Brooks, Peter, *Reading for the Plot:Designand Intention in Narrative*, New
York:Alfred A.Knopf, 1984.
- Chatman, Seymour, *Story and Discourse:Narrative Structure in Fiction and
Film*, kartonozott kiadás, Ithaca:Cornell University Press, 1980, először
1978-ban jelent meg a CornellUniversity Press kiadásában.
- Danto, Arthur C., *Analytical Philosophy of History*, Cambridge:Cambridge
University Press,1965, 132.
- van Dijk, Teun A., "Philosophy of Action and Theory of Narrative", *Poetics* 5 (1976)
- , "Narrative Macro-structures:Logicaland Cognitive Foundations",
*PTL: A Journalfor Descriptive Poetics and Theory of
Literature*, 1. kötet (1976).
- Eco, Umberto, *The Role of the Reader:Explorations in the Semiotics of Texts*,
Bloomington: Indiana University Press, 1979
- Egan, Kieran, "Thucydides, Tragedian," in *The Writing of History:Literary Form
andHistorical Understanding*, szerkesztette Robert H. Canary és Henry Kozicki,
Madison: Madison: University of Wisconsin Press, 1978
- Foucault, Michel, "The Discourse on Language", függelék a *The Archaeology of Knowledge
(A tudás archeológiája)* című könyvhöz, kartonozott kiadás, New York:Random
House, Inc., 1972, 215-37, először*L'Ordre du discours* címen jelent meg, 1971.
- Gardner, Daniel, "Akción potenciál I és II", *előadás jegyzet*, 1991. február 4. és 6.
- Genette, Gerard, *Figures of Literary Discourse*, fordította Alan Sheridan, bevezető Marie-
Rose Logan, kartonozott kiadás, New York:ColumbiaUniversity Press,
1982.

- , *Narrative Discourse: An Essay in Method*, fordította Jane E. Lewin, előszót írta Jonathan Culler, kartonozott kiadás, Ithaca: Cornell University Press, 1983, először a Cornell kiadónál jelent meg 1980-ban.
- Genot, Gerard, *Elements of Grammar*, *Narrativics: Grammar in Narrative*, Hamburg: Helmut Buske Verlag, 1979.
- Grady, Henry Woodfin, *The New South*, szerkesztette Oliver Dyer, New York: Robert Bonners Sons, 1890.
- Hall, Jacquelyn Dowd, "The Mind That Burns in Each Body': Women, Rape, and Racial Violence," in Ann Snitow, Christine Stansell, and Sharon Thompson, editors, *Powers of Desire: The Politics of Sexuality*, New York: Monthly Review Press, 1983.
- , Revolt Against Chivalry: Jessie Daniel Ames and the Women's Campaign Against Lynching, New York: Columbia University Press, 1974.
- Hegel, G. W. F., *A szellem fenomenológiája*, Oxford University Press kiadás, fordította A. V. Miller, előszó és szövegelemzés J. N. Findlay, New York: Oxford University Press, 1977, először 1807-ben jelent meg.
- Herrnstein-Smith, Barbara, "Afterthoughts on Narrative, III: Narrative Versions, Narrative Theories", in W. J. T. Mitchell, editor, *On Narrative*, Chicago: University of Chicago Press, 1981.
- Hume, David, *A Treatise of Human Nature*, szerkesztette L. A. Selby-Bigge, második kiadás, a szöveget átdolgozta P. H. Nidditch, Oxford: Oxford University Press, 1978, először 1739-ben jelent meg.
- Jakobson, Roman és Morris Halle, *A nyelv alapjai*, Hága: Mouton & Co., 1956.
- Jameson, Fredric, *The Political Unconscious: Narrative as a Socially Symbolic Act*, Ithaca: Cornell University Press, 1981.
- Kandel, Eric R., James H. Schwartz és Thomas M. Jessell, szerkesztők, *Principles of Neural Science*, harmadik kiadás, New York: Elsevier Science Publishing Company, Inc., 1991.
- Kalat, James W., *Biological Psychology*, harmadik kiadás, Belmont, California: Wadsworth Publishing Company, 1988.
- Kelly, Joan, *Women, History, & Theory: The Essays of Joan*, szerkesztette Blanche W. Cook, Alice Kessler-Harris, Clare Cross, Rosalind Petchesky és Amy Swerdlow, papírkötéses kiadás, Chicago és London: University of Chicago Press, 1986. 1984-ben jelent meg először a University of Chicago kiadásában.

- Kermode, Frank, "Secrets and Narrative Sequence", in W. J. T. Mitchell, szerkesztő, *On Narrative*, Chicago:University of Chicago Press, 1981.
- Kojeve, Alexandre, *Introduction to the Reading of Hegel: Lectures on the PHENOMENOLOGY OF SPIRIT*, összeállította Raymond Queneau, szerkesztette Allan Bloom, franciából fordította James H. Nichols, New York:BasicBooks, 1969.
- Kristeva, Julia, *The Kristeva Reader*, szerkesztette: Toril Moi, puha kötésű kiadás, New York: Columbia University Press, 1986
- Kuhn, Annette, *The Power of the Image:Essays on Representation and Sexuality*, papírkötésben, Routledge & Kegan Paul, 1987, először 1985-ben jelent meg.
- de Lauretis, Teresa, *The Technologies of Gender:Essays on Theory, Film, and Fiction*, paperback edition, Bloomington:IndianaUniversity Press, 1987.
- Le Guin, Ursula K., "It Was a Dark and Stormy Night; or, Why Are We Huddling about the Campfire?" in W. J. T. Mitchell, editor, *On Narrative*, Chicago:University of ChicagoPress, 1981.
- MacKinnon, Catherine A., *Feminism Unmodified:Discourses on Life and Law*, Cambridge: Harvard University Press, 1987.
- , *Toward a Feminist Theory of the State*, Cambridge:HarvardUniversity Press, 1989.
- Miller, D. A., *Narrative and Its Discontents:Problems of Closure in the Traditional Novel*, Princeton:PrincetonUniversity Press, 1981
- Mink, Louis O., "Critical Response I:Everyman His or Her Own Annalist", in W. J. T.Mitchell, editor, *On Narrative*, Chicago:University of Chicago Press, 1981.
- , *Historical Understanding*, szerkesztette Brian Fay, Eugene O. Golob és Richard T. Vann, Ithaca:CornellUniversity Press, 1987.
- Mulvey, Laura, *Visual and Other Pleasures*, Bloomington:Indiana University Press, 1989
- Platón, *Phaidón*, fordította G. M. A. Grube, Indianapolis:Hackett Publishing Company, 1977
- Prigogine, Ilya, and Isabelle Stengers, "POSTFACE:Dynamics from Leibniz to Lucretius," in: A dinamikaLeibniztől Lucretiusig. Michel Serres, *Hermes:Irodalom, tudomány, filozófia*, szerkesztette Josue Harari és David F. Bell, papírkötéses kiadás, eredetileg a Johns Hopkins kiadónál jelent meg 1982-ben, Baltimore:JohnsHopkins University Press, 1983.
- Propp, Vladimir, *Morphology of the Folktale*, második kiadás, átdolgozta és szerkesztette

Louis A. Wagner, első kiadás Laurence Scott fordításában, Austin: University of Texas Press, 1968.

151

- Ricoeur, Paul, "Narratív idő", in: W. J. T. Mitchell, szerkesztő, *On Narrative*, Chicago: University of Chicago Press, 1981.
- Serres, Michel, _____ *Hermes:Irodalom, tudomány, filozófia*, szerkesztette Josue Harari és David F. Bell, papírkötéses kiadás, eredetileg a Johns Hopkins kiadónál jelent meg 1982-ben, Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1983
- Snyder, John, *Prospects of _____ Power:Tragedy, Satire, the Essay and the Theory of Genre*, Lexington:UniversityPress of Kentucky, 1991.
- Surrey, Janet L., "Kapcsolat és felhatalmazás", in Judith V. Jordan, Alexandra G. Kaplan, Jean Baker Miller, Irene P. Stiver és Janet L. Surrey, szerkesztők, *Women's Growth in Connection: WritingsFrom the Stone Center*, New York:TheGuilford Press, 1991.
- Todorov, Tzvetan, *Introduction to Poetics*, fordította Richard Howard, bevezető Peter Brooks, Minneapolis:University of Minnesota Press, 1981, először1968-ban jelent meg*Qu'est-ce que le structuralisme:Poétique* címmel, majd 1973-ban átdolgozott kiadásban *Poétique*.
- , *The Poetics of Prose*, kartonozott kiadás, fordította Richard Howard, előszó Jonathan Culler, Ithaca:CornellUniversity Press, 1977, először megjelent *La Poétique de la prose*, 1971.
- Turner, Victor, "Social Dramas and Stories about Them", in W. J. T. Mitchell, szerkesztő, *On Narrative*, Chicago:University of Chicago Press,1981.
- Volosinov, V. N., *Marxizmus és nyelvfilozófia*, fordította Ladislav Matejka és I. R. Titunik, kartonozott kiadás, Cambridge: Harvard University Press, 1986, először 1929-ben jelent meg.
- White, Hayden, *The Content of the _____ Form:Narrative Discourse and Historical Representation*, Baltimore:JohnsHopkins University Press, 1987.
- , "A narrativitás értéke a valóság reprezentációjában", in W.T.J. Mitchell, szerk, *On Narrative*, Chicago:Universityof Chicago Press, 1981.
- Wiener, Norbert, *Cybernetics, or Control and Communication in the Animal and the Machine*, második kiadás, New York:TheM.I.T. Press and John Wiley & Sons, Inc., 1961.
- , *The Human Use of _____ Human Beings:Cybernetics and*, papírkötéses kiadás, New York: Avon Books, 1967
- Williamson, Joel, *The Crucible of _____ Race:Black-White Relations in the American South SinceEmancipation*, New York:Oxford University Press, 1984